KATE NORWAY

Cerere de divort

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Au trecut cinci ani, îşi zise în sinea ei Sara în timp ce traversau podul ce lega Tampa de St. Petersburg. Erau multe noutăţi, dar în rest totul era la fel: cerul de un albastru pur, arşiţa la fel de puternică, în ciuda aerului condiţionat din maşină, apa albastră şi calmă a golfului agitată doar de şalupele cu motor, iar în stânga se profila silueta cocoşată a podului Gandy.

Nu-şi amintea prea bine emoţiile trăite la optsprezece ani, când se îndreptase spre noua casă, împreună cu proaspătul soţ, situată într-o localitate care până atunci reprezentase pentru ea doar un nume pe hartă. Florida, la începutul primăverii, era un loc cald şi primitor, dar în acelaşi timp, straniu şi nou. Când părăsise Florida, era iarnă... sau, mă rog ceea ce însemna iarna în acea parte a lumii. între ea şi Steve, totul se terminase după nouă luni de căsătorie. Chiar şi acum simţea un nod în gât, când îşi reamintea acea perioadă.

-Nervoasă? o întrebă cu blândeţe bărbatul de lângă ea. Nu ai de ce. Voi fi alături de tine, când vă veţi întâlni. Bănuiesc că vom găsi un mesaj la Crosswinds.

Sara îi răspunse după un moment de tăcere. Desigur, ar fi trebuit să-i spună, dar şi-ar fi dorit ca acest moment să vină cât mai târziu.

- Nu vom găsi nici un mesaj, rosti într-un târziu. Steve nu ştie că venim.

Paul era cât pe ce să pună brusc o frână, dacă traficul nu ar fi fost atât de intens. Oricum, pe chipul lui se citea uimirea.

- De ce? o întrebă uluit. Nu crezi că o scrisoare ar fi pregătit terenul? Nici prin minte nu mi-a trecut că nu-i vei scrie că venim şi de ce. Mai ales, *de ce.* O privi uşor încruntat. Sara...

- Nu ştiu de ce, îi zise încet. Am încercat, dar... făcu o pauză, apoi ridică neajutorată din umeri... nu mi s-a părut că un astfel de subiect poate fi tratat printr-o simplă scrisoare, asta este tot. Trebuia să-l văd şi să i-o spun în faţă, dacă o să pot.

De data asta, o privi lung.

- Te îndoieşti cumva?

Obosită, clătină din cap.

- Nu asta am vrut să spun. Sigur că vreau să divorţez. Ar fi trebuit să o fac de mult... sau, mă rog, Steve ar fi trebuit să o facă. Nu pot să înţeleg de ce nu a făcut-o. De parcă am mai putea fi împreună.

- Din cauza diferenţei de vârstă?

- Asta este doar una din cauze. Nu ne potriveam nici din alte puncte de vedere.

- Ce vârstă are acum?

-Treizeci şi şase. Zâmbi strâmb. Bănuiesc că doisprezece ani nu reprezintă o diferenţă prea mare. Cel

puţin acum nu mai gândesc aşa. Dacă atunci când ne-am cunoscut, aş fi avut cel puţin douăzeci de ani, poate am fi avut o şansă. Dar la optsprezece ani, eram foarte tânără.

-Probabil că si el a realizat lucrul ăsta. Cred că a cerut o dispensă.

-Bănuiesc că da.

Sara făcu o pauză gândindu-se la acea perioadă si încercând să fie corectă.

-Steve nu este... nu era genul de om care să tolereze mult timp imaturitatea mea. Se aştepta să mă schimb peste noapte, iar eu nu i-am împlinit aceste aşteptări.

-Aşa că ţi-a dat papucii.

-Nu a fost chiar aşa. I-am spus că nu vreau să-l mai văd, aşa că mi-a făcut pe plac. De atunci, orice discuţie între noi a fost la obiect. Tata s-a ocupat de restul problemelor. De la început, părinţii mei s-au împotrivit, dar niciodată nu mi-au reproşat ceva şi nici nu au rostit „Ti-am spus noi", când m-am întors acasă, în mai puţin de un an, cu coada între picioare.

Paul zâmbi tolerant.

-Nu cred că te-ai întors cu coada între picioare. Nu este genul tău. Nu ştiu cum erai la optsprezece ani, dar la cei douăzeci şi patru de ani pe care-i ai eşti destul de matură. Tata te consideră cea mai echilibrată tânără pe care a cunoscut-o şi el nu este omul care să spună vorbe în vânt, după cum bine ştii.

Dacă James Kenton ar fi ştiut ce era în mintea ei în acel moment, şi-ar fi schimbat părerea, îşi zise în sinea

ei Sara. Echilibrul se transformase într-un vârtej de emoţii pe care întoarcerea în acel loc îl trezise în ea.

Nu voia să-l reîntâlnesc' pe Steve, asta îi era clar. Nu pentru prima oară regreta că cedase în faţa lui Paul şi acceptase să-l însoţească în această călătorie. Procedurile de divorţ puteau declanşate pe căi legale, fără să fie necesară întâlnirea lor: se îndoia că Steve ar fi refuzat să semneze. *Nu voia* să-l vadă, şi totuşi trebuia, ca să-şi limpezească gândurile. Cinci ani reprezintă o perioadă mare. Ştia că se schimbase mult, dar oare Steve se schimbase şi el? Era o întrebare la care trebuia să găsească răspunsul înainte de a se despărţi pentru totdeauna.

Şi Paul? Ce-i cu Paul? O iubea şi dorea să se însoare cu ea, totuşi, ce simţea cu adevărat pentru el? Dragoste, era un cuvânt în care nu mai avea deplină încredere. O trădase odată, putea să rişte din nou?

Oricum, nu toţi cei care se căsătoreau riscau? Căsătoria era o loterie şi rezistau doar cei care depăşeau toate încercările. Ea şi Paul aveau destule în comun ca să înceapă cu dreptul. Aveau gusturi asemănătoare în muzică, literatură, mod de a se distra, chiar şi în afaceri. Iar el nu făcea nici un secret din faptul că era atras de ea. Şi ea fusese cucerită de el din primul moment când l-a văzut. Chipeşul fiu al unui tată la fel de chipeş, îşi zisese în gând, cu vreo şase luni în urmă, când se întorsese din croazieră şi participase la şedinţa comitetului. Când privirea ei se încrucişase cu cea a ochilor albaştri, simţise cum între ei se crease o legătură specială.

Acesta fusese începutul. în aceeaşi seară o invitase în oraş, apoi restul era istorie. Dacă James Kenton observase ce se întâmpla între singurul lui fiu şi secretara lui, nu spusese nimic. Fiind şeful ei, îi vorbise de la început despre situaţia ei. Nu făcuse nici un secret din despărţirea ei, fără să intre prea mult în amănunte şi chiar din timpul primei întâlniri cu şeful ei simţise că acesta o simpatiza.

Chiar şi aşa nu se aşteptase să primească slujba. Lanţul hotelier Kenton se extindea pe ambele maluri ale Atlanticului şi avea cei mai buni angajaţi. Cursurile urmate şi experienţa ei din domeniul hotelier, iar în puţinele luni pe care le petrecuse la Cavanagh, împreună cu Steve, nu învăţase mare lucru.

Coincidenţă, îşi zise în sinea ei pentru a nu ştiu câta oară, că atât Paul cât şi Steve să aibă afaceri în domeniul hotelier, chiar dacă nu în acelaşi fel. Cavanagh era proprietate privată şi aşa va fi mereu. Doar un dezastru l-ar forţa pe Steve să-l vândă unu lanţ de hoteluri. Kenton ar fi primul care ar face o ofertă, având în vedere că deja deţineau Crosswinds pe Treasure Island - Insula comorilor. Cavanagh era cel mai bun hotel de pe coasta golfului; cinci stele şi cu personal de primă mână în toate departamentele.

Superb, recunoscuse Sara când văzuse prima oară viitoarea ei casă de la ultimul etaj, deşi gândul de a-şi petrece toată viaţa într-un apartament, oricât de somptuos ar fi, o deprimă.

Negocierea pentru Crosswinds adusese din nou problema ei în actualitate. Era o ocazie foarte bună,

comentase Paul, iar tatăl lui fusese de acord. Foarte bună ca să fie împreună, zisese el ţeapăn. Se putea descurca singur o săptămână sau două până la întoarcerea lor. Zâmbise cam strâmb. Presupun că în curând o să-mi angajez o nouă secretară.

- Va trebui să iei legătura cu Steve la hotel şi să stabiliţi o întâlnire, îi spuse Paul, acceptând inevitabilul cu graţie şi asta admirase întotdeauna la el. încearcă să obţii întâlnirea pentru mâine la orice oră. Este aproape cinci şi la opt avem o cină de afaceri cu Lessington. Oricum, dimineaţa este mai bine. Mai puţine emoţii. Zâmbetul lui era încurajator. Doar dorim să tratăm problema cât mai practic, nu-i aşa?

- Da.

Spera ca încrederea lui să nu fie deplasată. Nu aveau motiv să creadă că Steve le va face dificultăţi - însă mai era şi faptul că el niciodată nu solicitase divorţul în toţi aceşti ani. Nu că nu ar fi existat o explicaţie pentru asta, gândi cu cinism. O soţie, pe undeva, pe acolo, putea fi utilă, ca un obstacol în calea unei căsătorii greşite. Mai mult ca sigur că în aceşti cinci ani, Steve nu a fost călugăr, dar nici nu s-a grăbit să se lege din nou, după primul dezastru. Din acelaşi motiv, s-ar putea să nu se grăbească să-i redea libertatea, deşi după o separare atât de lungă, nu ar avea de ce să respingă cererea ei de divorţ.

Probabil că-şi făcea griji degeaba, se îmbărbătă singură. Mai mult ca sigur va accepta imediat. Era mulţumită că Paul va merge cu ea. Ceva îi spunea că va avea nevoie de sprijinul lui în întâlnirea ce va urma.

Bulevardul Central nu se schimbase prea mult. Aceleaşi moteluri cu firme luminoase, benzinării, restaurante şi magazine înşirate pe ambele părţi ale bulevardului lung şi drept întretăiat de străzi, acelaşi trafic aglomerat ce se oprea la stopurile suspendate la intersecţii, aceleaşi firme cu neoane colorate, ce se aprindeau la lăsarea întunericului. După ce au traversat autostrada spre insulă, în faţa lor se deschidea Golful Mexic. Pe malul lui se ridicau hoteluri şi moteluri de toate mărimile şi în diferite stiluri arhitectonice, plaje cu nisip alb fin, palmieri şi arbuşti tropicali ce se mişcau uşor în briza ce bătea dinspre ocean.

Hotelul Crosswinds era printre cele mai mari clădiri, cu şase etaje, cu acoperiş verde şi pereţi albi. Recepţia hotelului nu o impresionă deloc pe Sara. Era impersonală şi destul de neprimitoare. Totuşi, numele lui Paul a atras imediat atenţia. Au fost conduşi chiar de directorul hotelului la etajul trei, în două camere ce comunicau între ele şi au început să-şi desfacă bagajele.

Sara fu încântată de camera plăcut mobilată şi de baie. Apoi ieşi pe balcon şi privi plaja şi marea, trăgând în piept aerul îmbălsămat.

De câte ori a stat aşa, după o zi petrecută la plajă sau după ce vizitase magazinele din oraş, aşteptându-l pe Steve? Poate că dacă i-ar fi găsit un post la hotel în timpul verii, nu s-ar mai fi plictisit şi nu i-ar mai fi făcut reproşuri când ajungea acasă.

Recunoştea acum că şi ea exagerase; se purtase ca un copil răsfăţat, conştientă că era atrăgătoare, obişnuită să facă ce voia. La început pe Steve îl

amuzase să joace rolul lui Petruchio cu ea în rolul lui Kate, să-i potolească ieşirile făcând dragoste cu ea până când i se topea furia. Dar mai apoi, treptat, amuzamentul a început să se transforme în furie, dragostea în toleranţă, ba chiar dorinţa pe care o simţise pentru ea dispăru.

Ailsa fusese opusul ei: mondenă, sofisticată, îndrăzneaţă cu bărbaţii. După câte ştia, femeia era încă în St. Petersburg împreună cu Steve, poate chiar amanta lui, locuind în apartamentul care-i fusese pentru scurt timp casă.

Si, ca să fie cinstită cu ea însăşi, acesta era motivul pentru care nu-l anunţase pe Steve de sosirea ei. Dorea să-l ia prin surprindere, să afle cum trăia el după ce-l părăsise. Nu că ar fi avut mare importanţă, dar ar fi fost în apărarea ei. într-un fel, chiar dorea ca Ailsa să fie încă împreună cu el. Ar fi simplificat foarte mult lucrurile.

Se auzi o ciocănitură uşoară în uşa ce separa cele două camere. Intră în cameră şi deschise uşa, lăsându-l pe Paul să intre. Paul o observă cu atenţie.

- Ai dat telefon? o întrebă.

Clătină din cap.

- Nu am avut când. O să telefonez chiar acum.

Se aşeză pe pat şi, luând telefonul, formă numărul de la apartamentul lui Steve, şi aşteptând ca el să răspundă, se simţi total golită de emoţii.

- Nu răspunde nimeni. Va trebui să sun prin centrală.

Luă cartea de telefon şi căută numărul de la Cavanagh. I se răspunse imediat şi fu întrebată politicos ce doreşte. Domnul Masters era ocupat momentan.

Dorea să-i lase un mesaj?

Sara se gândi un moment, ca să spună:

- Să-i comunicaţi doar că l-a căutat doamna Masters de la Crosswinds şi că doreşte să ia legătura cu mine când revine, vă rog, spuse după o scurtă pauză.

Apoi puse receptorul în furcă, având senzaţia că i s-a acordat o scurtă amânare.

Când se întoarse spre Paul, văzu uimirea de pe chipul lui.

- O să aibă un şoc, comentă el.

Sara dădu din mână.

- Puteam să spun altceva?

- Bănuiesc că nu. Era mai bine, dacă vorbeai cu el direct, dar solicitanţii nu pot alege. Făcu o pauză. Te-ai gândit la ce îi vei spune, când va telefona?

- Nu prea. Asemenea lucruri nu se discută la telefon. Vocea ei era calmă şi practică. O să-i spun că vreau să discut o problemă care ne interesează pe amândoi şi o să-l las pe el să tragă concluziile. O fi ghicit de ce sunt aici. La urma urmei, după atâta timp, nici nu poate fi alt motiv.

- Bănuiesc că ai dreptate, ar fi putut Paul să zică, dar nu o făcu. în schimb, veni în faţa ei, o ridică în picioare şi îmbrăţişând-o uşor, o sărută pe buze.

- Te iubesc, îi spuse. Odată ce problema asta ia sfârşit, o să începem să ne facem planuri. Mă simt ca naiba, ştiind că eşti încă legată de individul ăsta, Sara!

- Ştiu, îi răspunse luându-i faţa în palme şi dându-i la o parte de pe frunte o şuviţă de păr aproape la fel de blond ca al ei. Şi eu te iubesc, Paul. Şi îmi pare rău că

nu m-am descurcat mai bine. Zâmbi, încercând să înseninеze atmosfera. Bănuiesc că aşa este la primul divorţ. Data viitoare o să fie mai uşor.

- Nu vorbi aşa. El nu era amuzat deloc. Eu nu sunt Steve, iar tu nu mai ai optsprezece ani! Pentru noi o să fie altfel, pentru că amândoi dorim asta. Nu o să las să te transformi într-o cinică, deoarece un bărbat nu a ştiut să se poarte cu tine.

Pe moment, cel puţin, era convinsă că aşa va fi. Cu Paul va putea fi fericită şi mulţumită. Diferenţa de patru ani dintre ei era perfectă; nici prea mult, nici prea puţin. El era o persoană echilibrată şi mai mult decât atât, era un om bun. Steve niciodată nu fusese bun... mă rog, nu la fel ca Paul. Se opri brusc. De ce îi compara? Steve aparţinea trecutului, un trecut căruia i-a pus capăt. Nu venise aici ca să mediteze asupra acestei probleme. Nu conta decât viitorul! Viitorul pentru ea şi Paul.

O sărută din nou, de data asta cu pasiune, trăgând-o mai aproape de el. Nu încercă să i se împotrivească, dar rezerva cu care-i răspunse îl făcu să zâmbească strâmb.

- Până la urmă o să reuşesc să şterg amintirea acestui mariaj din mintea ta, zise. Ti-e teamă să te laşi în voia sentimentelor. Nu vreau să te rănesc, Sara, în nici un fel. Trebuie să mă crezi.

- Te cred. Vorbise încet. Te cred, Paul. Poate că atunci când se va termina totul o să pot gândi raţional.

- Iar eu o să am răbdare până atunci. O mângâie pe obraz şi-i dădu drumul. Aş dori să arunc o privire pe aici, înainte de cină. Vrei să vii cu mine?

- Nu prea, îi zise. Vreau să termin de despachetat şi

apoi să fac o baie fără să mă grăbesc. Oricum, trebuie să fiu aici, în caz că va telefona.

- Sigur. Ezită. Vrei să stau cu tine şi să vorbesc eu cu el? Mai mult ca sigur că atunci o să priceapă.

- Nu, trebuie să mă descurc singură. Oricum, mulţumesc. Si nu-ţi face griji, o să o tratez ca pe o problemă de afaceri.

Si-ar fi dorit să se simtă la fel de încrezătoare. Era mare diferenţa de la a plănui, la a face. Până la urmă, divorţ era un cuvânt oribil; o recunoaştere în faţa lumii a eşecului. Trebuia rezolvat, dar nu era chiar aşa de simplu.

Era aproape întuneric, când termină de despachetat. De la fereastră vedea întreaga coastă scăldată în lumini. îşi pregăti rochia pentru cină şi intră în baie. Amestecă apa cu esenţa ei favorită şi intră în cadă cu un oftat de uşurare. Era perioada zilei care-i plăcea cel mai mult, momentul de relaxare prevestind o seară plăcută.

Oricum, seara asta nu urma să fie prea relaxantă, chiar dacă cele mai importante discuţii urmau să aibă loc a doua zi. Kenton trimisese o echipă de experţi care să evalueze potenţialul prezent şi viitor al hotelului, dar Paul dorea să discute câteva puncte cu proprietarul înainte de semnarea actelor. Totuşi, cina nu va dura o veşnicie. Poate că după aceea vor găsi puţin timp şi pentru ei. O scurtă plimbare pe plajă la lumina lunii ar fi foarte plăcută, mai ales că deşi era noiembrie, temperatura era ridicată, faţă de Anglia.

Soneria telefonului o făcu să tresară. După un timp, ridică receptorul.

-Alo, zise uşor răguşită.

- Sara? Vocea rămăsese la fel; gravă, masculină, acum uşor neîncrezătoare. Tu eşti?

înainte să răspundă trase aer în piept, conştientă că pulsul o luase razna.

- Da, Steve, eu sunt. Ce... mai faci?

- încerc să-mi revin, răspunse uşor ironic. Dar tu?

- Bine. Urmă o altă pauză, în timpul căreia îşi surprinse chipul în oglinda de pe peretele opus, palid, cu o expresie chinuită.

- Trebuie să te văd, Steve, adăugă ea grăbită. Eu... este important.

- Bănuiesc că este, dacă ai bătut atâta drum până la St. Pete, îi răspunse sec. Pentru mine sau pentru tine?

-Pentru amândoi. înghiţi în sec. Mâine dimineaţă ţi-ar conveni?

- Nu, spuse hotărât, în seara asta. Mai bine vino aici, la Cavanagh. într-o oră, îţi trimit maşina.

- Nu pot în seara asta, răspunse Sara repede. Dacă nu poţi mâine, poate...

-Maşina va fi acolo peste o oră, repetă el. Dacă este aşa urgent, mai bine să ne vedem fără întârziere. Anulează-ţi celelalte întâlniri.

- Nu te-ai schimbat deloc, Steve? zise ea cu amărăciune. Masters

- stăpân - după nume, masters în comportament!

-Nu, nu m-am schimbat. Era de neînduplecat. Si se pare că nici tu. Vom cina aici în apartament, ca în vremurile de demult. Peste o oră, Sara.

Puse receptorul la loc cu o mână tremurândă. Cinci

ani dispăruseră într-o secundă. Totuşi, la ce se aşteptase? Că o să-i ureze bun venit şi că o să-i menajeze sentimentele că se întorcea la el aşa? Nu era chiar aşa de naivă! Bărbaţii ca Steve nu se îmblânzeau cu timpul. Dacă ghicise pentru ce era aici, nu-i va uşura situaţia. Si probabil că ghicise. La urma urmei, ce altceva *puteau* discuta după atâta timp?

Baia îşi pierduse proprietăţile relaxante. Ieşi şi luând prosopul, începu să se frece cu putere. Când se întoarse, se văzu din nou în oglinda din perete, zveltă şi bine făcută, cu pielea strălucitoare şi suplă. Chipul i se maturizase, rotunjimea adolescenţei dispăruse, pometii erau mai proeminenţi, ochii căprui mai mari sub coroana bogată de păr blond. în acel moment buzele îi tremurau uşor, dându-i un aspect vulnerabil. N-are decât Steve să facă aranjamentele; nu avea importanţă ce gândea despre ea.

Paul acceptă schimbarea de plan fără tragere de inimă.

- Presupun că este dreptul lui să vă vedeţi singuri, admise în cele din urmă. Dar dacă poate să-ţi trimită o maşină, la fel de bine ar fi putut să vină aici.

- Eu i-am cerut să ne întâlnim, aşa că nu puteam să-i impun locul şi ora, îi replică Sara cu un calm pe care nu-l prea simţea. Nu cred că va dura prea mult, totuşi. Poate că nici nu va trebui să te întâlneşti şi tu cu el, dacă nu se opune - şi sunt sigură că nu are de ce. Aşteaptă-mă în hol, dacă termini cina înainte de a veni eu. Se ridică de la masa de toaletă după ce termină de machiat. Trebuie să mă îmbrac. Maşina va veni într-un

sfert de oră.

- Şi nu trebuie să-l laşi pe soţul tău să te aştepte. Pentru prima oară vocea îi era dură. Eşti o persoană inteligentă, Sara. Nu-l lăsa să te copleşească. îi faci favoarea de a-i spune personal ceea ce doreşti înainte de a-i trimite actele. Măcar atâta trebuie să recunoască.

Spera să aibă dreptate. Din nou singură, îşi puse rochia verde marin, fără umeri, brăţara de argint şi încălţă sandalele albe cu toc. Deşi era destul de cald, îşi luă totuşi capa albă şi şi-o puse ca şi cum ar fi vrut să se protejeze.

Limuzina o aştepta deja la intrarea hotelului, condusă de un şofer în uniformă pe care nu-l cunoştea. în cinci ani, probabil că mulţi angajaţi de la Cavanagh s-au mai schimbat, îşi zise în gând, aşezată pe bancheta din spate a Chevroletului. în afară de cei mai importanţi, ca Bernard, bucătarul şef şi madame Deveaux, administratoarea. Erau parte din Cavanagh, la fel ca Steve. Era generos cu personalul când răspundeau cu promptitudine sarcinilor şi fără milă cu cei ce nu munceau. Cel puţin fusese, şi a spus că nu s-a schimbat. Iar Sara era din ce în ce mai convinsă de acest lucru.

Cavanagh era situat în partea de sud, la capătul plajei St. Petersburg, mare, impunător, strălucind de lumini. Limuzina înconjură intrarea principală şi opri la intrarea mai mică situată lateral, unde liftul privat urca până la ultimul etaj.

Păşind în lift era ca şi cum s-ar întoarce în timp. Simţi cum i se strânge stomacul şi se luptă să reziste

dorinţei de a se întoarce şi să aştepte până când Paul va putea să vină cu ea. Era ridicol să se simtă aşa. Nimic din ceea ce Steve ar putea să-i spună nu o mai putea răni acum.

Uşa mare de mahon, cu soneria ornată situată chiar în centru, sta ca o barieră în faţa ei. Apăsă pe buton o singură dată şi ascultă cu inima bătând uşoara mişcare din spatele uşii. Apoi uşa se deschise şi Steve apăru în prag, înalt, zvelt şi musculos, îmbrăcat cu pantaloni largi şi cămaşă de bumbac, descheiată la gât. Mici schimbări apăruseră pe chipul osos - accentuarea liniilor din jurul ochilor şi a gurii, poate - dar în general era acelaşi chip pe care-l ştia şi pe care în urmă cu cinci ani îl iubise şi îl urâse. în mod sigur, exista o diferenţă în răceala controlată a reacţiilor, când ochii cenuşii o măsurară din cap până în picioare.

- Intră, îi zise. A trecut mult timp.

Apartamentul era la fel cum şi-l amintea; din hol intrai direct în salonul mare, a cărui terasă dădea spre plaja din faţa hotelului. Pe măsuţa de lângă uşă era o vază cu flori, şi alta în faţa canapelei din piele albă. Mâna unei femei? Sara simţi un nod în gât. Aceasta fusese casa ei timp de nouă luni, unde avusese perioade bune şi perioade rele. Era imposibil să intre şi să nu simtă nimic. Adolescenţa ei luase sfârşit chiar în această cameră.

- Dă-mi voie, zise Steve în spatele ei. întinse mâna şi-i luă capa de pe umeri. Vrei să bei ceva?

Nu se întoarse. îşi simţea gâtul uscat.

- Te rog. Un gin cu tonic.
- Nu o Margarita? Se simţea o uşoară uimire în vocea lui.
- Nu.

Se îndreptă spre terasă şi se aşeză lângă uşă, lăsând briza să-i răcorească chipul. De aici, putea să-l studieze în linişte pentru prima oară. La fel de zvelt şi cu umerii largi. întotdeauna fusese puternic, capabil să o ridice în braţe ca şi cum ar fi fost un fulg, chiar şi când se zbătea. încercă să uite cu disperare senzaţia acelor braţe în jurul ei. Mai putea fi atracţie fizică între ei după atâta timp?

Se îndreptă spre ea cu acelaşi mers hotărât, îi dădu paharul şi se aşeză în faţa ei. Un zâmbet uşor îi jucă pe buze când ridică paharul în direcţia ei.

- Pentru singura blondă cu ochii negri pe care am cunoscut-o vreodată. Aproape că uitasem că este o combinaţie mortală!

Sara tăcu. Nu era nimic de comentat. Nici ea nu uitase nimic în legătură cu persoana lui; abia acum îşi dăduse seama de acest lucru. Fiecare gest, fiecare nuanţă a vocii lui, fiecare mişcare a corpului zvelt şi atletic erau bine fixate în memoria ei. Odată, iubise acest bărbat şi el o iubise în felul lui. Dar nu fusese îndeajuns, dragostea rar rezistă şi fără alte lucruri în comun. Citise undeva că polii opuşi se atrag, dar doar cei asemănători rezistă.

- Ai venit singură în St. Pete? o întrebă după un moment de tăcere.

Dădu din cap.

- Sunt aici cu şeful meu.

Nu era chiar adevărat, dar se feri să dea explicaţii mai multe.

- A venit să finalizeze preluarea hotelului Crosswinds

pentru lanţul Kenton.

- Am auzit ceva. Bătrânul în persoană?

- Nu, fiul lui. întâlnirea la care am renunţat ca să vin aici, era cu proprietarul actual, domnul Lessington.

- El a pierdut. Bănuiesc că şeful tău se poate descurca şi singur.

O studie din cap până în picioare.

- Am cerut ca cina să fie adusă la ora opt. Aşa că avem la dispoziţie cam douăzeci de minute să discutăm. Presupunând că o să-mi spui de ce a fost nevoie să mă vezi aşa de urgent?

Momentul sosise şi ea nu era pregătită. Se forţă să întâlnească privirea de oţel a ochilor cenuşii.

- Vreau să divorţez, Steve.

Minutele treceau, în timp ce el sta şi o privea. Nu se citea nimic pe chipul lui, dar tensiunea existentă în cameră crescu.

- De ce? o întrebă într-un târziu şi ea îl privi uimită.

- Este o întrebare cam ciudată.

- Poate, dar vreau să ştiu.

Ridică din umeri într-un gest resemnat.

- Vreau să mă recăsătoresc.

- înţeleg.

Privi paharul pe care-l ţinea în mână cu un zâmbet uşor, apoi bău conţinutul dintr-o înghiţitură şi se ridică să-şi mai pună încă o porţie.

- Cine este norocosul? o întrebă peste umăr.

- Numele lui este Paul. Paul Kenton, adăugă după o uşoară ezitare.

- Felicitări. Tonul era ironic. Cam prematură luna de

miere, nu-i aşa?

Simţi cum obrajii îi iau foc.

- Sunt aici cu Paul pentru probleme de afaceri, nu personale. Având în vedere împrejurările, mi s-a părut o bună posibilitate să rezolvăm problema dintre noi.

- Omori două păsări dintr-o lovitură, nu?

Se întoarse cu faţa spre ea, dar rămase pe loc sprijinindu-se de bar. Putea să vadă părul negru tăiat scurt, reflectat în oglinda din spate. De câte ori îşi trecuse degetele prin părul bogat?

- Dacă preferi să vezi lucrurile aşa... Vocea îi suna puţin răguşită. Făcu un efort să-şi alunge amintirile din minte. Nu este important cum vezi tu lucrurile, Steve. Am venit pentru că am considerat că-ţi datoram lucrul ăsta. Puteam să-i cer avocatului meu să rezolve această problemă.

- Mulţam, zise el sec. Apreciez gestul.

- Nu, nu-i adevărat, dar nici asta nu are importanţă. Paul vrea ca totul să fie clar şi pe faţă.

- Pare un tip pe cinste.

- Este, într-un fel pe care tu nu-l înţelegi. Grija şi consideraţia pentru ceilalţi nu a fost niciodată punctul tău forte.

- Să nu generalizăm. Tu mă cunoşti doar din relaţia cu tine... sau ai crezut că mă cunoşti.

- A cui este vina? ridică din umeri.

- Probabil că a mea. Nu ştiu. Am renunţat de mult să mai înţeleg. încă nu se mişcase, iar privirea îi era tot ironică. Te-ai maturizat, Sara - cel puţin fizic. Pentru binele lui Kenton, sper că în toate sensurile.

Ridică brusc capul, cu ochii scăpărători.

- Ce vrei să spui?

- Ce am zis. La optsprezece ani, erai destul de labilă emoţional.

- Nu ar fi trebuit să te însori cu mine, zise cu amărăciune.

- Crezi că nu mi-am repetat asta de mii de ori? Poate că nu am vrut să văd cât de imatură erai, în spatele ochilor ăia frumoşi. Sau poate am crezut că mariajul te va maturiza. Se mişcă nemulţumit. Ce rost are să mai facem analize, acum? Nu are importanţă ce simt. Tu nu mă iubeai pe mine, ci ideea că erai îndrăgostită.

- Iar tu de ideea că mă vei învăţa totul despre dragoste.

- S-ar putea să ai dreptate. Erai o tentaţie pentru orice bărbat... O drăguţă tânără inocentă, cu un corp care promitea totul. O privi cu insolenţă. Şi că veni vorba de asta, încă mai promite. Te-ai împlinit exact unde trebuia. Iar tu eşti conştientă de asta. Te mişti ca o femeie conştientă de puterea ei asupra unui bărbat... în pat şi în afara lui!

Strânse atât de tare braţele scaunului, încât i se albiră încheieturile.

- Când este vorba de insinuări, întotdeauna ai fost maestru! Am fost o proastă, când m-am hotărât să vin aici. Nu meriţi o discuţie civilizată! Se ridică în picioare şi se forţă să stea dreaptă, deşi genunchii îi tremurau. Dacă te hotărăşti să te porţi ca un om normal în legătură cu treaba asta, mă găseşti la Crosswinds toată săptămâna. Altfel, poţi să aştepţi hârtiile de la avocatul

meu.

- Şi cum ar trebui să acţioneze un om normal? o chestionă el. Mi-ai provocat un şoc, dându-mi un telefon după cinci ani cu o astfel de veste şi te aştepţi să mă port normal? Clătină din cap, strângând din dinţi. îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu este totul aşa de simplu. Vrei să divorţezi, va trebui să petreci un timp cu mine şi să mă convingi că aşa este cel mai bine pentru amândoi.

Sara se holbă la el, simţind că mânia i se potoleşte.

- Crezi că aceşti cinci ani au fost buni pentru amândoi?

- Nu, dar cel puţin ai avut timp să te maturizezi, înainte de a face şi alte greşeli.

- Căsătoria *noastră* a fost o greşeală, rosti ea. Asta nu va fi. îl iubesc pe Paul şi vreau să mă căsătoresc cu el. Suntem asemănători.

- Dacă este aşa, de ce nu este aici, cu tine? îi zise.

- Ti-am spus... are o întâlnire cu domnul Lessington.

- Ar fi putut aştepta. Lessington nu avea de gând să fugă. Sau Paul al tău pune afacerile pe primul plan?

- Nu-i mai spune aşa, mârâi Sara printre dinţi.

- De ce? Nu este al tău? Cred că odată ai spus că nu-ţi place să împarţi un bărbat.

- Cu o altă femeie, nu. Dar munca lui este altceva.

- Ai reuşit să înveţi asta. Este păcat că nu ai gândit aşa când a fost vorba de munca *mea*.

- Ai fi putut să te hotărăşti.

- Nu vreau să iau hotărâri. încă nu vreau. îmi place

să cred că am un rol mai important.

- Sunt sigură că Ailsa era de acord cu aranjamentele tale anterioare.

Privi în jurul camerei, zăbovind cu privirea pe vazele cu flori.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

Zâmbi sarcastic.

-Te aşteptai să o găseşti aici, nu-i aşa? Asta explică de ce ai venit pe neanunţate. La fel de suspicioasă!

- Cauză şi efect. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va rămâne cu tine cinci ani. Chiar şi Ailsa avea o limită. Al cui este rândul să fie amanta ta?

Steve o privi lung câteva momente înainte de a-i răspunde.

- Un lucru este sigur, ai căpătat o imaginaţie bogată. Dacă aş fi avut o amantă... ceea ce nu înseamnă că recunosc... nu aş ţine-o aici.

- Am uitat - Cavanagh este un hotel onorabil. Proprietarul nu-şi poate permite confortul care-i este refuzat personalului.

Expresia dură din privirea lui o avertiză, dar refuză să se lase intimidată.

-Ipocrizie, Steve. Pun pariu că jumătate din clienţii care vin aici nu sunt căsătoriţi, deşi s-au înregistrat soţ şi soţie!

- Şi eu ce să fac, să le cer certificatul de căsătorie? Tonul era nerăbdător. începusem să fiu impresionat. în...

Se opri brusc, când se auzi un ciocănit în uşă.

- Cina, bănuiesc.

- Nu voi sta atât de mult.

- Ah, dar insist. Ti-am comandat felul tău favorit: Cavanagh Special. Homar umplut, în caz că ai uitat.

Doi chelneri deja intraseră în cameră, unul împingea un cărucior cu platouri acoperite, celălalt i-o luă înainte, se îndreptă spre masa din capătul opus al camerei, pe care o acoperi cu o faţă de masă albă ca zăpada. Era clar că nu putea replica acum. Sara îşi muşcă buzele, conştientă că Steve o privea ironic.

- Nu am uitat, îi răspunse. Unele lucruri nu le uiţi niciodată. Totuşi, gusturile mele s-au schimbat destul de mult. Şi se pare că nu ai ţinut seama de asta.

Ridică din umeri.

- Dacă doreşti altceva...

- Nu, n-are importanţă, răspunse repede, când chelnerul care împingea căruciorul se întoarse întrebător. Voi mânca homar.

- Cum vrei. Luă paharul ei de pe măsuţă. Sigur nu vrei să bei un Elizabeth?

în ciuda situaţiei zâmbi uşor, amintindu-şi timpul destul de îndepărtat, când nu putuse să găsească un nume potrivit pentru un cocteil foarte popular în acea parte a lumii. Toată lumea a râs, iar ea s-a simţit ridicolă, deşi amuzamentul lor nu fusese răutăcios. Nu doar tinereţea îi fusese împotrivă; mai era şi lipsa ei de experienţă pentru genul de lume în care intrase şi în care Steve se simţea minunat. Şi nici nu avusese timp să înveţe prea multe înainte de a pleca. Dar situaţia se îndreptase pe parcursul anilor, slavă Domnului.

-Asta-i bine. Vocea era degajată. O să-ţi pregătesc unul.

Se aşează din nou, în timp ce el se duse la măsuţa cu băuturi, iar chelnerii aşezau masa pentru două persoane. Steve acceptase întotdeauna prezenţa lor, părând indiferent la ceea ce ar putea gândi ei. Pe cel mai în vârstă şi-l amintea vag şi era convinsă că şi el o recunoscuse, chiar dacă Steve nu pronunţase numele invitatei. Zvonurile se vor răspândi în bucătărie, când vor coborî - dacă nu cumva erau deja în floare. Telefonista ştia că era de câteva ore în oraş!

Acceptă paharul bucuroasă că avea ce face cu mâinile, şi-l duse la gură sub privirea lui atentă. Gustul îi aduse în minte momente pe care ar fi preferat să le uite. Reuşi să vorbească degajat.

-Minunat! Va trebui să iau nişte Triple sec cu mine, când mă voi întoarce acasă. Se găseşte destul de greu acolo.

-Cred că multe lucruri se găsesc destul de greu acolo... inclusiv soarele. Eşti cam albă.

-Este iarnă, se apără ea. Bronzul nu rezistă prea mult în Anglia. Doar ştii asta.

-A trecut mult timp de când n-am fost în Anglia. Ultima oară am stat câteva zile.

Simţi o strângere în piept.

-Ai fost acolo recent?

-Asta am zis! Clătină din cap, cu un zâmbet ironic. Nu recent, acum optsprezece sau nouăsprezece luni, poate. L-am văzut pe tatăl tău. Nu ţi-a spus?

îl privi încruntată.

-Ai fost acasă?

- Nu, ne-am întâlnit la hotelul unde am stat, la Londra. Nu mi-a spus că erai în oraş.

- Atunci, nu eram. Cel puţin, nu în aceleaşi condiţii. M-am mutat acum un an. încă îl privea întrebător. De ce a venit tata să te vadă?

-Să-mi sugereze acelaşi lucru pentru care ai venit tu acum, dar din alte motive.

- Nu avea nici un drept.

-El credea că da. Mai bine mai târziu decât niciodată, bănuiesc.

- Ce?

- Grija părintească. S-a gândit că este bine să-ţi începi noua viaţă, liberă.

-în timp ce tu nu ai fost de acord.

- Nu prin împuternicit, nu.

Vorbeau încet, din cauza chelnerilor. Sara tăcu când cei doi chelneri plecaseră. Doar când uşa s-a închis în urma lor zise, cu încetineală.

- Dacă nu ai fost de acord cu împuternicitul, de ce nu m-ai anunţat?

- Mi-a spus că nu vrei să mă vezi sub nici un motiv. Că ţi-am distrus viaţa şi că mă urăşti, îi spuse Steve fără urmă de emoţie, repetând din memorie. Bănuiesc că pe atunci nu-l cunoşteai pe Kenton.

- Nu.

- Când l-ai întâlnit?

-Acum şase luni, la puţin timp după ce am început să lucrez pentru tatăl lui. îl privi sfidătoare. Nu am nici o

îndoială în legătură cu el, Steve. Acum nu mai sunt o puştoaică impresionabilă.

- O puştoaică, nu. De restul, nu sunt sigur. Arătă spre masă. Mâncăm? Ia paharul cu tine. Vom bea vinul la homar.

Nu a fost o cină relaxată, deşi nu au discutat ceea ce o interesa. De la locul ei, Sara putea să vadă prin geam coasta luminată şi marea. Nu prea departe trecea un vas plin de lumini. Cină şi dans. Odată, îl rugase pe Steve să meargă cu ea, dar o refuzase. Nu era genul lui, îi spusese. încă o bilă neagră.

- Obişnuiam să mâncăm în balcon, comentă fără să se gândească.

- Nu în noiembrie. Este prea frig.

Zâmbi uşor.

- Voi cei din Florida nu ştiţi ce înseamnă frigul. Chiar şi în cele mai friguroase perioade, temperatura nu scade sub zece grade!

- Asta înseamnă frig pentru cei obişnuiţi cu treizeci şi cinci de grade vara. Este o problemă de comparaţie cum tot obişnuiam să-ţi spun.

- Mi-ai spus atâtea lucruri.

- Cele mai multe cu bune intenţii. Ochii lor se întâlniră pe deasupra mesei. Multe lucruri pe care nu le ştiai.

Sara împinse brusc farfuria de care abia se atinsese şi atinse paharul cu vin. Paharul se răsturnă şi conţinutul se împrăştie pe masă şi pe rochia ei.

- Bine că este alb, comentă sec Steve, în timp ce ea sări în picioare. Ultima oară când ai vărsat paharul era

roşu şi a fost norocul meu!

- Aşadar, întotdeauna am fost neîndemânatică. Era aşa de furioasă pe ea însăşi şi stânjenită de amintire.

- Nu neîndemânatică, doar gesticulezi când te enervezi. Mai bine te-ai usca. Ştii unde este dormitorul. în baie este un halat. îi zări privirea neliniştită şi se strâmbă. Speriată? N-ai de ce. Indiferent ce a fost între noi, s-a terminat.

- Nu mi-e teamă, zise printre buze. Nu de tine. Doar de ce se va vorbi, dacă trimiţi rochia jos.

- Ai încredere în mine! Pune aerul condiţionat pe aerotermă şi usuc-o. Te las singură.

Se duse, pentru că nu putea face altceva. Toată partea din faţă a rochiei era udă. Dormitorul principal era total masculin, decorat în bleumarin cu nuanţe de auriu, dar auster. Steve menţinuse patul dublu, dacă era acelaşi. Dacă până atunci nu-l crezuse, trebuia s-o facă acum. Nici o femeie n-ar fi acceptat să nu aducă ceva personal acolo.

Halatul mirosea discret a after-shave. îl strânse în talie, dar şi aşa era destul de lung. Până şi slipul era ud. îşi puse hainele pe un umeraş şi le atârnă în faţa aerului condiţionat, apoi se duse să închidă uşile dulapului.

Costumele lui Steve atârnau în ordine, deasupra rafturilor cu lenjerie intimă şi cămăşi. în despărţitura următoare erau sacouri şi pantaloni, pulovere etc. Restul dulapului fusese al ei - sau ar fi trebuit să fie, n-a fost plin niciodată, deoarece nu stătuse prea mult timp acolo. Acum era gol. De parcă niciodată n-a fost acolo.

Capitolul 2

Şoc. Asta a simţit în dimineaţa aceea, când a intrat în salonul Annei Raynor în spatele soţului ei Bill, şi l-a văzut pe Steve.

- Prietenul nostru din State, zise Ann prezentându-l.

- Sara Waterford, una dintre vecinele noastre, Steve.

Zâmbetul lui făcu ca pulsul să i-o ia razna.

- Bună! Este clar că nu la tine se referea Bill, când pomenea de Răţuşca cea Urâtă!

Râse fără supărare şi se strâmbă la neseriosul Bill.

- Mă cunoaşte de la doisprezece ani, de când aveam aparat dentar şi codiţe. Destul de ciudat, atunci se purta frumos cu mine.

- M-aş purta frumos şi acum, i-o întoarse vecinul ei, cu un rânjet, dacă m-ai lăsa.

Nevastă-sa mârâi, chipul ei exprimând o blândeţe zeflemitoare.

- Ai lua-o la goană, dacă ar încerca aşa ceva!

Zâmbi cu gura până la urechi.

- Nu prea cred.

Steve asculta amuzat, dar privirea se întorcea mereu la Sara.

- întotdeauna au fost aşa?

- De cele mai multe ori, îi răspunse. Este modul englezesc de a-ţi exprima încrederea şi dragostea.

- Cinism la vârsta ta? Clătină din cap. Trist.

- Am împlinit optsprezece ani acum două luni, îi răspunse cu vioiciune. Tu câţi ani ai?

Bill râse.

- Destul de bătrân. Nu te încurca, Sara, cu tipul ăsta.

Fetele de vârsta ta le serveşte la micul dejun!

-Perfect. O să-i găsesc câteva. Ochii căprui se încrucişară cu cei cenuşii şi refuzară să se plece. Preferi blonde sau brunete?

- Acum, aş zice că prefer blondele Se sprijinea cu cotul de şemineu, zâmbind uşor. Nu te-am luat prin surprindere, nu-i aşa?

-Am experienţă. Nu prea sunt multe de făcut pe aici. Inima îi bătea cu putere; spera ca el să nu o audă. Nu mai cunoscuse un tip ca Steve Masters până atunci. în jur de treizeci, ghici ea. Un yankeu în carne şi oase, ce o privea cu interes! Era obişnuită cu privirile pe care i le aruncau băieţii pe care-i ştia de o viaţă, dar asta era ceva diferit. Ăsta era un bărbat cu experienţă, chiar şi ea recunoştea.

- De unde din State? îl întrebă, deoarece se părea că se aştepta ca ea să vorbească prima. Nord sau Sud?

- Sud - Forida - St. Petersburg. Vorbise succint. Si sunt american doar pe jumătate. Mama era englezoaică. Era din zonă. Ruislip.

-Asta-i în capătul celălalt al Londrei.

Ridică din umeri, amuzat.

- După americani, în vecini. Este o insulă mică.

- Dar plină de istorie.

- Pariez. Ţevile de plumb sunt antice!

Ann zâmbi larg.

- Chiuveta s-a înfundat din nou. A petrecut jumătate din dimineaţă desfundând-o, deoarece Bill a fost plecat.

- Nu-i nimic, rosti Sara calmă. Sunt sigură că experienţa o să-i prindă bine.

- Dacă o să fie, o să te anunţ. O privi din cap până în picioare, zâmbind. Lucrezi în oraş?

- Lucrez pentru o mică firmă de avocaţi, aici în Breckston.

- Şi ce faci?

- Secretară. Strâmbă din nas. Multă muncă, dar plictisitoare.

- Şi atunci, de ce n-o schimbi?

-M-am gândit la asta, îi spuse. Mă gândesc la asta tot timpul. Nu este America, ţara tuturor posibilităţilor? Poate mi-ai putea găsi o slujbă acolo.

- S-ar putea. Am nevoie de o recepţioneră. Ai vrea?

- Steve lucrează în domeniul hotelier, interveni Ann înainte ca ea să poată răspunde. Şi n-o tenta, Steve.

- Nici prin când nu mi-a trecut, rosti privind cum obrajii ei prind o uşoară culoare. în seara asta iau masa în oraş cu ăştia doi. De ce nu vii şi tu? Asta dacă nu ai deja o altă întâlnire.

- Nu, nu am. Negă prea repede; văzu asta în ochii lui. Făcu o încercare de a îndrepta lucrurile. Presupun că este mai bine, decât să stau acasă ca să mă spăl pe cap.

- Cred că da. Privi spre Ann. Deci ieşim toţi patru. Nu mai trebuie să-ţi suni prietenul ăla.

- Nu. Vocea îi era oarecum nehotărâtă. Indiferent la ce combinaţie se gândise pentru american, nu era vorba de Sara. Ne vom întoarce foarte târziu. Mama ta va fi îngrijoarată.

- Mama îşi face griji dacă întârzii şi după ora nouă,

zise strâmbându-se. Nu vrea să creadă că am mai crescut.

-Si dacă vin s-o asigur că nu vei fi în pericol? sugeră Steve calm.

Sara îl privi uimită.

-Ah, nu cred că este necesar.

-Nu este nici o problemă. Se îndepărtă de şemineu şi-i întinse mâna. Sus.

-Ţi-ai găsit naşul de data asta, răţuşcă, hohoti Bill, privindu-i chipul. Predă-te.

Sara privi lung în ochii cenuşii înainte de a se sprijini de mâna întinsă.

- Presupun că mami va fi interesată să întâlnească pe cineva venit din State, cedă ea cu o voce uşor întretăiată. Si tata.

* * *

Reveni cu picioarele pe pământ. închise uşa dulapului şi se sprijini de el, rotindu-şi privirea prin cameră. Părinţii ei fuseseră chiar foarte interesaţi, îşi aminti; realizaseră că americanul înalt va interveni în vieţile lor. îşi aminti felul în care mama ei îl privise, apoi se uitase la ea; discuţia dintre ei adusese o expresie de teamă pe chipul ei. Prea bătrân pentru ea, rostiseră într-un glas. Prea bătrân; prea diferit, prea departe de tot ceea ce ştia ea. într-un fel, avuseseră dreptate, dar nu în întregime. Nu el fusese prea bătrân pentru ea, pur şi simplu ea fusese prea tânără pentru el.

* * *

Au mers la cel mai în vogă restaurant italian, deschis în ceea ce odată fuseseră pivniţele clădirii de

deasupra. Nişele fuseseră închise pe jumătate pentru a crea intimitate clienţilor. Avea un ring de dans şi cabaret, iar mâncarea era superbă - sau aşa părea. Sara abia se atinsese de mâncare.

Era îmbrăcată cu rochia pe care o purtase de ziua ei de naştere. O rochie albă simplă, din mătase, care se mula pe corpul tânăr de la gât la genunchi. Ştia că Steve nu-şi putea lua ochii de la ea şi acest lucru o umplea de încredere, cochetă puţin, să discute cu el pe picior de egalitate. O dată sau de două ori fu conştientă de expresia uşor derutată a Annei şi-şi dădu seama că fata regreta că o invitase. Nu era gelozie, deoarece toată atenţia era îndreptată spre ea; şi apoi, Ann nu era genul. Ceea ce însemna că era îngrijorată de ceea ce se întâmpla între ea şi Steve. Şi ceva era; ceva minunat, ceva ce nu mai i se întâmplase până atunci. Dar Ann nu trebuia să-şi facă griji, deoarece îi va pune capăt în curând. Steve era aici pentru puţin timp, apoi va pleca.

Aşa că se va distra cât va putea, îşi zise în gând. Nu te gândi la ziua de mâine sau la numai aici şi acum, cu bărbatul pe care-l întâlnise cu câteva ore în urmă.

- Fericită? murmură el, când dansau pentru prima oară după ce programul de cabaret luase sfârşit. Arăţi de parcă cineva ar fi aprins o lumină în interiorul tău!

- Chiar aşa mă simt!

Râse, şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului, cum văzuse la alte perechi de pe ring. Simţi cum o trage spre el, dar imediat slăbi strânsoarea şi o prinse uşor de talie.

- De ce nu mă ţii corect? îl întrebă.

- Ba te ţin corect, îi zise. *Foarte* corect. Ochii cenuşii zâmbeau la ea. în felul ăsta pot să te văd mai bine.

- Asta este bine?

- Este ca un tonic. Eşti cea mai frumoasă femeie de aici, în seara asta, şi tu ştii asta. Sunt foarte invidiat.

- Mă flatezi, îi spuse. Dar îmi place.

Sampania pe care o băuse o făcea să se simtă minunat, aproape că plutea, putea să spună orice.

- îmi place; îmi placi tu; îmi place să dansez cu tine - nu, ador să dansez cu tine, numai că aş dori să nu mă mai ţii aşa corect. Nu-ţi place să mă simţi aproape de tine?

- Prea mult, îi răspunse. însă pentru starea în care eşti acum, este mai bine aşa.

Se strâmbă.

Nu zise nimic, dar nici nu se îndepărtă de ea.

- Sara, scumpo, o să regreţi! îi şopti la ureche.

- Stiu. Nu este minunat? *Toată* lumea are câte *ceva* de regretat!

- Ai nevoie de două palme la fund, îi zise. Dacă am fi în altă parte, ţi-aş fi dat două.

- Dacă am fi în altă parte, aş tremura de frică, îi replică imperturbabilă. Sunt prea mare pentru o bătăiţă, Steve. Ce altceva mai faci cu femeile tale?

- Continuă aşa şi ai toate şansele să afli.

- Este o promisiune?

- Nu, o ameninţare. îşi strecură mâna sub părul ei, prinzând-o de ceafă şi trăgându-i capul pe spate o privi în ochi. în ai lui era o expresie pe care n-o putu descifra.

- Sara, eşti o vrăjitoare - o frumoasă, vorbăreaţă,

irezistibilă vrăjitoare! Poţi să suceşti capul unui bărbat, până nu mai ştie de el şi te bucuri de treaba asta!

- Nu vreau să sucesc nici un alt cap, doar pe al tău, zise zâmbind. Chiar crezi că sunt frumoasă, Steve?

Gemu, exasperat.

- Sara!

- Da? răspunse privindu-l cu ochi mari.

- Dacă nu eşti cuminte, o ameninţă, te scot de pe ringul de dans. Se opri, aşteptând şi zâmbi uşor când ea făcu bot. Şi nu mai face botic, pentru că o să te sărut.

Sara dori să fie adevărat. Dorea atât de tare. Dar nu aici, pe ringul de dans. Nu cu toate privirile aţintite asupra lor. Surprinse privirea Annei şi deveni puţin mai serioasă.

- Sunt supravegheată, îi spuse cu nemulţumire, de către vecina mea. Ann n-are încredere în tine, Steve?

- Poate nu, când sunt cu tine. S-ar putea să aibă dreptate. Nici eu nu pot să am încredere în mine. O ţinea din nou lipită de el, şi-i simţea respiraţia pe tâmplă. Dacă ai fi mai mare, aş şti ce să fac cu tine, Jezebel, adăugă uşor. Nu te-ai mai juca mult timp.

Seriozitatea dispăru, fiind înlocuită de emoţie.

- Nu este un joc, Steve. Niciodată până acum nu am simţit ceea ce simt pentru tine.

Nu-i răspunse imediat.

- Surprinzătoare, de asemenea. Nu ţi-a spus nimeni, că aşa ceva nu se spune unui bărbat pe care-l întâlneşti prima oară?

- Nu. Şi nici n-aş ţine seama de aşa ceva, chiar dacă mi s-ar fi spus.

Efectul şampaniei continua, anulând orice reţinere,

spunând ce gândea. Şi apoi, nu ne-am întâlnit acum. Ne-am întâlnit acum câteva ore. Oricum, asta am simţit de cum te-am văzut. Tu, nu?

- Presupun că da. Se simţea o uşoară ironie în vocea lui. Te-am considerat cea mai dezirabilă obrăznicuţă pe care am văzut-o vreodată.

- Sunt o obrăznicătură? îl întrebă încântată. Pare minunat de rău!

- Aş putea să găsesc mai multe feluri de a descrie cum eşti, dar pentru moment ajunge. O sărută uşor pe nasul mic şi drept, apoi o răsuci spre ieşirea de pe ring. Vino, obrăznicătură, vreau să mă pun la adăpost. Cel puţin pentru un timp.

Ann îi privi cu atenţie, întâi pe ea, apoi pe Steve, dar nu făcu nici un comentariu. Bill era liniştit, împăcat cu toată lumea.

- Vă distraţi, copii? îi întrebă fericit de la înălţimea celor treizeci şi trei de ani ai săi. Eu mă distrez când îi văd pe alţii cum fac risipă de energie!

- Ar trebui să încerci şi tu odată, îi răspunse Steve şi ridicând din sprânceană, o privi pe nevastă-sa. Ce-ai zice să fugi cu mine, înainte de a mă aşeza?

- Nu în seara asta, îi zise, dar mi-ar plăcea să dansez. Este singura şansă pe care o am în ultimele luni.

Bill se uită la Sara în timp ce se aşeza pe scaun.

- Sper că nu aştepţi să te invit?

Clătină din cap, privind spre cei doi de pe ringul de dans, invitând-o pe Ann pentru că era în braţele lui.

- Hei! Chiar şi Bill realizase privindu-i chipul. Când

vorbi, vocea îi era blândă. Nu fi gâsculiţă, scumpo, nu este pentru tine!

- Doar pentru că este mai în vârstă? îl întrebă întorcând capul brusc. Ce înseamnă doisprezece ani?

- Nimic, când îi trăieşti din plin, diferenţă când treci peste ei. Se consideră mulţumit de această frază. Am zis-o, nu?

- Oh, *taci* din gură! Sara îşi muşcă buzele. Scuze Bill, nu am vrut să fiu obraznică.

- Oricum o să tac. Zâmbi larg şi ridică din umeri. O.K., o să te las să afli singură. Iubeşte-le şi lasă-le. Oricum, Masters o să plece înainte de a face vreun rău.

- Cum v-aţi întâlnit? întrebă, ignorând comentariul. Aici sau acolo?

- Acolo. Eram în prima noastră călătorie în State. Am stat în St. Pete câteva zile, la Cavanagh - ăsta-i hotelul lui Steve - şi într-o seară am discutat cu el la bar, fără să ştiu cine era şi în seara următoare ne-a invitat în apartamentul lui, la cină împreună cu nişte prieteni. îi plac englezii, mama lui fiind englezoaică. Ştie să glumească şi cu americanii şi cu englezii.

- De ce iubeşte-le şi lasă-le?

- Deoarece asta este deviza lui. Un bărbat nu poate rămâne burlac până la vârsta asta, dacă nu şi-a perfecţionat tehnica de a scăpa de laţ. Cei mai mulţi dintre noi cad în capcană.

Sara zâmbi.

- Dacă aş şti ce simţi pentru Ann, te-aş crede. A fost singura dată când v-aţi întâlnit?

- Cu cine? Ah, Steve? Sclipirea din ochii lui era pur şi

simplu drăcească. Nu, anul următor ne-am întâlnit la New York, cam în aceeaşi perioadă. Atunci l-am invitat noi în oraş. După aia nu mai ştiu. Felicitări de Crăciun, o grămadă! De fapt, era interesat de Ann, desigur. Un vânător, asta este Steve - când jocul merită. Deşi după ce s-a gândit mai bine, ea a hotărât că eu eram o partidă mai sigură. Plictisitor, sufletist, de mii de ori mai sărac, dar sigur.

- Şi, *tu!* Sara izbucni în râs. Ridică paharul gol. Mai este şampanie?

- Comand încă o sticlă, îi zise scurgând sticla. La nota pe care o are de plătit Steve, nici nu va observa încă una!

La plecare, acapară locul din faţă lângă Steve, recomandându-i lui Bill să stea în spate cu Ann şi să se ţină de mână. I se păru că au ajuns acasă foarte repede. Pe drum nu s-a prea vorbit. Steve era atent la drum. Dintre toţi, el era cel mai sobru, doar băuse un singur pahar.

Opri maşina în faţa reşedinţei Raynors, apoi o conduse pe Sara prin grădină până în faţa uşii, privind la geamul luminat de la dormitorul părinţilor ei.

- Cred că încă mai am cincisprezece ani! exclamă ea iritată.

- După cum vorbeşti, aşa s-ar părea. Sunt îngrijoraţi, pentru că te iubesc. Nu te au decât pe tine.

Se simţi uşor vinovată.

- Stiu. Si eu îi iubesc. Numai că...

Tăcu brusc, ridicând privirea, în aerul rece al serii de martie, spre umerii largi şi puternici sub haina neagră.

- Crezi că sunt răsfăţată, nu-i aşa?

- Teribil, fu el de acord, dar tonul îmblânzise cuvântul. Ţi-au dat totul, inclusiv dreptul de a face ce vrei. A venit timul să te strunească cineva.

- Si să mă înveţe, ce? îl privea drept în ochi, cu inima bătând să-i spargă pieptul. O să te ocupi tu de mine, Steve?

O privi lung, cu o expresie ciudată, reticentă, înainte de a-i lua faţa în mâini.

- O să mai stau aici doar mâine, îi spuse. O vizită scurtă între două întâlniri de afaceri unde trebuie să fiu prezent.

- La Londra?

- Si Paris.

- Ia-mă cu tine. Din nou vorbea şampania. Nu am văzut Parisul niciodată.

Râse scurt.

- Straşnic!

-Asta înseamnă că accepţi?

-Asta înseamnă, reluă el, straşnic.

O mângâie uşor pe obraz, urmărind cu degetul conturul nasului, apoi în jos spre gură. Când o sărută a fost ca o adiere, apoi apăsarea crescu progresiv, odată cu răspunsul ei.

Nu voia să se mai termine şi rămase năucită când se termină. Se lipi de pieptul lui, nedorind să se îndepărteze, ascultându-i bătăile inimii.

- Te iubesc, îi zise şi pentru un moment Steve rămase nemişcat, apoi o mângâie pe păr.

- Nu ştii ce spui. Prea mult vin şi prea puţin somn. Mai bine intră în casă.

- Nu mă vrei. Ceva îi şoptea că mâine o să regrete,

dar în acel moment nu-i păsa. *Nu* mă doreşti, Steve?

- Te doresc. Vorbise sec. Mă îndoiesc că vorbim despre acelaşi lucru, dar sunt sigur că te doresc. îi dădu drumul, ca şi cum ar fi dorit să asigure o distanţă între ei. înăuntru. Acum!

- Ne vedem mâine? şopti rugător şi-l văzu cum zâmbeşte uşor ironic.

- Nu aş fi surprins de loc. Vise plăcute, scumpă Sara.

Cuprinsă din nou de bucurie, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe
gură.

- O să te visez, îi promise. Toată noaptea!

*
* *

L-a văzut din nou la amiază târziu. Hotărâse să facă o lungă plimbare pe malul râului, înfruntând vântul rece, decât să stea ascunsă în camera ei. Când îşi ridică privirea, îl văzu venind spre ea, îmbrăcat cu acelaşi pardesiu, pe care-l purtase cu o seară înainte, cu părul răvăşit de vânt, chipul bronzat scoţând în evidenţă ochii cenuşii. Era încântată de faptul că, fiind duminică, locul era liniştit.

- Mama ta mi-a spus că s-ar putea să fii aici, îi zise. Ascunzătoarea favorită?

- Un loc unde sunt cu gândurile mele.

Nu-l privise când i se alăturase, dar era conştientă cu fiecare fibră de apropierea lui.

- Vrei să te las singură? o întrebă, iar ea clătină din cap.

- Nu, trebuie să-mi revin. Făcu o pauză, trase aer în piept şi continuă fără tragere de inimă. Seara trecută m-

am făcut de râs. îmi cer scuze. Nu sunt obişnuită cu şampania. Mi s-a urcat la cap.

- Si mie şi nu doar şampania, îi spuse cu blândeţe.

Se opri şi, prinzând-o de umeri o întoarse cu faţa spre el, privind-o în ochii căprui.

-Asta a fost, Sara - *doar* şampania, vreau să zic?

Trecură câteva clipe înainte de a clătina din cap.

- Nu, nu tot timpul, zise oftând. Niciodată nu am întâlnit o persoană ca tine, Steve. Nimeni nu m-a făcut să simt, ceea ce am simţit pentru tine. Eu... nu doream să pleci.

- Si acum?

- Nici acum nu vreau, dar presupun că trebuie.

Dădu din cap.

- Mâine dimineaţă. Dar doar pentru o săptămână, apoi mă întorc. Vom merge unde vrei şi vom face ce vei dori tu. Vom petrece timpul împreună ca să ne cunoaştem mai bine şi atunci îţi vei da seama ce simţi. Făcu o pauză, privind-o întrebător. O.K.?

- Da, oh, da.

Ochii îi străluceau, toată fiinţa ei era plină de viaţă. Din nou şi aminti cine şi ce era el.

- Si cum să fiu sigură că o să te întorci?

El zâmbi, un zâmbet ciudat.

- Pentru că nu mă pot abţine, îi mărturisi.

*
* *

După o lună erau căsătoriţi - rochia albă cu tot tacâmul, deoarece asta îşi dorise Waterford pentru unica lor fiică. îndurară evenimentul cu zâmbetul pe faţă, dar asta era doar de ochii lumii.

Abia când se pregăteau să plece, realiză Sara cât de mult lăsa în urmă. Urmau să petreacă noaptea într-un hotel, la Londra, apoi dimineaţa luau avionul spre Indiile de Vest. Din Barbados plecau direct în Florida, unde va fi noua ei casă. Steve sugerase ca părinţii ei să-i viziteze în toamnă, dar până atunci mai erau vreo câteva luni. Printre lacrimi, văzu dispărând casa în care îşi petrecuse optsprezece ani din viaţă.

- Fruntea sus, doamnă Masters, îi zise Steve cu blândeţe, când nu mai văzu casa şi invitaţii care le făceau cu mâna. îi luă mâna şi-i arătă verigheta de lângă inelul cu diamant pe care i-l dăruise cu două săptămâni în urmă.

- Asta îmi dă dreptul asupra ta, scumpo, aşa că şterge-ţi lacrimile şi zâmbeşte-mi în aşa fel încât să cred că nu regreţi că te-ai măritat cu mine.

- Nu regret, îl asigură, îndepărtându-şi din minte orice îndoială. Zâmbetul era larg, cald şi puţin tremurat. Nu mă pot obişnui cu ideea că sunt doamna Masters în loc de domnişoara Waterford.

- încă nu te simţi măritată, îi spuse. îi luă mâna în a lui şi o strânse cu hotărâre şi posesiv, privind-o întrebător când o uşoară roşeaţă îi acoperi obrajii. Asta este oare fata care mă implora să fugim la Paris?

- Stiam sigur că nu o să mă iei cu tine. îşi sprijini capul de umărul lui, bucuroasă că geamul care-i despărţea de cabina şoferului era ridicat.

- Vreau să mă simt măritată cu tine, Steve. Vreau să fiu soţia ta în adevăratul sens al cuvântului. Sper să nu te dezamăgesc.

Râse grav şi indulgent.

- Nu o să faci asta, vrăjitoare mică!

La hotel au avut un apartament - o extravaganţă pentru o singură noapte, dar Steve nu era de aceeaşi părere. Sara fu repede de acord, când el sugeră să intre primul la duş, iar ea să pregătească hainele pe care urmau să le poarte la cină. Costumul galben de lână fină, care-i plăcea atât de mult, rămânea în valiză. Steve îi spusese că a doua zi să se îmbrace cu ceva confortabil şi uşor potrivit pentru o călătorie lungă. Mai confortabil poate, dar mai puţin romantic.

- Este inelul tău, îi zise ieşind din baie.

îşi strânse lucrurile şi trecu timidă pe lângă el, tresărind când o prinse de braţ şi o întoarse spre el. în privirea lui era blândeţe şi înţelegere.

- O să te obişnuieşti, îi promise. Sunt acelaşi bărbat care s-a însurat cu tine, azi-dimineaţă. O sărută uşor pe frunte şi îi dădu drumul. Du-te şi îmbracă-te. Vreau să arăt lumii ce soţie frumoasă am!

în seara aia purtă o rochie de culoarea chihlimbarului, cu un decolteu adânc în faţă şi în spate, sandale şi poşetă aurii. îşi prinse părul cu o agrafă de sidef, într-o parte lăsându-l pe umăr. Simţi că toată atenţia se îndreptă spre ei în clipa în care intrară în restaurant şi fu mândră de Steve, zvelt, atrăgător, îmbrăcat în costum închis la culoare şi cămaşă albă. Soţul ei. încă îi suna ciudat - dar totuşi minunat. Era al ei şi ea a lui, pentru totdeauna.

- Fericită? o întrebă când dansau şi ea râse amintindu-şi.

- Asta m-ai întrebat şi prima oară când am dansat cu tine, în acelaşi fel.

- Nu, îi şopti moale, nu în acelaşi fel. Atunci nu ştiam cum vor evolua lucrurile între noi. Acum cinci săptămâni, când am venit în Anglia, nici prin minte nu mi-a trecut că mă voi însura.

- Si acum te întorci cu o nevastă. Ce vor gândi ceilalţi?

- Vor gândi că sunt un tip norocos. Bărbaţii mă vor invidia, iar femeile... făcu o pauză şi zâmbi, îi ochi apărându-i o expresie pe care nu o înţelese... ei bine, asta-i altă treabă.

Se simţi uşor neliniştită. Nu numai ţara va fi nouă, dar şi oamenii. Steve mergea acasă; ea era o străină. Te rog, Doamne, fă să mă placă, să mă accepte în mijlocul lor. Dorea atât de mult să fie soţia pe care şi-o dorea Steve.

- Nu-ţi mai face griji. îi simţise îngrijorarea, aşa cum o făcuse mereu. Te vor iubi.

- Aşa ca tine?

- Nici vorbă. O strânse în braţe. Tu îmi aparţii mie. Pentru moment, o ţinu lipită de el, apoi îi murmură la ureche:

- Este timpul să plecăm.

Sara nu făcu nici un comentariu. Inima îi bătea cu putere şi era pe deplin conştientă ce va urma. Peste puţin timp îi va aparţine în întregime lui Steve; soţia lui trup şi suflet. îşi dorea să facă dragoste cu el, dar se temea puţin. Cum putea să-l mulţumească, neavând experienţă? Cum va putea să egaleze pasiunea pe care simţise cum şi-o stăpânise în ultimele săptămâni? Steve

era experimentat; în viaţa lui fuseseră şi alte femei înaintea ei: femei care ştiau cum să mulţumească un bărbat. Cum va putea face faţă?

Îi trebui puţin timp ca să-şi dea seama că el nu aştepta nici experienţă, nici concurenţă. O dorea aşa cum era... inocentă, nerăbdătoare, sensibilă la *experienţa* lui.

*
* *

Barbados era o insulă de vis. Sara se îndrăgostise de ea din prima zi. Prima săptămână a lunii de miere a fost numai fericire şi descoperire de noi plăceri - făcând plajă ţinându-se de mână; privindu-l pe Steve înotând sau făcând schi, corpul lui bronzat şi atletic atrăgând toate privirile; aşteptând cu nerăbdare nopţile când era singură cu el într-o delicioasă intimitate, copleşită de dragostea şi pasiunea lui.

Era mulţumită în compania lui, nedorind pe nimeni altcineva şi neputând înţelege dorinţa lui de a vedea şi alte persoane.

într-o dimineaţă, întorcându-se pe plajă după ce-şi schimbase costumul de baie ud, îl găsi absorbit într-o discuţie cu o femeie care stătuse la câţiva metri de ei. A fost şocată, deoarece era evident că îi făcea plăcere şi o admira din priviri. I-o prezentă ca fiind Gail Stornway, un manechin din New York ce era într-o scurtă vacanţă între două contracte.

Si să-şi găsească un prieten bogat, probabil, se gândi Sara cu un neaşteptat cinism, observând rapida expresie de dezamăgire din ochii ei, când află că ea şi Steve erau căsătoriţi. Si părerea îi fu confirmată câteva

minute mai târziu, când Steve le părăsi şi Gail o felicită pentru că a pus mâna pe singurul bărbat din acel loc, care merita într-adevăr toată atenţia. Sara se întrebă dacă faptul că aflase că era căsătorit ar fi fost o piedică pentru ea, dacă n-ar fi fost acolo.

După aceea, cealaltă femeie era mereu prezentă pe plajă, când erau şi ei. Lui Steve nu-i păsa deloc că intimitatea le era invadată. Până la urmă, Sara nu se mai putu abţine.

- Nu-mi place de ea, zise fără ocolişuri într-o seară, când se pregăteau pentru cină. A monopolizat toată discuţia în după-amiaza asta!

- Vorbea despre navigaţie şi acest subiect mă interesează şi pe mine, îi replică Steve cu voce calmă. Dacă ai fi ascultat, ai fi putut să înveţi câte ceva şi tu. Este extraordinar de experimentată.

- Mie îmi spui!

Se întoarse şi o privi amuzat.

- Ti-ai scos ghearele, scumpo? Doar nu eşti geloasă?

Trecu câteva clipe înainte să-i răspundă.

- Am motiv să fiu geloasă? zise cu un uşor tremur în voce.

El zâmbi şi clătină din cap.

- Doar pentru că am discutat cu o altă femeie despre navigaţie?

- O femeie foarte frumoasă.

Steve o studie lung înainte de a se ridica de pe pat şi îndreptându-se spre ea o prinse de umeri şi o întoarse spre oglindă. Purta un slip alb, care contrasta cu pielea bronzată. Din cauza bronzului, nu se machiase prea

tare, doar ruj şi o umbră de albastru pe pleoape. Ochii căprui păreau mai mari şi mai închişi la culoare sub părul blond bogat.

- în nici un fel nu poate concura cu asta, îi spuse cu blândeţe. Sau cu asta... îşi trecu mâna pe corpul tânăr şi prinzând-o de mijloc o sărută pe ceafă. Eşti cea mai frumoasă creatură pe care acest loc l-a văzut vreodată şi eşti a mea!

- Dar Steve, strigă disperată, te *vrea* pe tine!

- Trebuie doi pentru aşa ceva, scumpo, murmură cu buzele lipite de pielea ei, apoi, brusc, o ridică în braţe cu ochii strălucitori. Cred că în seara asta vom mânca mai târziu.

* * *

Rochia era aproape uscată, iar slipul se uscase deja. Sara se aşeză pe pat, cu bărbia în mână, hotărâtă să mai aştepte câteva minute. Ciudat cum îşi amintise în detaliu. învăţase o mulţime de lucruri despre bărbatul cu care se măritase, în cele două săptămâni petrecute în Caraibe. Dar pentru asta era luna de miere, nu-i aşa? O perioadă de adaptare. Steve nu era diferit de alţi bărbaţi, avea aceeaşi aroganţă masculină.

Târâitul soneriei se auzi şi din dormitor. Presupuse că veniseră chelnerii să strângă resturile cinei. în timp ce se ridica să-şi ia rochia auzi voci, înăbuşite datorită uşii închise, dar destul de ridicate. Ciocănitul în uşă o surprinse în timp ce voia să-şi închidă fermoarul.

- Ies imediat, strigă, apoi îngheţă când uşa se deschise şi în prag apăru Steve cu o expresie drăcească pe chip şi în spatele lui Paul.

- Cred că am intrat, scumpo, zise primul având o figură nevinovată. Nu mai este nici o speranţă!

- Du-te dracului! izbucni Sara cu amărăciune. Privirea îi era îndreptată spre celălalt bărbat. Paul, eu...

- Nu trebuie să-mi dai explicaţii. Vocea îi era calmă, descoperind repede pata de pe rochie. Nu sunt chiar prost, draga mea. Arătă spre aerul condiţionat, care încă funcţiona pe căldură. N-ar fi mai bine să-l treci pe aer rece? Aici este cuptor.

Sara îşi trase fermoarul cu o mişcare bruscă, apoi se întoarse şi deliberat dădu căldura la maximum.

- Să nu fim părtinitori, spuse.

Steve o privi venind spre ei, fără să se mişte, deşi Paul făcuse un pas înapoi ca să-i facă loc să iasă din cameră.

- A fost un timp, când ai fi regretat asta, murmură Steve şi ea îl privi scurt şi cu dispreţ.

- A fost un timp când am regretat totul. Care este diferenţa?

Paul o luă de mână.

- Scuze că am venit să te caut. Lessington a trebuit să plece mai devreme, aşa că m-am gândit să vin să te iau.

- Perfect, îi spuse. Mă bucur că ai venit. Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine.

- Fără să ajungem la o înţelegere? întrebă Steve, venind în urma lor.

- N-am nevoie de acordul tău, îl repezi Sara. O să mă descurc fără el!

- Ia-o mai uşor. Sta cu mâinile în buzunarele

pantalonilor şi cu un chip impenetrabil. Sunt sigur că... prietenul va fi de acord.

- Are dreptate, spuse Paul fără tragere de inimă. Nu mai uşor, dar mai puţin personal.

Sara îşi muşcă buzele, privindu-l cu ostilitate pe cel care-i fusese soţ. Starea lui de spirit se schimbă şi ea simţi asta. în ce, nu era sigură.

- Plănuieşti să faci lucrurile mai dificile? îl întrebă.

Ridică uşor din sprâncene.

- De ce aş face aşa ceva?

- Nu ştiu de ce, ştiu doar că ai fi capabil. Eşti capabil de orice.

- S-ar fi putut să fiu odată. Acum... făcu o pauză şi ridică din umeri.

Privi de la unul la altul şi pe chip îi apăru o expresie dură. Weekendul ăsta dau o petrecere pe iaht. De ce nu veniţi amândoi şi vom discuta atunci?

- Nu este nici timpul şi nici locul... începu Sara, dar se opri sub privirea de oţel.

- Eu hotărăsc când este timpul şi locul. Joi după-amiază, la ora trei. Vă trimit o maşină.

Paul interveni:

- Unde ai hotărât să navighezi?

- Key West, poate. Depinde de cât de departe ajungem. Si Sheraton are motor, nu pânze. Aşteptă un moment şi se strâmbă. Vor mai fi şi alţii la bord, plus echipajul, aşa că o să ne comportăm civilizat. Are optsprezece metri.

- Al tău?

- împrumutat de la un prieten. Al meu are vele şi este mai mic. Mai ai întrebări?

- Doar voiam să-mi fac o idee. Paul făcea efort să fie calm, dar nu prea reuşea. Foarte bine, vom fi gata, dacă ăsta este singurul mod în care urmează să discuţi problema. O strânse pe Sara de mână. Hai să plecăm.

- Trageţi uşa după voi, le ceru Steve fără să se mişte. Se închide automat.

Până au ajuns la Crosswinds nu au prea vorbit.

- Trebuie să vorbim Sara, îi spuse Paul încet în timp ce intrau în holul hotelui. La tine sau la mine?

- Dar aici, în salon? îl întrebă şi simţi cum o cercetează cu privirea.

- Nu vreau să mă înţelegi greşit.

- Stiu. Imediat se căi şi încercă să glumească. Cred că cel puţin pentru seara asta îmi ajunge o ceartă în dormitor.

- *Crezi?* accentuă ţeapăn. Te-ai întors destul de repede la amenicanism.

- Expresia este folosită pe ambele maluri ale Atlanticului. Si este la fel ca cea pe care ai folosit-o şi tu.

Se opri, conştientă de tonul amar şi nedorind să recunoască motivul.

- Doar n-o să ne certăm din cauza unor expresii nefericite, nu-i aşa? adăugă obosită.

- Sper că n-o să ne certăm deloc. Doar să discutăm.

- Ce este de spus? L-ai auzit pe Steve. Vrea să rezolve în felul lui. Aşa a făcut mereu.

O luă de braţ şi o conduse în salonul mai mic, spre o canapea situată în colţul opus uşii şi mai departe de alţi clienţi. Sara clătină din cap când o întrebă dacă vrea să bea ceva.

- Sunt obosită, îi spuse. A trecut ceva timp de când

nu am mai dormit.

Pierduse şirul orelor de când părăsise Londra. A fost azi sau ieri? Oftă.

- Nu putem aştepta până mâine?

- Mâine voi fi foarte ocupat. Ezită puţin. Sara, ce s-a întâmplat în apartamentul ăla, în seara asta?

- Să se întâmple? îl întrebă.

- Păi, cum ai reuşit să-ţi uzi rochia în halul ăla, încât a trebuit s-o scoţi şi s-o usuci?

Sara râse încet.

- Am crezut că ai încredere în mine.

- Am. în el nu am încredere.

- în acest caz, îl acuzi pe nedrept. Am vărsat paharul cu vin pe mine.

- în mod normal, nu eşti neîndemânatică.

Cu el, nu, nu era, recunoscu Sara. Numai cu Steve. Se simţea stângace; parcă era din nou o adolescentă. Nu voia să se gândească la asta. Nu acum. în dormitor o năpădiseră amintirile. Trecutul nu era mort, fusese doar îngropat. Trebuia să se obişnuiască şi să trăiască aşa.

- O să divorţez, Paul, zise cu o hotărâre care era mai mult pentru moralul ei, decât pentru el. Steve se poartă aşa, pentru că-i convine.

- Prelungind agonia? Crezi că se va opune, dacă vrei să continui?

- N-aş vrea să-l pun la încercare. El n-are nimic de pierdut. *Eu* sunt cea care doreşte divorţul. Personal, cred că îi convine să aibă o nevastă în străinătate.

- Sara, nu. Era mâhnit. Nu te-am cunoscut aşa.

- Niciodată nu m-am simţit aşa. îl privi şi se forţă să

zâmbească, întinzând mâna spre el. îmi pare rău, Paul. S-au întâmplat multe azi. Mâine totul va fi mai bine.

- Sper. Părea cam neconvins. Ce vei face singură, cât timp o să fiu cu Lessington şi cu avocaţii?

- O să stau cât mai departe de Cavanagh.

Apoi se ridică, neavând curajul să discute mai mult.

- Mă duc să mă culc.

S-au despărţit la uşa camerei ei cu un sărut uşor. în sfârşit în cameră, Sara aruncă poşeta pe cel mai apropiat scaun şi pentru prima oară realiză că îşi uitase capa în apartamentul lui Steve. Ei bine, acolo să rămână. Pentru nimic în lume nu se va mai duce acolo. Refuza să recunoască, chiar şi în sinea ei, că nu avea curajul să meargă la apartament. Si nici să fie singură cu Steve. Trezise prea multe amintiri, pe care le crezuse uitate.

Capitolul 3

După micul dejun, Paul plecă. Sara se gândi să viziteze magazinele din oraş, dar era prea cald, umiditatea crescută şi apoi nu dorea să cumpere ceva special. Aşa că se hotărî să se ducă la plajă. îşi puse costumul de baie, luă un prosop şi o carte şi se duse la plajă.

Găsi loc, pe plajă erau mai multe familii, care locuiau în hotel, ici şi colo câte un cuplu. Şezlongul era confortabil, iar cartea neinteresantă. încă resimţea oboseala călătoriei, aşa că aproape aţipi.

Umbra şi o uşoară răcoare o trezi brusc, după un timp. Steve tocmai terminase de montat umbrela, apoi îşi plecă privirea spre ea.

- Ai început să te înroşeşti, îi zise. Nu ai minte deloc?

- Se pare că nu. Sara încercă din răsputeri să pară relaxată. Totuşi, sunt sigură că ai tu pentru amândoi. Cine conduce Cavanagh?

- Pot să lipsesc pentru un timp. împuternicire, aşa ai spus, nu? Tăcu, studiind-o cu un chip impenetrabil. Costumul de baie din luna de miere, era tot alb. Bănuiesc că nu este acelaşi?

- Si nici persoana care-l poartă, îi replică.

- Poate. întinse mâna în spate şi luă un scaun de plajă. Sper că nu te superi, dacă stau cu tine?

- Am de ales? Aşteptă până se aşeză. Oricum, de ce ai venit? adăugă cu severitate.

- Să-ţi aduc capa. Recepţionerul mi-a spus că te-a văzut îndreptându-se spre plajă. Am câştigat timp, datorită spiritului lui de observaţie. O fi aşa cu toţi

clienţii... sau te-a observat numai pe tine?

- Habar n-am. Abia am ajuns.

încordarea creştea cu fiecare minut. îl văzu ridicându-şi piciorul şi sprijinindu-l de şezlongul ei cu un aer de familiaritate, care o scoase şi mai mult din sărite. S-ar fi putut ca gestul să fie inconştient, dar se îndoia. El ştia exact ce făcea. întrebarea era, de ce?

- îţi mulţumesc că mi-ai adus capa, îi zise. Nu trebuie să-ţi mai pierzi timpul cu discuţii politicoase. Sunt inutile!

- Ba nu. îţi place sau nu, vom discuta. Si aici este la fel de bine. Aşteptă ca ea să protesteze şi zâmbi amuzat când tăcu. îmi pare bine că încă ne înţelegem, unul cu altul.

- Noi doi nu ne-am înţeles niciodată, îi răspunse.

- în multe privinţe, nu. Nu despre asta vorbim. A fost convins Kenton, seara trecută?

Sara făcu ochii mari, surprinsă de atac.

- în legătură cu ce?

- în legătură cu încrederea lui în tine.

- Foarte.

- Nici cel mai mic dubiu?

- Nici. Deşi ai făcut destule ca să-l convingi, nu-i aşa?

Steve ignoră înţepătura şi o privi încruntat.

- Doar nu te gândeşti serios să te căsătoreşti cu un astfel de tip.

- Nu numai că pot, îi zise, dar o s-o şi fac. îi aruncă o privire rapidă. Ce vrei să spui cu un tip ca ăsta?

- Este prea bun ca să fie adevărat, asta vreau să zic. Nu este uman!

- Şi tu *eşti?*

Zâmbi strâmb.

- Complet. Cu greşeli, cu toate alea. Adevărat, circumstanţele erau puţin diferite. El nu te-a găsit în braţele altcuiva.

- Trebuie s-o luăm de la capăt? îl întrebă uşor răguşită. }i-am explicat de ce.

- Sigur... revanşa. Putea să fi fost oricare, dar tu l-ai ales pe Pete Brent.

- Era... disponibil.

Râse scurt.

- Sigur că era! De fiecare dată când te lăsam singură mai mult de o jumătate de oră, apărea el, ca să poţi plânge pe umărul lui!

- Poate că dacă mi-ai fi acordat mai multă atenţie n-ar fi fost nevoie de un umăr pe care să plâng.

Stătea cu genunchii strânşi cât mai departe de el, ferindu-se să-l atingă.

- Erai atât de solicitat în acea perioadă, într-un fel sau altul.

-Aş zice că te-ai bucurat de mai multă atenţie decât majoritatea femeilor căsătorite.

-Ah, adesea erai prezent fizic, dar îţi garantez că te gândeai la altceva.

- Niciodată. Tonul era ironic. Am făcut dragoste cu tine, doar mecanic?

Se cutremură amintindu-şi.

- Nu asta am vrut să zic.

- Nici nu ai putea, nu-i aşa? Patul era singurul loc unde eram compatibili... odată ce ai învăţat puţin din

această artă.

- Cu un asemenea profesor, nu era greu de învăţat!

Ridică uşor din umeri.

-Ai învăţat pentru că ai vrut să înveţi.

- Dar Ailsa deja ştia. Nici nu mă surprinde. în mod sigur, avea destulă experienţă.

Nu putea să-i vadă ochii, deoarece avea încă ochelarii de soare, dar observă încordarea maxilarului.

- Moderează-ţi tonul sau te arunc în apă ca să te răcoreşti!

-încearcă!

Stia că greşise. Steve întotdeauna reacţiona la provocări. Acum, cu o mişcare rapidă se ridică în picioare, îşi scoase ochelarii de soare, îi puse pe scaun şi, aplecându-se, o luă în braţe cu uşurinţă. Era inutil să se zbată; ştia asta foarte bine. Oricum, încercă, atrăgând aproape toate privirile spre ei.

- Pune-mă jos! şuieră. Toată lumea ne priveşte.

Steve nici n-o auzi. Marea era la doi paşi. Intră în apă până la genunchi, fără să ţină seama că era îmbrăcat, şi-i dădu drumul în apă. Când reuşi să se ridice, el era deja la jumătatea drumului spre scaun. Roşie la faţă, Sara se întoarse spre larg şi înaintă până când putu să înoate, apoi se lansă într-un înot rapid.

Nu putu să reziste mult timp, deoarece lipsa de practică îşi spuse cuvântul. Când se întoarse spre plajă văzu că se îndepărtase doar o sută cincizeci de metri. Steve se aşezase pe scaun şi o aştepta să se întoarcă.

întoarcerea fu urmărită de mai mulţi ochi, unii amuzaţi, alţii pur şi simplu interesaţi de ce se va întâmpla în continuare. Steve o privi apropiindu-se fără

să scoată un cuvânt până când începu să se şteargă cu prosopul.

- Eşti mai calmă, acum? o întrebă.

- Eram foarte calmă înainte de venirea ta, îi răspunse liniştită. Tu ai fost cel care ai dorit să discutăm.

- Da, dar nu să afle toată plaja.

- Nu am ţipat!

- Nici nu a trebuit. Accentul tău englezesc este mai puternic decât crezi.

- Nu este vina mea. După ce îşi şterse părul, îl privi cu răceală. Sper că realizezi că te-ai dat în spectacol intrând îmbrăcat în apă. Fără să mai punem la socoteală că ţi-ai distrus pantalonii şi pantofii!

- Nu fi copil, îi spuse fără să-i pese de pantalonii şi pantofii plini de nisip.

Sara tăcu, neîndrăznind să mai zică ceva. Steve era singura persoană care reuşea s-o pună la punct. Mută umbrela şi se aşeză pe şezlong. Când tăcerea se prelungi, nu mai suportă.

- De fapt, de ce ai venit aici, Steve? îl întrebă cu o voce joasă. Puteam să iau capa vineri.

El nu negă.

- A trebuit să mă conving de ceva.

- Şi te-ai convins?

- Aşa s-ar zise. Se ridică şi-şi scutură nisipul de pe pantofi. A rămas pentru joi, la ora trei. Şi nu-ţi aduce prea mult bagaj. Este o petrecere fără pretenţii.

- Alte femei?

- Sigur. Suntem şase cu toţii, fără să-i socotim pe cei

trei din echipaj. Trei de fiecare. Este bine gândit?

- Sunt sigură că *tu* te-ai gândit.

- Aş fi putut anticipa asta. O salută uşor batjocoritor. Ne mai vedem.

Paul se întoarse la timp pentru a lua prânzul; foarte satisfăcut de felul în care decurseseră discuţiile.

- Totul s-a aranjat. Acum, Crosswind face parte din lanţul hotelier Kenton. O nouă imagine şi un nou nume n-ar fi o idee rea. Trebuie să mă ajuţi să-i găsesc un nume potrivit. Făcu o pauză şi o privi mirat. Eşti cam tăcută. Ce ai făcut toată dimineaţa?

-Cum ai zis, îi răspunse Sara. Liniştită. Eşti liber în după-amiaza asta?

- La dispoziţia ta. Unde ai vrea să mergem?

înapoi acasă, ar fi vrut să-i răspundă, dar ştia că nu ar fi rezolvat nimic.

- Hai să mergem la Disney World, îi spuse impulsiv. Dacă plecăm acum, am putea fi acolo pe la trei.

- Disney World? La început, Paul fu uimit, apoi amuzat. Mă pui la încercare!

- Nu. Este un parc mare... un loc minunat. Si era exact ce-i trebuia, îşi zise în gând, ca să i se şteargă din minte evenimentele dimineţii. Si o să te distrezi, Paul.

- Scuze, îi zise clătinând din cap. Nu este genul meu. Dar dacă vrei să mergem, totuşi, te duc acolo.

Din nou simţi că o cuprinde supărarea.

- Nu are rost, dacă nu eşti capabil să te transpui în acea lume a fanteziei. Steve... Se opri brusc. Nu are importanţă. Să mergem undeva unde amândoi să ne simţim bine.

- Ai vrut să spui că Steve a mers cu tine acolo, nu-i aşa? S-a distrat?

- Nu-mi amintesc. Se ridică de pe scaun. Hai, Paul. Nu putem sta aici toată după-amiaza.

în hol, îi spuse că se duce până la recepţie. Aşteptându-l, Sara se duse să se uite la vitrina unui magazin şi aproape că se ciocni cu o persoană ce venea din sens opus.

- Scuze, zise automat.

- Greşeala mea. Cealaltă surâse larg când o recunoscu. îmi pare bine că ţi-ai revenit după baie. Da ştiu că l-ai înfuriat pe tipul ăla.

Paul era la doi paşi de ele. Şi era clar că auzise discuţia.

- Steve a fost aici azi-dimineaţă?

- Da. N-avea rost să nege. Mi-a adus capa. Am uitat-o aseară în apartamentul lui.

- Ar fi putut să ţi-o dea mâine.

- Ar fi putut. Poate că nu s-a gândit.

- Aş zice că s-a gândit la toate. Şi încă nu mi-ai explicat ce a vrut să spună fata aia.

- Este foarte simplu. Ne-am certat, mi-am pierdut cumpătul şi el m-a aruncat în apă ca să mă calmez - unul din modurile lui de a câştiga.

- Nu avea nici un drept!

- Din punctul lui de vedere, are tot dreptul. încă sunt nevasta lui.

- Doar cu numele şi nu pentru mult timp, dacă voi rezolva lucrurile.

Paul o luă de umeri şi se îndreptară tăcuţi spre ieşire.

- Mai bine să te lase în pace când vom fi pe iaht sau o să aibă de-a face cu mine!

Erau deja în maşină când Sara se hotărî să vorbească.

- Paul, aş vrea să-i telefonezi lui Steve şi să-i spui că nu venim mâine.

Se întoarse şi se uită la ea.

- Ai vreun motiv?

I-ar fi putut da o duzină de motive, dar doar unul ar fi fost adevărat. Nu dorea să fie aproape de Steve un timp mai îndelungat.

- Nu are rost, îi zise. Şi s-ar putea ivi o situaţie neplăcută, cu ceilalţi oameni la bord.

Paul se gândi câteva clipe, apoi vorbi fără tragere de inimă.

- Cred că trebuie să mergem, Sara. A fost foarte clar - deşi nici eu nu văd motivul. Poate că este din cauză că tu ai cerut divorţul şi nu invers. Dacă refuzăm acum, ar putea să ne facă greutăţi.

Sara oftă, resemnată.

- Bine, îi răspunse şi ştiu că va regreta.

*
* *

Maşina a sosit fix la ora trei şi-i conduse de-a lungul lui Central Avenue prin St. Pete spre Bayfront Marina. Golful arăta superb, iar vasele se aliniau graţioase de-a lungul cheiului, în apa liniştită. Sheraton le domina pe cele de lângă el, puntea descoperită dinspre pupă, destul de mare, putea fi folosită şi ca ring de dans.

Paul fluieră admirativ când se apropiară de locul unde era ancorat.

- Ce mai vas! îmi închipui *chiria* pentru un weekend!

- Nişte prieteni, fu de acord Sara şi dintr-o dată deveni ţeapănă când Steve apăru în capul punţii.

- Bună, îi salută cel din urmă cu indiferenţă. Bine aţi venit la bord. Vom pleca imediat ce sosesc şi ceilalţi.

- Suntem primii? întrebă Sara şi primi o privire

ironică.

- Nu chiar. Mergem jos, să vă aranjaţi sau vreţi să rămâneţi aici şi să beţi ceva până sosesc şi ceilalţi?

- Eu cobor, spuse Sara. Făcu o pauză, apoi i se adresă lui Steve. Câte cabine sunt?

- Trei. Steve îi surprinse privirea şi zâmbi strâmb. Mi-e teamă că o să stăm câte două persoane într-o cabină, în aceste condiţii. O să găseşti că Wendy este o companie foarte plăcută.

în drum spre cabine, le prezentă pe un bărbat îmbrăcat cu o tunică bleumrin şi cu şapcă ce studia o hartă, ca fiind căpitanul Mike Rutland. Camerele de sub punte erau somptuoase. în mijloc era un salon imens cu un bar lambrisat cu stejar şi canapele din piele. Pe jos era un covor gros şi moale, de culoare crem, iar draperiile de la hublouri erau prinse cu şnururi de un albastru închis. Bucătăria şi cabinele echipajului erau la capătul culoarului, după cele ale proprietarilor. Mai erau două cabine de duş şi o toaletă.

Prima cabină era deja ocupată de o roşcată extrem de atrăgătoare, dar cu o expresie îmbufnată. îşi aranja lucrurile pe care le scotea din valiză. Când Steve deschise uşa, se întoarse şi o privi emoţionată în timp ce acesta făcea prezentările.

în jur de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase, ghici Sara, neplăcându-i deloc situaţia în care se afla. Era dezgustată la gândul că femeia asta ar fi împărţit cabina cu Steve, dacă ea şi Paul n-ar fi participat la excursie. Cum suporta oare el o astfel de situaţie? Nu avea inimă

deloc!

- Bănuiesc că o să alegi cuşeta de sus, îi zise. Noi o ocupăm pe cea de la pupa, i se adresă scurt lui Paul.

Rămase singure, cele două femei se studiară cu atenţie.

Prima vorbi Wendy.

- Steve mi-a spus că vrei să divorţezi.

Chiar aşa, gândi Sara năucă. în acel moment habar n-avea ce dorea, exceptând dorinţa de a-i trage una lui Steve! Relaţia cu Wendy era treaba lui, dar să se aştepte să se simpatizeze era peste puterea ei de înţelegere. Indiferent ce motive stăteau în spatele invitaţiei, nu crezuse nici o clipă că o va pune faţă în faţă cu amanta lui.

- Asta este treaba noastră, îi zise ţeapănă. Nu avea nici un drept s-o discute cu tine.

Cealaltă roşi uşor.

- Nu văd de ce nu.

- Eu înţeleg de ce.

Pauza se prelungi. Wendy părea la fel de stingherită ca şi Sara. Până la urmă, Sara nu se mai putu abţine.

- Te aştepţi să te căsătoreşti cu el după divorţ?

Ochii celeilalte străluciră scurt.

- Nu m-am gândit încă. Când am venit, mi-a spus doar că eşti aici şi că vii cu noi.

- Probabil că ai avut un şoc.

- Da, aşa a fost. M-am gândit că vom fi doar patru persoane.

- Ah, da, celălalt cuplu. Sunt căsătoriţi?

- Da, rosti Steve din prag. Privirea îi era dură. Dacă

aţi terminat de flecărit, ce ziceţi de o băutură? Ei vor sosi imediat.

în momentul în care urcară pe punte Paul o prinse pe Sara de mână şi o trase la o parte.

- Este o situaţie insuportabilă, îi spuse strâmbându-se. Ar fi trebuit să te ascult şi să nu venim.

- Acum este prea târziu; vocea îi tremura şi făcu un efort să-şi revină. Nu-ţi face probleme, Paul. O să supravieţuim.

- Eu nu cred că voi reuşi. Nu fără a-i trage una nemernicului tău de soţ! Vorbise printre dinţi. Ce joc crede că face?

- Cred că vrea să dovedească ceva.

Voia să-i spună să nu se dea în spectacol, dar nu găsea cuvintele potrivite şi nu dorea să-l rănească. N-ar fi avut nici o şansă cu Steve,
în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei. O dată, îl văzuse pe Steve punând la punct un derbedeu ce-i acostase în timp ce se îndreptau spre un restaurant, iar acum părea să fie la fel de în formă ca atunci.

- El nu are nevoie de mine, iar eu nu am nevoie de el şi ăsta e adevărul, încercă să-l liniştească.

- Ar putea s-o spună fără tot circul ăsta.

- Dar nu la fel de clar. îi zâmbi, apoi se întinse şi-l sărută pe buze, ştiind că Steve îi privea. Putem să facem o echipă!

- Nu este un joc, Sara. Vocea îi suna ciudat. Nu mă folosi, ca să dovedeşti ceva.

- îmi pare rău. Era sinceră. Am procedat greşit. Oftă uşor. Se pare că reuşeşte să scoată tot ce este mai rău

din mine.

- Este doar un weekend, îi zise cu blândeţe. Bănuiesc că putem suporta.

Sara şi-ar fi dorit să fie la fel de sigură. Nici măcar nu părăsiseră portul.

Celălalt cuplu sosi în scurt timp, o pereche cam de aceeaşi vârstă cu Steve, amândoi blonzi cu ochii albaştri, cu acel aer prietenos comun la cei mai mulţi americani. Steve îi prezentă ca Lois şi Rod Brook. Se părea că ei ştiau de schimbările ce interveniseră în planurile pentru weekend.

- Mă aşteptam să fii mai mare, recunoscu sincer Lois, alegându-şi un pahar cu limonadă. Probabil că erai foarte tânără când te-ai măritat cu Steve, remarcă ea, în timp ce se îndreptau spre larg.

- Era, fu de acord acesta sec, întinzându-i un pahar. Pentru o clipă o privi lung pe Sara, cu o privire rece. O vrăjitoare. Pur şi simplu m-a vrăjit.

- Oricum, una mică, replică Sara ironic. Mi s-a rupt bagheta.

Lois îşi mută privirea cercetătoare de la unul la altul.

- Trebuie să recunosc că vă purtaţi foarte civilizat acum.

Paul îşi puse braţul cu un gest posesiv pe scaunul Sarei.

- Un lucru trebuie spus clar, zise el. Sub nici o formă nu a fost ideea noastră să venim în această excursie şi ne cerem scuze dacă stânjenim pe cineva.

Tăcerea se prelungi, expresiile de pe chipurile invitaţilor fiind diferite. Dacă înainte stânjeneala nu

fusese prea evidentă, îşi zise în gând Sara, acum era foarte clară. înţelegea nevoia lui Paul de a clarifica poziţia lor, dar nu era cazul s-o facă acum.

Steve rupse tăcerea.

- Cred că ţi-am înţeles punctul de vedere, zise cu o voce joasă. Rod, ce vrei să bei?

Trecură câteva minute până când Paul se relaxă. Sara îi simţi furia şi se rugă să nu-l provoace pe Steve. Fie că i-a fost ascultată ruga, fie învinsese propriul lui bun-simţ, nu ar fi putut să spună, dar respiră uşurată când se aşeză lângă ea şi-şi duse paharul la gură.

Cina din seara aceea a fost extraordinar de bine organizată. Bucatele au fost gătite de un membru al echipajului. Nimic deosebit, dar friptura a fost excelentă, salata proaspătă, iar tarta de fructe cu frişcă foarte bună.

- De la congelator, desigur, le explică Lois. Ar trebui să vedeţi bucătăria, dacă nu aţi făcut-o.

Sara zâmbi.

- Este clar că ai mai fost la bord.

- Sigur. Steve are prioritate să folosească Sheraton când Scott nu-l foloseşte. Acum este la Milano cu afaceri. Se întoarce abia luna viitoare, aşa că bănuiesc că nu-l vei întâlni.

- Nu, cred că nu, îi zise Sara cu veselie, refuzând să-l privească pe Steve. Paul trebuie să fie la Londra pe şaisprezece, luna asta.

- Am înţeles că abia ai preluat Crosswinds, interveni Rod. Era un loc popular, înainte să decadă.

- Va fi din nou, îi răspunse Paul plin de încredere.

Grupul Kenton nu dă greş.

- Este unul dintre cele mai bune lanţuri hoteliere, fu de acord Steve pe neaşteptate şi fu privit provocator.

- Suntem pregătiţi să preluăm şi Cavanagh, la un preţ bun.

- Sunt convins, îi răspunse sec. Dacă o să-l vând vreodată, nu o s-o fac unui lanţ hotelier.

- Zilele hotelurilor private sunt numărate.

- Foarte adevărat, dar nu şi pentru Cavanagh. Noi îi oferim ceva ce voi nu-i puteţi da, şi mai avem şi profit.

- Ce anume?

- Individualitate. Lanţurile hoteliere sunt stilate... trebuie să fie. Crosswinds va fi plin, dar clienţilor nu le va păsa unde stau, atâta timp cât mâncarea este bună, patul confortabil şi plaja aproape.

îşi întoarse privirea spre Sara, ca şi cum ar fi încheiat convorbirea.

- Mai vrei cafea?

Clătină din cap.

- Nu, mulţumesc. Vrei să vinzi? îl întrebă fără să se poată abţine.

- Aşa s-a părut?

- Aşa a sunat. Ai spus „dacă”.

- Ăsta este un cuvânt mare. Cită încet „Dacă poţi să-ţi păstrezi mintea limpede, când alţii şi-au pierdut-o pe a lor şi dau vina pe tine... ”

- „Dacă poţi să crezi în tine, când toţi se îndoiesc de tine, şi să ţii seama de neîncrederea lor”, termină Sara în locul lui, cu acelaşi ton şi-i văzu expresia

batjocoritoare.

- Aşadar, amândoi ştim Kipling.

Wendy se foi neliniştită, simţind încordarea dintre cei doi, dar neînţelegând prea bine ce se întâmplă.

- Urcăm pe punte? întrebă. Este destul de cald în seara asta.

- Da, hai. Lois se ridică gânditoare de la locul ei.

Aerul era destul de răcoros datorită brizei, dar era plăcut. Dincolo de puntea luminată, marea se întindea calmă sub lumina lunii. Steve dădu drumul la muzică şi ceru să se aducă băuturile pe punte. Când Wendy întinse zâmbitoare braţele spre el, invitându-l la dans, el acceptă, îmbrăţişând-o cu familiaritate.

Paul veni lângă Sara şi se rezemă de balustradă.

- Ce-a fost treaba aia, de la masă? o întrebă calm.

Nu se deranjă să-i răspundă. Paul nu era prost. înghiţi nodul care i se pusese în gât.

- Este ceva legat de despărţirea noastră. Nu ţi-am mărturisit, pentru că nu ştiam dacă vei înţelege, îi explică. Steve m-a găsit cu un bărbat cu o seară înainte de a părăsi St. Pete.

în lumina lunii, chipul lui părea sever.

- Cum... cu un alt bărbat? întrebă într-un târziu.

- Ne sărutam. Vocea îi era uşor răguşită. Dădeam o petrecere. Am aranjat să ne vedem.

- De ce?

- Ca să i-o plătesc. îşi muşcă buzele, amintindu-şi seara aia; momentul în care privise peste umărul lui Pete şi-l văzuse pe Steve în pragul uşii cu o expresie de satisfacţie sadică pe chip.

- Vedea o altă femeie, continuă cu voce joasă.

Alesesem singurul bărbat pe care-l detesta cu adevărat, pentru ceea ce credeam la vremea aia că va fi o răzbunare. Asta arată cât de necoaptă eram, crezând că un sărut, care nici nu mi-a făcut plăcere, o să-l despartă de Ailsa. Măcar dacă aş fi găsit un bărbat care să-mi fi făcut plăcere cu adevărat şi să fi mers până la capăt!

- Nu! zise Paul brusc. Stii şi tu că nu ai fi făcut-o.

încercă să zâmbească.

-Tu ai mai multă încredere în mine decât Steve. El n-ar fi crezut că nu l-am înşelat.

- înţeleg. Aşa că l-ai părăsit.

- S-ar putea să zicem mai degrabă, de comun acord. Ne-am certat îngrozitor. După aia singurul lucru pe care-l puteam face era să mă întorc în Anglia. Nu mai puteam suporta!

- Nu a recunoscut că avea o relaţie cu Ailsa?

- Nu a negat când l-am acuzat. Sigur că avea. Ailsa nu era genul de femeie care să fie doar prietenă cu un bărbat ca Steve.

- Frumoasă, presupun.

- Nu frumuseţea clasică. Avea ceva ce nu era doar aspect exterior. în zilele astea îi spune „carismă". Oricum, l-a prins pe Steve. Era persoana de care avea el nevoie. Cu mine s-a căsătorit dintr-un impuls şi a regretat mereu. Se depărtă brusc de balustradă. Dansează cu mine, Paul.

Severitatea încă persista, combinată cu ceva mai profund.

- Te ţii tare pe poziţie? întrebă moale.

- Nu, pur şi simplu vreau să dansez.

Dar îi evită privirea.

Steve îi privi venind peste umărul lui Wendy, însă pe chipul lui nu se putea citi nimic. O ţinea uşor de mijloc, - la fel cum o ţinuse şi pe ea odată, îşi zise Sara în gând cu cinism, dar Wendy nu era o puştoaică naivă de optsprezece ani. Simţi braţul lui Paul cuprinzând-o şi-i veni să plângă. Paul era o persoană aşa de plăcută; mult diferit de Steve şi totuşi în braţele lui nu simţea emoţia pe care o simţise alături de Steve.

Puţin după miezul nopţii, s-au retras la cabine. Urmau să călătorească toată noaptea şi să ajungă a doua zi la prânz la Key
West, unde făceau o escală de douăzeci şi patru de ore. Sara nu mai vizitase aceste insule, care constituiau un punct de atracţie în Statele Unite. Oricum, nu era foarte entuziasmată, mai ales că nu găsea nici o plăcere să le vadă împreună cu Steve şi iubita lui. Dorea să se sfârşească această călătorie şi odată cu ea să pună punct trecutului pentru totdeauna.

Oricât de confortabil era patul din cabină, îi era imposibil să adoarmă. Wendy vorbise puţin în timp ce se pregăteau de culcare şi era clar că era destul de încordată. Sara nu se putu abţine să nu simtă o uşoară simpatie pentru ea, având în vedere situaţia, totuşi ar fi putut refuza să vină, când Steve o anunţase că urma să împartă cabina cu soţia lui. Se întrebă dacă ea ştiuse, până azi, că el era însurat şi-şi zise că da. Oricum, era diferită de Ailsa. Probabil că în alte împrejurări ar fi considerat-o o fată drăguţă. Oricum, erau destule femei ca Ailsa în lume, care să-i distrugă viaţa.

Doar dacă o iubea cu adevărat. Simţi un junghi în

piept.

Simţi că nu are aer. Cu un gest hotărât trase pătura de pe ea. Wendy dormea liniştită. Se dădu jos din pat, îşi luă capotul şi în picioarele goale ieşi pe punte.

Nu se auzea decât zgomotul regulat al motorului şi bătaia apei în coca vasului. Puntea se mişca uşor. Nu văzu pe nimeni la timonă, ceea ce însemna că era pe pilot automat. Se sprijini de bară şi-şi ridică faţa în bătaia vântului.

Era mai bine. Acum putea respira din nou. Probabil că în cabine fusese oprit aerul condiţionat.

- N-ar trebui să fii singură aici, la ora asta, zise Steve, în spatele ei. Un val mai mare şi poţi să cazi în mare!

- în marea asta? Nu întoarse capul, dar se încordă. N-am ştiut că eşti pe punte.

- Si în cazul ăsta, nu ai fi venit. Se sprijini de bară lângă ea; îi simţi apropierea, aproape că o atingea cu umărul.

-Te-am urmărit, îi spuse. Stiam că o să urci pe punte, aşa că am aşteptat până am auzit uşa cabinei tale deschizându-se.

- Cum ai ştiut? Simţi gâtul uscat.

El râse, un râs uşor.

- Mi-am amintit de vremea când te-am luat pe *Dolphin.* întotdeauna urcai pe punte, în zori. Ziceai că suferi de claustrofobie şi nu suporţi cabina.

îşi amintea; şi încă prea bine.

- încă o mai ai? îl întrebă.

- Nu aceeaşi barcă, dar cu acelaşi nume.

Schiţă un surâs.

- Prietenă temporară, ca cele mai multe dintre noi! Cât timp va sta Wendy?

- Wendy este altceva.

- Mie îmi spui!

- Abia o cunosc de o lună.

- Si pe mine m-ai cunoscut doar o lună.

- Cu tine m-am căsătorit.

- Doar pentru că nu ai putut să mă ai altfel.

Strângând-o cu putere de umăr, o întoarse cu faţa spre el. Era aşa de aproape, încât îi vedea maxilarul încleştat şi furia din priviri.

- Dacă asta era ce doream, chiar crezi că nu aş fi putut obţine ce voiam? Erai mai mult decât doritoare să faci orice ţi-aş fi cerut, în seara aia!

- Mai mult vorbea şampania, şi ştiai. în nici un caz nu te-aş fi lăsat să faci dragoste cu mine!

Zâmbi strâmb.

- Şampanie sau nu, după cum erai în seara aia te-aş fi convins.

Avea dreptate şi *ea* ştia acest lucru. Ridicarea din umeri voia să
însemne indiferenţă.

- Aşadar, ai făcut un lucru onorabil. Bine pentru tine! După cum s-au desfăşurat lucrurile, s-ar fi putut să fie mai bine pentru tine să te alegi cu o noapte memorabilă.

- Lucrurile s-au desfăşurat aşa din cauza suspiciunilor tale. încă o ţinea cu putere de umăr. Nici nu mă puteam uita la o altă femeie, fără să nu mă vezi în pat cu ea!

- Am avut motive să fiu suspicioasă. Chiar în luna de miere nu ai putut să te abţii! Te-ai simţit atras de... de manechinul ăla, prietenă cu tine, la fel cum şi ea s-a simţit atrasă de tine!

- Aşa că suntem nişte depravaţi.

- Poţi s-o mai repeţi o dată!

O prinse şi de celălalt umăr şi-i dădu capul pe spate. O privea cu furie, cu dinţii încleştaţi.

- Nu ai învăţat nimic, nu-i aşa? mârâi printre dinţi. Sigur că m-am simţit atras de ea. Sigur că m-am simţit atras şi de altele. Este caracteristic bărbaţilor să se întoarcă după orice femeie atrăgătoare disponibilă!

Mânia ei era prea mare ca să mai ţină seama de el.

- Dar femeile trebuie să fie diferite!

- Exact - diferite. Puteam să am o femeie fără să însemne nimic pentru mine, doar satisfacţie. Strânsoarea lui o durea. Am spus *puteam,* nu *am făcut-*

o. Nu poţi să te detaşezi emoţional de sex. Unele femei pot s-o facă, dar nu marea majoritate. *Asta* este diferenţa.

Sara se holbă la el, abia acum înţelegând şi simţind că i se face rău. Joc emoţional, asta îl cuprinsese atât de tare cu cinci ani în urmă. Crezuse că-l înşelase numai fizic, dar şi sentimental. Pentru prima oară începu să-i înţeleagă cruzimea ce o revărsase asupra ei în seara aceea. Prea târziu, desigur. Cu cinci ani.

- Steve, rosti ea cu voce tremurătoare. N-a fost nimic între mine şi Pete Brent, decât sărutul pe care l-ai văzut. Dacă nu mă crezi acum, n-o să mă crezi niciodată.

O privi în tăcere un timp îndelungat, însă expresia din ochii lui era dură.

- N-o să te cred niciodată, zise într-un târziu. Nu atât timp cât o să crezi că relaţia mea cu Ailsa nu a fost ceea ce ai crezut. Brent nu era tipul care să-şi piardă vremea doar cu câteva săruturi.

Mânia îi era la fel de mare ca durerea.

- Sunt sigură că *tu* ştii sigur ce fel de tip este!

O sărută aproape înainte să termine ce avea de spus, cu o pasiune ce nu avea nici o legătură cu dragostea; o strângea în braţe cu putere. Nici nu apucă să se lupte, pentru că fu cuprinsă de un val de amintiri şi-şi pierdu controlul.

- Steve!... reuşi să şoptească într-un târziu, când o îndepărtă de el.

- Obişnuiai să-mi şopteşti numele aşa, când făceam dragoste cu tine, îi reaminti cu cruzime. încă mă doreşti, nu-i aşa Sara?

- Nu, nu te mai doresc, negă ea, încercând să se

controleze, deşi ştia că minte.

îl dorea cu disperare, şi nu numai fizic. Dorea ce avusese în trecut... la început; dragostea şi pasiunea pe care amândoi au distrus-o, înainte de a avea şansa să se maturizeze.

Nu făcu nici o încercare s-o reţină când se smulse din braţele lui şi fugi aproape orbeşte de-a lungul punţii.

Capitolul 4

Key West era aşa cum îşi imaginase Sara: insuliţele de coral ridicate de-asupra mării verde-albăstrui, legate una de alta cu punţi de lemn, ce porneau de pe uscat.

Key West era scăldat în partea vestică de apele golfului, iar în sud de Atlantic. O grămadă de pictori îl imortalizaseră în tablourile lor, dar principala atracţie o constituia pescuitul.

în jurul amiezii, Sheraton aruncă ancora, iar pasagerii se grăbiră să coboare pe uscat ca să admire ciudatele clădiri de culoare portocalie scăldate în lumina soarelui puternic. Sara rămase alături de Paul, ignorându-l pe Steve, dar incapabilă să nu observe aerul de proprietară a lui Wendy. Nu avea nici o justificare faptul că n-o plăcea. Din punctul ei de vedere, căsătoria ei cu Steve se încheiase cu ani buni în urmă.

Au luat prânzul la unul din restaurantele de pe plajă specializate în specialităţi cu fructe de mare, prelungind masa ca nişte oameni care nu aveau de ce să se grăbească. După-amiază, bărbaţii luară şalupa cu motor de pe Sheraton şi plecară la pescuit, în timp ce ele se instalară pe cea mai apropiată plajă.

Wendy nu prea luă parte la conversaţie. Se plimbă

pe plajă şi le lăsă pe Sara şi pe Lois să se descurce singure.

- Ciudată femeie, rosti Lois când roşcata era destul de departe. Nu este genul lui Steve. Se opri brusc, amintindu-şi cu cine vorbeşte. Scuze, tot uit că eşti încă măritată cu el.

- Este o situaţie neplăcută, fu de acord Sara.

- O să te măriţi cu Paul, după divorţ? o întrebă Lois după un timp.

- Nu ştiu. Sara nu voise să spună asta; pur şi simplu îi scăpase.

Dar realiză că era adevărat. Pur şi simplu nu mai ştia. Când o să
fie liberă. Fraza nu-i spunea nimic. Oricum, până nu divorţa, nu putea să-şi facă planuri.

- Poate. Nu sunt genul care să-şi dorească să se aşeze undeva, încercă să explice.

- Dacă asta este ideea ta despre căsătorie, atunci sunt de acord că nu eşti făcută pentru aşa ceva.

Lois se întinse cu faţa în jos şi se sprijini pe coate.

- Rob şi cu mine suntem făcuţi pentru asta. Avem o căsătorie liniştită. Tu eşti la fel ca Steve... plini de neprevăzut.

Sara se încordă.

- Eu şi Steve nu avem nimic în comun. De aici ni se trag jumătate din probleme.

Cealaltă râse.

- O a treia persoană vede mai bine. Tu ai mai multe în comun cu Steve, decât Paul. El este prea bun cu tine.

Si o să profiţi de asta, dacă te căsătoreşti cu el.

- Ne-am întâlnit abia ieri, remarcă Sara cu un ton uşor rece. Cum de ai aflat atât de multe lucruri despre mine, într-un timp atât de scurt?

- O minte iscoditoare... compensarea naturii pentru că nu m-a înzestrat cu un chip ca al Gretei Garbo.

Sara izbucni în râs.

- Totuşi, greşeşti, îi spuse. Am trecut printr-o căsătorie cu un bărbat care voia să mă domine.

- Probabil că de asta era nevoie atunci, altfel nu te-ai fi îndrăgostit de el, aşa cum ai făcut-o, îi răspunse moale.

- De unde *ştii* cum a fost?

- Mi-a povestit puţin Steve. Şi nu mă privi aşa, îi spuse fară să se întoarcă spre ea. Probabil că sunt singura femeie căreia i-a spus ceva.

- Presupun că şi felul în care m-am aruncat în braţele lui, spuse Sara cu amărăciune.

- Imediat ce a remarcat asta, a profitat de această infatuare temporară. Şi cred că niciodată n-o să-şi ierte acest lucru.

- Are un mod foarte ciudat de a o arăta!

- Amândoi aveţi un mod foarte ciudat de a o arăta.

Intonaţia vocii o făcu pe Sara s-o privească mai atent, dar nu-i
desluşi faţa prea bine.

- Nu cred că vorbim despre acelaşi lucru, zise într-un târziu.

- Ba cred că da. Este limpede ca lumina zilei că încă sunteţi atraşi unul de celălalt.

Sara vru să nege, dar se opri.

- îţi garantez că probabil încă mă consideră o fantezie trecătoare, îi răspunse cu un sarcasm studiat..

- Şi tu? Lois era de neclintit.

- Femeile sunt diferite. Nu ştiai?

- Nu chiar atât de mult.

Sara tăcu.

- Asta ţi-a spus Steve seara trecută?

Sara înţepeni.

- Când... seara trecută? reuşi să îngaime.

- Când eraţi pe punte împreună. Lois se ridică şi-şi scutură nisipul de pe coate. Chipul îi era serios. Nu, nu am tras cu urechea. Eram prea departe şi am stat doar câteva minute, până mi-am dat seama că aveam companie.

- Se pare că eram mai mulţi pe punte, decât în cabine, noaptea trecută.

- Păi, nu ai pus monopol pe aerul curat, zise Lois cu naturaleţe. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu aerul condiţionat din cabine. Chiar acum, Sony le repară.

- Ştiu, răspunse înăbuşit. îmi cer scuze Lois, sigur că aveai tot dreptul să rămâi. Ai fi salvat o situaţie neplăcută.

- Dacă exista, poate este nevoie să scapi de ea. Să limpezeşti atmosfera. în felul ăsta vă puteţi despărţi prieteni.

- Prieteni!

- Sigur. Se poartă, în zilele noastre. Tu şi Paul aţi putea veni în vizită.

Sara privi în jur.

- Eşti puţin cinică, nu-i aşa?

- Doar de poză.

De data asta, tăcerea se prelungi. Când vorbi, vocea

îi era moale.

- Te-ai gândit să-i acorzi încă o şansă, Sara?

Tăcerea se prelungi şi mai mult.

- La ce bun? Chiar dacă eu aş vrea, Steve nu ar fi de acord.

- Nu poţi fi sigură. Trebuie să existe un motiv pentru care nu a vrut să divorţeze până acum.

- Este un motiv. Mi l-a spus. A crezut că am nevoie de timp ca să mă maturizez, înainte să fac şi alte greşeli.

- Doar nu l-ai crezut.

- Deloc. I-am fost de folos, asta este tot, o soţie pe undeva. „îmi pare rău, iubito, nu mă pot căsători cu tine, deoarece sunt însurat deja!" Se pare că va trebui să găsească o altă scuză pentru Wendy, doar dacă nu vrea să se însoare cu ea.

- îmi ceri părerea, sau doar îţi expui teoria? spuse Lois aruncându-i o privire scurtă. Eşti geloasă tare pe tipa aia, aşa că de ce nu recunoşti? Poate că şi el simte la fel faţă de Paul.

- Ceea ce simte faţă de Paul nu este gelozie. Sara aştepta un moment, apoi adăugă cu grijă. O cunoşti de mult pe Wendy?

-Asta este a doua oară când o întâlnesc. Steve a început să iasă cu ea de câteva săptămâni. îşi duse mâna la cap şi-şi pipăi părul să vadă dacă s-a uscat. Dacă te interesează, nu cred că au o relaţie... în adevăratul sens vreau să zic.

Sara râse ironic.

- Cunoscându-l pe Steve...

- Dar tocmai ăsta este necazul, nu-i aşa? Nu-l cunoşti. Mă îndoiesc că l-ai cunoscut vreodată.

-în timp ce tu, da!

-Nici asta nu am spus. Nu este genul care să se lase cunoscut uşor.

-Atunci, cum te aştepţi...

-Deoarece o soţie are o poziţie privilegiată, ca să zic aşa. îl vede pe bărbat în situaţii când este foarte vulnerabil... când este bolnav sau supărat sau pur şi simplu îşi rezolvă problemele. în aceste situaţii îşi dezvăluie sufletul.

- întotdeauna am crezut că bărbatul este vulnerabil după ce face dragoste, zise Sara încet.

-Nici vorbă. Este într-o stare de euforie, gândindu-se că este un tip dat naibii, dar încă stăpân pe situaţie. Lois arătă spre mare. Bănuiesc că le-a ajuns pentru azi.

Şalupa se apropia, croindu-şi drum printre recifii de coral. Lois sări în picioare şi le făcu semne cu mâna, apoi se întoarse şi strigă după Wendy.

- Sper că nu va trebui să mergem în căutarea ei, comentă. Doar nu vreau să pierdem apusul.

Sara reveni cu picioarele pe pământ.

- Este ceva special?

- Special? izbucni în râs. Scumpo, la Key West este o religie! O să vezi.

Wendy sosi tocmai când şalupa acosta. Avuseseră noroc la
pescuit şi prinseseră o varietate de peşti mici foarte potriviţi pentru masa de seară. Dintre cei trei bărbaţi, doar Paul nu era entuziasmat de felul în care-şi

petrecuse ultimele ore.

- îmi pare rău, nu am avut timp să pescuim la mare adâncime, spuse Steve cu regret.

întinse mâna să ajute femeile să urce pe navă. Sara ar fi dorit să refuze, dar ar fi însemnat să arate că-i este teamă de atingerea lui. îşi cunoştea limitele şi se încordă când îi atinse mâna.

Având în vedere că la bord erau doar două duşuri dură destul de mult până reuşiră să se schimbe. Soarele era deja la apus când ajunseră pe mal.

Se părea că toată suflarea de pe insulă asista la minunatul spectacol. în timp ce globul roşu-portocaliu dispărea la orizont, cerul căpăta nuanţe roşiatice, apoi roz, aurii şi de culoarea lavandei, întinzându-se şi amestecându-se până când tot apusul fu cuprins de strălucire. Era un spectacol măreţ, glorios, ce-ţi tăia respiraţia. Păstrând tradiţia şi pentru că acest apus fusese extraordinar, cei ce asistaseră se ridicară în picioare şi aplaudară; o ceremonie la care participară şi cei de pe Sheraton.

- A fost într-adevăr extraordinar! exclamă Sara întimp ce se întorceau pe navă. Imaginaţi-vă să faceţi acest lucru în fiecare zi!

- Lumina vieţii lor, fu de acord Paul cu un ton sec, ce atrase râsul general, dar dezaprobarea Sarei. Ceremonia trezise în sufletul ei, în afara simplei aprecieri a fenomenului, prea multe sentimente, pentru a fi luat în râs. Paul, recunoscu ea şi nu pentru prima oară, nu era sensibil la astfel de ocazii. Si acest gând o întristă.

După un apus glorios, fu un şoc doua zi să se trezească sub un cer acoperit de nori.

- Presiunea continuă să scadă, îi anunţă Steve în timpul micului dejun. Dacă furtuna vine dinspre Caraibe, ar fi bine să fugim din calea ei.

- Păcat, oftă Lois resemnată. Mi-ar fi plăcut să vizitez Wreckers Wharf, în dimineaţa asta.

- L-ai mai văzut, îi spuse soţul ei cu voce blajină.

- Pe afară, nu în interior. Totuşi, bănuiesc că putem să ne întoarcem oricând, aici. Nu m-aş supăra să ne petrecem o vacanţă mai lungă vizitând Key West, adăugă ea cu entuziasm. Niciodată nu am avut posibilitatea să vizitez celelalte insule. Am putea coborî în sud pe autostradă şi am ajunge direct la Key West.

- De ce nu? Vocea lui Bob era împăciuitoare. Fac orice pentru o viaţă liniştită.

Se priviră cu afecţiune, fără ai lua în seamă pe ceilalţi. Sara îl privi pe Steve, însă el se uita ţintă la cană cu o expresie enigmatică pe chip. înainte de a-şi întoarce privirea, el îşi înălţă capul şi o privi fix, ironic.

Puţin după opt şi jumătate porniră la drum, acompaniaţi de tunete. Marea era agitată, dar Steve era nepăsător, ca un om sigur de vasul lui, căută Sara să se îmbărbăteze.

îşi aminti că odată, pe *Dolphin,* Steve trebuise să se descurce singur în timpul unei furtuni, deoarece ea fusese înţepenită de groază. După aceea, Steve fusese incapabil să-i înţeleagă groaza.

Sara încercase din toate puterile să-şi stăpânească teama, în voiajele următoare, dar încă simţea cum îi

tremurau picioarele când se dezlănţuiau tunetele.

în schimb, Wendy era nepăsătoare, la fel ca Steve, remarcă ea. Putea să susţină o discuţie pe teme de navigaţie şi într-un fel îi amintea de femeia care intervenise între ei în luna de miere.

îi trebuise mult timp să-şi dea seama că, într-un fel, şi ea fusese vinovată într-o oarecare măsură.

Se părea că furtuna i-a ocolit. Spre seară, vântul se potoli şi marea se calmă. Sara reuşi să se aranjeze înaintea lui Wendy şi nedorind să petreacă mai mult timp decât era necesar în compania ei, se îndreptă spre salon. Fu dezamăgită când îl văzu pe Steve acolo.

O privi din cap până-n picioare.

- Impresionant, zise sec şi se duse să-i pregătească o băutură fără să se obosească s-o întrebe ce preferinţă are.

Sorbind din Margarita, Sara se hotărî să ia taurul de coarne.

- Ce vrei să dovedeşti cu această excursie? îl întrebă. Sunt foarte curioasă să ştiu.

- Sunt convins. Zâmbi sardonic. Poate am crezut că avem nevoie de un timp de gândire.

- Pentru ce? Eu nu-mi schimb hotărârea.

-Am avut nevoie să-mi confirm ceva.

Făcu o pauză, privind-o indiferent în timp ce se sprijinea de bar.

- Kenton nu este bărbatul potrivit pentru tine, Sara. Aşa cum nici eu nu am fost.

în tăcerea care urmă, Sara se miră de ce o durea atât de mult să-l audă rostind ceea ce amândoi ştiau că

era adevărat.

- O să mă mărit cu el, îi zise cu un ton plat. Nu mă poţi opri.

- Pot să-ţi pun piedici. Şi o voi face.

- De ce? Vocea îi suna înfundat.

- Deja ţi-am spus... n-o să te facă fericită.

Ochii îi scânteiară.

- Asta nu este problema ta.

- Ţi-am spus că este. Te-am luat din mediul în care ai crescut şi te-am ajutat să-ţi formezi o nouă personalitate. Dacă n-aş fi fost eu, s-ar fi putut să ai vreo doi copii până acum.

- Cu sau fără soţ?

- Termină, îi zise cu severitate. Asta vreau să-ţi demonstrez. Ai învăţat genul ăsta de cinism de la mine şi de la cei ca mine.

- Nu mai *există* unul ca tine, Steve. Ridicase capul, iar buzele erau strânse. Eşti unic. Si apoi, mi-ai spus că sunt cinică, încă de când ne-am cunoscut.

- Probabil că am glumit. Nu cunoşteai prea bine viaţa, ca să râzi de ea.

- O problemă pe care te-ai repezit s-o rezolvi, recunosc. însă tot nu-ţi dă dreptul să te amesteci în viaţa mea, acum.

- Ăsta este unul din punctele în care nu suntem de acord.

- Unul din multe altele. Ridică din umeri. Trebuie să fac faţă greutăţilor, asta-i tot. Sper doar ca Wendy să interpreteze cum se cuvine grija ta faţă de mine.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.

-Nici n-o s-o afecteze.

-Vrei să spui că niciodată n-ai intenţionat să te însori cu ea.

-Vreau să spun că niciodată n-am făcut un secret din faptul că sunt deja însurat.

-Dar i-ai spus că am venit aici ca să-ţi cer divorţul.

Fu rândul lui să ridice din umeri.

-Asta nu mă obligă la nimic. O căsătorie este mai mult decât de-ajuns.

Nu mai avu timp să-i răspundă, deoarece Rob intră în salon, urmat îndeaproape de Paul. Sara se trânti pe locul ei, conştientă că privirea întrebătoare a lui Paul se plimba de la ea la Steve. Va trebui să-i spună ce se întâmplase între ei, numai că nu era locul potrivit. Paul se pregătise de înfruntare de când se urcase la bordul lui *Sheraton.* îşi putea imagina cum va reacţiona.

Aşadar, ce alternativă avea Steve în vedere? se tot întreba. Era greu de închipuit că vor continua aşa cum o făcuseră în ultimii cinci ani şi nici nu-şi imagina că vor putea regăsi ceea ce pierduseră. Dacă voiajul ăsta urma să dovedească ceva, atunci asta va dovedi.

Mai târziu, după ce luaseră masa, Paul reuşi s-o îndepărteze de ceilalţi. Ieşiră pe punte şi se adăpostiră într-o nişă.

-A fost diferit de vineri seara, comentă Sara privind valurile. Nu este un sfârşit de săptămână prea plăcut.

- Nu, nu este plăcut, repetă Paul cu o voce seacă. O privi nesigur. Ce ţi-a spus Steve mai devreme? Erai roşie în obraji şi supărată, când eu şi Rob am intrat în salon.

Trebuia să i-o spună dintr-o dată şi încercă să se stăpânească.

- Refuză să-mi acore divorţul.

- înţeleg. Nu părea surprins. Ţi-a spus motivul?

- Da! Făcu o pauză, simţind încordarea lui. Nu crede că suntem potriviţi.

Râse fără veselie.

- Este şi cel mai potrivit să judece! Şi de ce acest interes neaşteptat? în ultimii ani nu s-a arătat prea îngrijorat.

- Cred că s-ar fi putut să-l fi arătat indirect. Ştiu că a luat legătura cu tatăl meu de câteva ori.

- Nesincer. Trebuie să ne pregătim pentru ce este mai greu, asta-i tot.

- Nu! Sara fu mai grăbită decât şi-ar fi dorit. îşi muşcă buzele, conştientă de schimbarea expresiei lui Paul. Nu ştiu dacă pot să îndur, zise ea nesigur. Să înfrunt un judecător şi să-i spun lucruri intime...

- Nu este aşa. în caz de părăsire, cred...

- Tehnic vorbind, eu l-am părăsit pe el, nu invers. Nu a existat nici o hotărâre de despărţire.

Tăcerea se prelungi.

- Deci, ce vom *face?* întrebă el până la urmă.

- Presupun că o să încerc să-l conving.

- Cu ajutorul lui Wendy?

îşi simţi gâtul uscat.

- Wendy nu are nici o legătură cu asta. Steve nu intenţionează să se recăsătorească.

- Deci nu vrea decât să ne facă greutăţi! Se dovedeşte a fi foarte invidios! Nu poate să te păstreze pentru el şi încearcă să se asigure că nimeni altcineva nu o s-o poată face.

- S-ar putea să ai dreptate.

- Am.

O prinse de umeri şi o întoarse spre el. în lumina slabă de pe punte, chipul îi era impasibil.

- Sara, trebuie să te opui! Ştiu că nu va fi uşor, dar dacă mă iubeşti... Se opri, privind-o cu atenţie. Mă iubeşti, Sara?

îl iubea? Era o întrebare crucială. Deşi stătea atât de

aproape de el, nu simţea nici un fior, nimic. Afecţiune, da, dar nici un fel de dorinţă. Şi dacă se căsătorea cu el, ar fi trebuit. Sentimentele lui Paul nu erau doar platonice. O dorea, aşa cum odată o dorise şi Steve, deşi probabil mai puţin pasional. Era posibil să depăşească toate obstacolele şi să se îndrăgostească de el?

- Eu... aşa cred, rosti într-un târziu.

- Doar crezi? Era rănit şi nu făcea nici un efort s-o ascundă. Ce mai e şi asta?

- Sunt confuză, recunoscu pe un ton tremurător. Nici nu mai ştiu ce înseamnă dragostea.

- Eu ştiu ce nu este. Vorbise încet, dar cu forţă. Sexul este numai o parte, Sara... o parte importantă, dar nu reprezintă totul. De la început am fost atras de tine, de aspectul tău, dar *m-am îndrăgostit* când am început să te cunosc mai bine, să-ţi cunosc sufletul.

- Ah, Paul! Era mişcată de sinceritatea lui, totuşi nu-şi putea clarifica sentimentele. Nu sunt sigură că merit astfel de sentimente. S-ar putea să nu te merit.

- Risc, deoarece sunt sigur că o să te fac fericită, numai să-mi dai această şansă. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze, dar fără nici o pasiune. Asta-i tot ce-ţi cer, o şansă. Acum, hai să mergem la ceilalţi. O să vorbesc cu Steve, când o să fim singuri.

Nu are nici un rost, ar fi vrut să-i spună, dar se opri. Cel puţin lasă-l să încerce. Dacă reuşeşte să-i schimbe hotărârea lui Steve, s-ar putea să reuşească şi cu ea.

A doua zi dimineaţă, cerul era senin şi soarele strălucea din nou. În timp ce luau micul dejun, Sarei i-a

fost imposibil să-şi dea seama dacă cei doi bărbaţi din viaţa ei avuseseră vreo discuţie. Si nici nu a putut rămâne singură cu Paul; nici nu mai era sigură că dorea să afle.

După-amiază devreme au ajuns la St. Petersburg. La recepţie era o telegramă pentru Paul, care sosise în acea dimineaţă de la Crosswinds. Paul o citi şi se strâmbă.

- Sunt probleme la unul din hotelurile noastre din New York, îi spuse. Mi-e teamă că trebuie să mă duc să rezolv problema.

- Ai un avion de la Tampa pe la ora trei, îi spuse Rob. S-ar putea să-l prinzi.

- Mai bine dă un telefon să vezi dacă au bilete, îl sfătui Steve. Adesea, duminică nu mai sunt locuri. O privi pe Sara. Tu rămâi aici?

Paul vorbi înainte ca ea să poată răspunde.

- Nu are rost să te târăsc după mine. Rămâi aici şi supraveghează personalul de la Crosswinds, vrei ? Cu puţin noroc, mă întorc peste vreo două zile.

- Cel puţin lasă-mă să te conduc până la aeroport, îi spuse, acceptând aranjamentul cu indiferenţă. Cât te schimbi tu, telefonez la aeroport să-ţi fac o rezervare.

El nu mai comentă. îşi luară repede rămas-bun de la ceilalţi şi urcară în maşină. Sara era conştientă de bărbatul înalt şi zvelt, care-i privea.

Pe drumul spre Crosswinds nu prea vorbiră. Paul era preocupat; fără îndoială, se gândea la ce urma să găsească la New York. Nu se precizase care era problema, dar se părea că era ceva destul de grav, dacă

era necesară prezenţa unui membru din consiliul de conducere.

Sarei îi trebui puţin timp să ajungă în camera ei şi să aibă confirmarea rezervării.

- Ai avut dreptate să nu mă iei cu tine, îi spuse întrând în camera lui Paul. Nu aveau disponibil decât un singur loc.

- Cred că mai sunt zboruri şi mai târziu, îi răspunse Paul fără să ridice privirea. Vom ţine legătura.

- Termin eu de împachetat, iar tu du-te şi schimbă-te, se oferi ea. Când eşti gata, coboară, te aştept la maşină.

- Bine, mulţumesc.

îşi luă costumul bej închis, cămaşa, o cravată şi intră în baie.

Sara nu îndrăzni să-l întrebe nimic despre problemele lor, în prezenţa şoferului. Si nici nu era timp. în câteva zile, Paul se va întoarce şi atunci vor rezolva problema. Poate că în aceste câteva zile va reuşi să-şi limpezească gândurile.

Aruncă o privire rapidă profilului frumos, conştientă că în situaţia ei, cele mai multe femei n-ar sta o clipă pe gânduri. Paul era tot ce-şi putea dori o femeie şi pe deasupra mai era şi îndrăgostit de ea.

Ajunşi la aeroport, trebuiră să se grăbească, fără să aibă timp să aprecieze arhitectura şi decorul aeroportului, care era considerată cea mai luxoasă clădire din ţară.

Când au ajuns la punctul de control, avionul era deja

tras la terminal. Paul se întoarse brusc, o trase pe Sara şi o sărută pe buze, apoi se grăbi să se îmbarce.

Sara se întoarse în aeroport, cu un sentiment ciudat. Nu prea avea ce face în săptămâna care urma, în ciuda rugăminţii lui Paul de a se ocupa de personal. Mai târziu, vor deveni o echipă foarte bine instruită şi se vor descurca singuri. în câteva săptămâni, Crosswinds va fi total reorganizat şi adus la nivelul celorlalte hoteluri din lanţul Kenton.

Soferul o aştepta sprijinit de Chevroletul albastru. Pe cap purta o şapcă pe care se vedea clar numele Cavanagh. Era tânăr, în jur de douăzeci şi cinci de ani şi se vedea că nu era deranjat de meseria pe care o avea. Când o văzu, se repezi să-i deschidă portiera din spate, însă privirea era aţintită asupra ei, admirativ.

- Nu vrei să stai în faţă? o întrebă plin de speranţă şi cu un zâmbet larg. Este mai răcoare.

- Stau bine aici, mulţumesc, replică Sara şi intră în maşină înainte ca el să mai poată adăuga ceva.

Calm, el închise portiera şi aşezându-se în spatele volanului, îi întinse peste umăr pachetul de ţigări cu o mână şi cu cealaltă porni motorul.

- Fumezi?

-Nu, mulţumesc. Aşteptă un moment, apoi adăugă cu hotărâre. Şi ţi-aş fi recunoscătoare, dacă nici tu nu ai fuma. Aerul condiţionat n-o să facă faţă.

- O.K.! Nu părea deranjat de rugăminte.

Sara întâlni privirea ochilor negri în oglinda retrovizoare şi-şi schimbă uşor poziţia, întrebându-se dacă nu cumva juca rolul lui Casanova cu toate femeile

importante ce se cazau la Cavanagh.

V.I.P., îşi reaminti, nu era aplicat doar pentru cei bogaţi. O femeie în vârstă din Carolina, care strânsese bani tot anul pentru a petrece două săptămâni în lux la Cavanagh, avusese la dispoziţie o limuzină pe toată perioada. îi mărturisise asta foarte mândră într-o după-amiază, pe terasa hotelului. Domnul Masters spune că hotelul are nevoie de oameni ca mine, care vin aici în fiecare an şi menţin reputaţia. Eşti o fată norocoasă, pentru că ai un soţ atât de bun şi de generos. Sara îşi aminti că râsese şi-i răspunsese ceva vesel, apoi uită incidentul. Asta se întâmplase pe la începutul verii, când totul mergea bine. Mai târziu, s-ar fi putut ca răspunsul ei să fie altul.

-Mare păcat, să-ţi plece soţul aşa brusc, comentă şoferul fără să se întoarcă. Bănuiesc că te-a lăsat de căruţă.

Sara îl studie puţin înainte de a-i răspunde. I se părea imposibil pentru cineva care lucra la Cavanagh să nu-i ştie adevărata identitate. Se gândi dacă să-i spună sau nu, totuşi, dacă nu-i spunea, putea s-o ţină tot aşa până la hotel şi poate şi mai încolo. După aspect, presupuse că era italian şi considera femeile o pradă uşoară.

-El nu este soţul meu îi zise. Soţul meu este aici, în St. Pete.

-Ah? Nu părea impresionat. Rezident?

-Total. Pauza fu studiată. Lucrezi pentru el.

Tăcerea arătă că asimila informaţia şi imediat văzu o schimbare de atitudine.

- Cred că nu sunt informat. Am fost în vacanţă în ultimele săptămâni. Am fost trimis aici imediat ce am ajuns, aşa că...

-Aşa că nu ai avut timp să te pui la curent cu noutăţile, termină în locul lui. Perfect. Acum ştii.

- Sigur, doamnă Masters. Dar curiozitatea persista. De fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama, pentru că sunteţi englezoaică, dar îmi închipuiam o persoană mai în vârstă.

O lăsă la Crosswind şi o privi îndepărtându-se. Singură în cameră, se gândi cum să-şi omoare timpul. Trebuia să iasă, să se ducă undeva, oriunde. Paul urma să ajungă în jur de şapte. Va aştepta telefonul lui, apoi va ieşi să mănânce. Trebuia să se hotărască: voia sau nu să se căsătorească. Până când se întorcea Paul, trebuia să aibă răspunsul.

Paul telefon' pe la şapte şi jumătate, dar legătura era destul de proastă. La New York ploua tare şi la meteo anunţaseră ninsoare. Din ceea ce-i spusese directorul care-l luase de la aeroport, avea toate şansele să rezolve problema şi să se întoarcă luni seara, cu ultimul avion.

Părea încordat, îşi zise Sara. Oboseala zborului, probabil. Brusc, îşi dori să fi plecat împreună cu el la New York, indiferent că era acolo cu probleme. Simţea că a făcut o greşeală că a rămas în St. Pete.

Luă masa la un restaurant mare, destul de aglomerat. Mâncarea nu a fost deosebită, dar nici ei nu-i era prea foame. Chemă un taxi şi se întoarse la Crosswinds pe cel mai lung drum. Se tot gândea la

problema ei. Deşi trebuia să fie simplu, nu era.

Plimbarea nu o ajută cu nimic. Era zece când ajunse la hotel şi luă cheia de la recepţie.

Uşa balconului era deschisă şi perdelele se mişcau uşor în adierea brizei. Sara aruncă cheia şi poşeta pe pat şi se duse să le închidă. îngheţă când îl văzu pe Steve întins în fotoliu, cu picioarele sprijinite de balustradă.

- Ai întârziat, îi zise. Te aştept de la opt şi jumătate.

Sara îşi regăsi vocea şi ceva curaj.

- Cum ai intrat? îl întrebă.

- M-a lăsat recepţionerul.

- Nu avea nici un drept!

- Nici el nu era prea sigur că procedează corect, trebuie să recunosc. Dar l-am convins. Desigur, este conştient că suntem căsătoriţi.

- Asta nu înseamnă nimic. Asta este camera *mea.* Când o să audă Paul... Se opri, încercând să se calmeze. De ce?

- Trebuie să discutăm. Undeva unde să nu fim întrerupţi. Ştii un loc mai bun?

- O grămadă. Era încordată. Vreau să pleci, Steve. Chiar acum!

- Plec. Dar nu se mişcă. Am spus că trebuie să discutăm şi asta o să facem.

- Despre ce? Ne-am spus totul aseară.

- Nici măcar nu am început. Am avut alte priorităţi, îi răspunse cu aceeaşi ironie. Nu nega. Ai dorit-o la fel de mult ca şi mine.

- Atracţie fizică, replică. Asta a fost dintotdeauna. Te-

ai însurat cu mine din acest motiv.

Chiar şi în semiîntuneric, îi desluşi expresia dură din priviri.

- M-am căsătorit cu tine, crezând că vom putea realiza ceva bun împreună. Poate că nu a fost acea dragoste care ar fi trebuit, dar aveai puterea să transformi sentimentele pe care le aveam pentru tine, dacă ai fi încercat cu adevărat.

- Am încercat. Este cumva vina mea că nu am găsit drumul cel bun? Vocea îi tremură uşor, în ciuda efortului de a se controla. Dacă am fi avut o familie aşa cum mi-am dorit...

- Erai prea tânără ca să ai un copil imediat.

- Vrei să spui că *tu* ai fost prea egoist ca să-ţi doreşti un copil.

- O.K., poate că a fost şi asta. Aveam tot timpul înaintea noastră ca să ne bucurăm de o familie numeroasă... Cel puţin aşa am crezut. Si o perioadă numai pentru noi, era prea mult? Oricum, a fost foarte bine că m-am răzgândit, adăugă catergoric. Hai s-o spunem pe ce-a dreaptă, scumpo. Nu erai pregătită pentru nimic.

- Asta nu te-a împiedicat să-ţi ceri aşa-zisele drepturi, nu-i aşa? îl întrebă. Pregătită sau nu, trebuia să fiu disponibilă!

- *Trebuia?* Nu-mi amintesc să fi folosit forţa să trec peste lipsa de interes, poate. Dar asta este arta pe care trebuie s-o înveţe orice soţ.

- Doar pentru că ai crezut că eşti îndreptăţit la sex la comandă!

- Este o diferenţă între cerere şi convingere... şi are mai mult farmec. Oricum, nu este un lucru care vine doar dintr-o singură parte... cel puţin aşa cred eu. M-am supus la orice avans pe care mi l-ai făcut. Făcu o pauză pentru a accentua cele spuse. Probabil că aş mai face-o.

- Nu este nici un pericol în direcţia asta.

- De ce? Pentru că nu mai ştii cum s-o faci? Ruşine.

Sara trebui să se abţină.

- Nu vrei să punem punct acestei şarade? Nu are nici un rost.

- Eu cred contrariul. Se ridică şi se sprijini de balustrada balconului, cu braţele încrucişate. Continuă. Ce alte resentimente mai ai? Lasă-le să se aerisească, dacă tot suntem aici.

- Nu-ţi bate joc de mine! se răsti. Ai făcut-o destul în trecut.

- Ceea ce nu am făcut... a fost să te pun cu fundul în sus şi să-ţi trag vreo două! Şi crede-mă, au fost zile când mi-am dorit din tot sufletul s-o fac!

- Ai făcut tot ce ţi-ai dorit, de ce te-ai împiedicat de asta?

- Probabil pentru că ştiam că problemele noastre nu se vor rezolva aşa. Am încercat să te tratez ca pe un adult... ca pe o femeie.

- La fel cum o tratai pe Ailsa?

Braţele îi căzură pe lângă corp şi trăsăturile i se aspriră.

- Nu am venit să discut despre Ailsa. Face parte din trecut, împreună cu Pete Brent. Noi facem parte din prezent şi asta este ce ne interesează.

- Nu pentru mult timp. Se sprijinise uşă, ca şi cum ar

fi căutat un sprijin. Tot ce doresc de la tine acum, este divorţul.

- Ca să te măriţi cu Kenton?

- Da.

- Pentru că-l iubeşti?

- Da! Se răsti la el. Da, da, da!

- Eşti o mincinoasă, îi zise, drăguţă, dar mincinoasă. Nu te va face fericită.

-Am mai multă şansă cu el, decât am avut cu tine. Avem multe în comun. Munca, pentru început, gusturi, opinii. Se opri o clipă pentru a da mai multă greutate cuvântului. încredere.

Zâmbi strâmb.

- Pare minunat de plictisitor.

-Vrei să spui, mulţumire totală.

- Numeşte-o cum vrei. O să începeţi să vă certaţi după doar câteva săptămâni, asta ca să întrerupeţi monotonia.

- Nu este adevărat, dar nu pot să convingi un bigot doar cu vorbe. Respiră profund, încercând să-şi menţină calmul. Singurul mod de a dovedi că am dreptate, este timpul şi experienţa.

- Cu un alt divorţ, când te vei convinge că ai greşit. Va deveni un obicei.

îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- Ce rost are să discut cu tine? Ajungem la acelaşi punct. Ce-ţi pasă *ţie* cum o să-mi petrec restul vieţii, Steve? Ne-am despărţit cu cinci ani în urmă.

- Nu am terminat. De fapt, nici nu am început. Tu trăiai într-o lume imaginară. Zâmbi batjocoritor. Ar fi trebuit să te las în Ţara Fanteziei, atunci când am vizitat

Parcul Disney!

-Eram destul de nerealistă să aştept prea mult de la bărbatul cu care m-am măritat?

-Pentru că erai prinsă în propriile tale fantezii.

Râsul ei sună aspru în cameră.

-Dacă eram, nu a durat prea mult. Făt-Frumos s-a transformat foarte repede în Regele Sobolanilor.

Realiză că a mers prea departe, când îi văzu furia din priviri. Tremurând, se întoarse să intre în cameră, dar el o prinse de umăr şi o făcu să se întoarcă. Tot curajul îi dispăru, când îi privi chipul încordat. îi rosti numele încet, cu o voce tremurătoare şi fu cuprinsă de un sentiment de neputinţă când văzu răspunsul din privirea lui.

O sărută, la început întrebător, apoi cu pasiune. Se lipi de el şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului lui.

Auzi cum îi deschide fermoarul şi-i simţi mâinile fierbinţi pe piele, pe umeri pe coapse şi timpul dispăru. Asta era ceea ce-şi dorise; ei doi împreună, trupul zvelt şi musculos al lui Steve lipit de al ei, braţele lui ţinând-o, buzele lui mângâindu-i pielea, tachinând-o, excitând-o.

închise ochii când o luă în braţe şi o duse în pat, ştiind că o dorea şi va regreta, dar trăind doar clipa şi trecutul. Greutatea corpului lui îi era familiară; o amintire plină de încântare.

în spatele ochilor închişi, întunericul se transformă în vârtej, în timp ce el o călăuzea spre eternitate şi dincolo de ea.

Capitolul 5

Trezirea la realitate dură ceva timp. Sara plutea pe un val, uşoară ca un fulg, stoarsă de emoţii, conştientă în tot acest timp de faptul că el o ţinea în braţe.

Abia când Steve îşi înălţă capul, Sara reveni cu picioarele pe pământ. Ridică mâna încet şi-i mângâie uşor buzele. îl iubea pe acest bărbat; întotdeauna îl iubise. Ura, mânia, chiar şi lipsa de emoţii din ultimii ani, constituise o apărare împotriva acestei realităţi. îşi dori să poată rămâne aşa pentru totdeauna, fără să se mai întoarcă la lumea reală şi la problemele ei.

- încă mai vrei să divorţezi? o întrebă încet.

Oftă, resemnată. Nimic nu se schimbase. Aceleaşi probleme persistau. Se simţi vinovată când se gândi la Paul şi la ceea ce va însemna asta pentru el. Indiferent ce se va întâmpla, nu se mai putea mărita cu el. Niciodată.

- Nu ştiu ce mai vreau, rosti moale. Te-ai asigurat de asta.

- Am contribuit amândoi. Se aplecă şi o sărută uşor. Eşti frumoasă, îi zise. O femeie, nu o fetiţă. Te vreau înapoi, Sara.

Simţi un nod în gât.

- Nu este de-ajuns, Steve. încă de la început.

- Vom reuşi. Vom reuşi să facem chiar mai mult. Diferenţa era prea mare cu cinci ani în urmă.

- La fel este şi acum.

- în ani... nu în experienţă. Ai străbătut un drum lung. îi puse un deget pe buze, când ea încercă să-i răspundă. Fără întrebări. Dacă o luăm de la capăt,

uităm tot. Nu vreau să ştiu nimic despre Pete Brent, sau despre altcineva.

- Nu poţi să treci cu buretele peste tot, protestă ea cu amărăciune. Steve, eu...

-Am spus nu!

Se rostogoli pe o parte, se dădu jos din pat şi-şi adună hainele.

- Face parte din trecut. Lasă-le acolo.

- Si pe Ailsa?

-Absolut tot.

îşi trase pantalonii şi-şi puse cămaşa.

-Vii cu mine la Cavanagh. Te ajut să-ţi strângi lucrurile.

Sara îşi trase cearşaful este ea, conştientă că nu avea putere să lupte.

- N-am zis că doresc să vin cu tine, zise cu dificultate. Nu te încrede prea mult, Steve. Aşa m-ai tratat întotdeauna.

-Ba vei veni, îi spuse. Vrei să fii cu mine, la fel de mult cum îmi doresc şi eu. Făcu o pauză şi o privi zâmbind. Sau mai vrei o dovadă?

-Vrei, rosti cu amărăciune. Ăsta este singurul cuvânt pe care-l ştii! Aşa nu va merge. *Nu se poate!*

-Ba se poate.

înconjură patul, o luă în braţe şi o sărută cu pasiune, forţând-o să răspundă, excitând-o în ciuda opoziţiei ei. Se recunoscu învinsă. Bine sau rău, nu putea spune nu... nu dorea să spună nu.

- Cred că ne merităm unul pe celălalt, şopti cu gura uscată. Căsătoria trebuie să fie mai mult decât sex!

- Dacă este aşa, vom afla. Acum, vino şi strânge-ţi lucrurile.

- Nu în seara asta, rosti cu voce rugătoare. Nu înainte de a-l vedea pe Paul şi de a-i explica.

- N-o să-l mai vezi. îi voi explica eu.

- Nu!

încercă să se îndepărteze de el, dar el o strânse mai tare.

- N-o să-mi controlezi viaţa încă o dată! Nu te voi lăsa!

- N-o să-l vezi pe Paul, repetă el încruntat, ignorând restul. Vorbesc serios, Sara. Te încui în apartament, dacă va fi nevoie.

- încă nu am ajuns în nenorocitul ăla de apartament, se repezi ea. Şi nici n-o să ajungi nicăieri cu atitudinea asta.

Dintr-o dată, se simţi total neputincioasă în faţa lui.

- Oh, Doamne, de ce nu m-ai lăsat în pace?

- Am încercat, îi răspunse. Aş fi putut chiar reuşi, dacă nu te-aş fi atins sau sărutat. Suntem la fel, Sara, ar fi mai bine să accepţi asta.

- Tu deja ai făcut-o?

Ceva se aprinse în ochii cenuşii, apoi dispăru.

- Aşa cum am făcut-o deja. Poate nici unul dintre noi nu este capabil să iubească în adevăratul sens al cuvântului, dar avem nevoie de un înlocuitor. Eu am nevoie de tine.

- Doar în pat. Scutură din cap, când văzu zâmbetul uşor de pe buzele lui. Foarte bine, aşadar, sunt rea. Nu trebuie să subliniezi. încă vreau să-l văd pe Paul,

singură.

- Nu. Steve îi dădu drumul şi se întoarse. Lasă împachetatul. Probabil că era nebună, îşi zise Sara cu amărăciune. Nu învăţase nimic din trecut? Erau incompatibili în toate şi nu aveau cum să îndrepte asta. Steve nu a iubit-o şi nici n-o va iubi, nu era sigură nici de sentimentele ei. Dragostea nu era un sentiment izolat, era un conglomerat în care respectul şi încrederea jucau roluri importante. Singura speranţă era să poată învăţa asta.

Când trecură prin hol, la recepţie nu era nimeni. Steve nu aruncă nici o privire în direcţia aia, ci străbătu holul cu valizele în mână. Maşina era parcată la colţul clădirii. O ajută să se urce în maşină, apoi îi puse valizele în portbagaj. Felul în care închise portiera îi dădu senzaţia de prizonierat.

Pe drumul spre Cavanagh nu vorbiră. Nu mai era nimic de spus.

Acelaşi sentiment o cuprinse când intră în apartament. Sentimentul de respingere fu brusc şi o copleşi. Se opri de cum intră şi-l văzu privind-o în timp ce punea valizele jos.

- Nu pot, zise cu disperare. Abia a trecut o săptămână de când ne-am reîntâlnit, Steve!

- Si înainte de asta, au fost cinci ani. Si ce-i cu asta? închise uşa, continuând s-o studieze. Este prea târziu să încerc să-ţi schimb felul de a gândi. Ai ars toate punţile de întoarcere, în camera aia. Zâmbi slab. Si eu la fel. Cred că amândoi avem nevoie de o tărie.

- Sărbătoare? întrebă. Sau priveghi?

- Irlandezii nu beau în ambele ocazii?

- Nu suntem irlandezi.

- Dar suntem căsătoriţi. Si aşa vom rămâne. Luă valizele şi se îndreptă spre dormitor. Eu vreau un rachiu, îi spuse peste umăr.

Sara îşi puse o vodcă, tresărind când dădu paharul peste cap. Camera mare şi frumoasă îşi păstra amintirile bune şi rele. Nimic nu era perfect. Secretul era să păstrezi un echilibru între ele. Cel puţin de data asta ştia.

Treizeci şi şase de ore mai târziu, se întâlni cu Paul după ce vorbiseră la telefon. Când a ajuns, el deja era aşezat la o masă. îi remarcă chipul încercănat. Sara nu ar fi vrut să vină, da ştia că trebui s-o facă. îi datora asta.

-Nu pot să spun decât că îmi pare rău, îi zise cu sinceritate. Ştiu că nu este de-ajuns. Dar îmi pare rău, Paul. Te-am trădat. Ti-am spus că s-ar putea să nu fiu persoana pe care ţi-ai dorit-o.

- Nu tu eşti de vină, îi răspunse cu îndârjire. El este. Mi-a spus în seara aia la bordul lui Sheraton că nu o să-mi permită să fiu cu tine. Şi plecarea mea a fost momentul potrivit ca să acţioneze şi să te oblige să te întorci la el.

îl privi dintr-o parte, refuzând să ia în considerare sensul ascuns al cuvintelor.

- Şi deşi ştiai, ai plecat.

Se încruntă puţin.

-A trebuit să plec... ştii asta. Şi apoi... Făcu o pauză şi-şi muşcă buzele. Ei bine, lasă...

Continuă ea în locul lui.

-Şi apoi, aveai încredere în mine. Nu puteai să-ţi închipui că sunt atât de nebună încât să mă întorc la un bărbat ca Steve. Aşa este?

-Presupun, recunoscu el fără tragere de inimă.

O studie un moment, cu un sentiment de pierdere.

-Am simţit că încă exercită o atracţie asupra ta, dar am crezut că vei putea învinge acest sentiment.

-Şi eu, îi spuse. Şi înţeleg exact cum este.

-Şi nu te afectează?

-Se pare că nu.

Era pe jumătate adevărat, îşi zise în sinea ei. N-o afecta deloc când zăcea în braţele lui Steve, în fiecare noapte. Abia în zori îşi reproşa comportamentul.

-îmi închipui că te întorci acasă în curând, adăugă repede. Te rog să-i transmiţi tatălui tău că-mi pare rău că-l părăsesc la nevoie, dar nu mă pot întoarce la serviciu.

-Nu prea ştiu cum o să-i dau vestea, îi spuse Paul cu tristeţe. Si părinţii tăi?

- Le-am scris. Nu-i fusese uşor. Zâmbi strâmb. Nici ei n-o să înţeleagă. Niciodată n-au fost de acord cu Steve.

-Ştii, te-ai schimbat, izbucni el. în două zile, te-a schimbat!

- Influenţa atotputernicului! Râze forţat. Nu m-am schimbat Paul, doar m-am înmuiat. Persoana pe care ai cunoscut-o în tot acest timp, a preferat să-şi ţină capul în nisip, asta-i tot.

-Nu-l iubeşti, spuse cu convingere. Nici măcar nu arăţi că ai fi fericită. Te ţine cu forţa?

- *Par* a fi ţinută cu forţa? Am venit singură aici.

- Dar el nu ştie că eşti aici.

- Nu, nu ştie.

Fără să vrea îşi privi ceasul, apoi, ridicându-şi privirea, întâlni ochii lui. Se uita la ea plin de compasiune.

- Te temi de el, nu-i aşa? o întrebă. Ţi-e teamă că va afla că ai venit să te întâlneşti cu mine, după ce îţi spusese să n-o faci. Ce fel de bestie este?

Una irezistibilă, îşi zise în gând.

- Nu te gândi la ce-i mai rău. Dacă află, nu mă va bate. Nu este stilul lui.

- Foarte bine, şi care este stilul lui? Ce putere are asupra ta? îi întâlni privirea calmă şi roşi puţin. Trebuie să fie mai mult decât atât.

- De ce?

- Nu, îi zise rugător. Sara, acum nu vorbeşti tu, ci el! înţeleg că un bărbat s-ar putea să găsească aspectul fizic suficient de stimulator, dar...

-Dar eu sunt femeie şi femeile sunt diferite. Tonul îi era ironic. Ştii că greşeşti. Ce mi-e una, ce mi-e alta, nu suntem diferiţi deloc.

- Nu cred aşa ceva.

-Atunci va trebui să te convingi singur.

Tăcerea se prelungi foarte mult. Sara se juca învârtind paharul plin şi oftă.

- îmi pare rău, m-am purtat prosteşte. Sigur că este mai mult decât atât. Nu ştiu cum ai numi-o tu; eu ştiu doar că nu pot să-l părăsesc. îşi ridică privirea spre el. Aici ia sfârşit lecţia. Paul, nu mă întreba mai mult. Te

rog. Asta rămâne între noi.

O privea încordat.

-Poţi să-mi spui unde crede că eşti, în acest moment?

-La cumpărături. Un nou carnet de cecuri, propriul meu cont... fericire! împinse scaunul şi sări în picioare. Trebuie să plec. Nu am cumpărat nimic. Nu ieşi cu mine, mai bine ne luăm rămas-bun, aici. îl privi cu regret. Ai grijă de tine.

Trebui să se stăpânească şi să nu se întoarcă.

*
* *

După zece zile, Sara primi răspunsul de la Breckstone. O citi la micul dejun, conştientă că Steve o urmărea cu atenţie.

-Ei bine? o întrebă, când lăsă scrisoarea jos fără să facă vreun comentariu. Ce spun?

-Vrei s-o citeşti? îi zise cu un ton indiferent.

-Nu chiar. Fă-mi doar un rezumat.

Luă o înghiţitură de cafea înainte să-i răspundă.

-Cred că mi-am pierdut minţile, îi zise. Bine că Bill şi Ann nu locuiesc alături, altfel ar suporta tot greul. Apropo, mai ai veşti de la ei?

-Destul de regulat. Au fost aici anul trecut.

O studie un moment, zâmbind uşor cinic.

-O lungeşti. Crezi la fel?

Doar privindu-l şi pulsul o luă razna. Clătină din cap.

-Cred că o să treacă peste asta.

-Nu regreţi?

Simţi un nod în gât şi înghiţi cu greutate.

-Par nefericită?

- Greu de spus. Nu mai eşti atât de deschisă ca pe vremuri. Zâmbi uşor. în cea mai mare parte a timpului. Poate că ar trebui să fac dragoste cu tine douăzeci şi patru de ore pe zi, atunci aş şti sigur.

Sara nu-i răspunse nimic, dar inima îi era grea. Oare trebuia să-i amintească mereu, că tot ce era între ei, era doar pasiune?

- Ce faci azi? îl întrebă.

O privi gânditor.

- Am o întâlnire la zece şi jumătate cu şefii de departamente. Mi-e teamă că am o întâlnire la prânz.

- Nu-i nimic, îi zise repede. Mă întâlnesc la prânz cu Lois.

- O.K. Părea uşurat. Unde vrei să luăm cina?

Schema se repeta, îşi zise în gând, strâmbându-se. Cât de des în trecut îi pusese aceeaşi întrebare? De cele mai multe ori, seara cinaseră în oraş, câteodată singuri, alteori însoţiţi, dar de fiecare dată în restaurantele cele mai scumpe şi mai sofisticate de pe Coasta Soarelui. Desigur, acum ar putea să se impună... dar care era alternativa? O cină servită în apartament, cu un du-te-vino de angajaţi nu era o fericire.

Blestemă ideea de a nu face în apartament o bucătărie bine echipată, pentru a avea posibilitatea de a găti adecvat. Poate că în ochii unui bărbat nu era necesară, când la bucătăria hotelului putea găsi ce fel de mâncare dorea, dar era frustrant pentru o femeie căreia îi plăcea să gătească.

- Sara? Steve o studia, cu o expresie ciudată în priviri. Te-am întrebat unde...

- Da, scuze, visam cu ochii deschişi. Zâmbi şi ridică din umeri. N-are importanţă. Alege tu. Mă duc să mă îmbrac.

O prinse de mână şi o trase lângă el, aşezând-o pe genunchi. Deja se bărbierise şi-i simţea mirosul uşor astringent al after-shaveului.

Halatul roşu de baie era deschis până la mijloc. îşi trecu uşor degetele peste pieptul acoperit cu păr, privindu-l în ochi ca să-i vadă răspunsul. Atâta timp cât putea să-l facă s-o dorească, era în siguranţă.

- La ce oră ai întâlnirea aia? îi murmură la ureche.

- Târziu.

O sărută, apoi se ridică şi, nelăsând-o din braţe, se îndreptă spre dormitor.

* * *

Lois întârzie la întâlnire, iar când ajunse îşi ceru o grămadă de scuze de la Sara.

- Nu ştiu ce are direcţia de la maşina mea, îi explică. Tot trage spre stânga. Am fost la service, dar ăla de acolo n-a reuşit să-i dea de cap. Se strâmbă. Asta înseamnă că trebuie s-o las acolo. Şi nici nu pot s-o iau pe a lui Rob. Probleme cu frânele. Niciodată n-o să înţeleg de ce preferă una clasică, în locul uneia cu sistem automat. Oricum, trebuie să închiriez una.

- Te-ai gândit cumva că poţi să mergi pe jos? o întrebă cu inocenţă Sara. Stii, pui un picior în faţa celuilalt şi...

- O.K, atins! râse Lois. Aşa-mi trebuie. Comandăm?

în timpul mesei, au discutat nimicuri.

Lois, îşi zise Sara în gând, are o influenţă calmantă,

în ciuda stilului bolovănos al limbajului. Diferenţa de vârstă nu era relevantă. Deveniseră prietene pentru că se potriveau.

Abia după ce terminară desertul, americana trecu la subiecte mai personale.

- Cum merge? o întrebă cu o candoare plină de înţelegere. Steve încă se mai joacă de-a patronul hotelului?

- Pentru el nu este un joc, zise Sara sec. Este o afacere extrem de serioasă.

- Bănuiesc. Mi-am dat seama de asta, când a început-o, dar acum... Lois clătină din cap. Acum, Cavanagh merge ceas. Nu zic că nu este nevoie de Steve, dar nu trebuie să petreacă tot timpul acolo.

- încearcă să-i spui asta şi lui, zise Sara.

- Nu, *tu* trebuie să încerci. Tu eşti soţia lui.

- Am încercat asta cu mult timp în urmă şi ai văzut unde am ajuns.

- Erai tânără atunci şi s-ar fi putut să nu ştii prea multe despre diplomaţie.

Izbucni în râs.

- Mă îndoiesc să fi ştiut prea multe despre asta. Ce te face să crezi că am învăţat ceva între timp?

- Pentru că toţi o facem o dată. Nevoia te învaţă. Bărbaţii, scumpo, sunt mult mai sensibili ca femeile când este vorba de ego-ul lor. Steve n-o să te lase să pleci, pentru că se crede de neînlocuit. Ei bine, şi tu ai pretenţii.

- Ti-am spus, am încercat asta, acum cinci ani.

- Doamne Dumnezeule, fato, fă o schemă! Asta nu

înseamnă să-i spui în faţă că trebuie să se schimbe. Ia-o pe ocolite. După cum arăţi, poţi convinge orice bărbat să facă orice vrei tu!

Nu chiar, îşi zise Sara strâmbându-se, dar poate ajuta.

-Ar fi trebuit să fii aici acum cinci ani, rosti cu voce tare. M-ai fi putut ajuta să preîntâmpin tot ce s-a întâmplat.

- Mă îndoiesc. Cu cinci ani în urmă, eram prea ocupată cu problemele mele, ca să mai pot ajuta pe cineva. I-a trebuit ceva timp lui Rob să mă aducă înapoi la realitate. Lois făcu o pauză. Steve ar fi trebuit să te ducă într-o a doua lună de miere. Voi sunteţi diferiţi. Aveaţi nevoie de o pauză, într-un decor diferit. N-ai putea să-i sugerezi aşa ceva? Dar subtil. Să creadă că este ideea lui.

Sara nu era prea sigură.

- Pot încerca.

Pe la ora şase când sosi Steve, era în baie. O întâmpină în pragul dormitorului. Zâmbi când o văzu înfăşurată în halatul de baie şi cu turbanul din prosop pe cap.

-Puţine femei sunt capabile să arate bine în ţinuta asta. Puse jos paharul pe care-l ţinea în mână. Vino încoace.

Veni, protestând puţin când îi desfăcu prosopul şi-şi trecu mâinile prin părul ud, în timp ce o săruta.

- O să arăt ca o negresă, dacă mai faci aşa, murmură sprijinindu-se de el.

Steve râse şi o sărută uşor, apoi se aplecă şi ridică

prosopul.

- Totul pentru o cauză bună. în seara asta să-ţi pui ceva deosebit. Luăm masa cu familia Carson la Tarpon Springs. Ti-i aminteşti pe Travis şi Barbara?

Sara şi-i amintea foarte bine. Erau o companie destul de plăcută, dar nu dorea să-i întâlnească aşa de curând.

- Nu este prea curând? întrebă cu grijă şi încercă să pară liniştită, când el se întoarse brusc, privind-o surprins.

- Vreau să spun că este prea curând să începem să ne întâlnim cu oameni care ne cunosc povestea.

Un fulger trecu prin ochii cenuşii.

- Plănuieşti să nu stai prea mult pe aici?

- Stii că nu asta am vrut să spun.

încercă o altă cale, nedorind să-şi explice sentimentele.

- Barbara întotdeauna m-a făcut să mă simt stângace.

- Poate pentru că adesea erai. Tonul era indiferent, dar tot era dureros. Oricum nu mai este cazul acum, nu-i aşa? Poţi să-i ţii piept Barbarei. Arăţi mai bine de două ori, asta pentru început. Si cel puţin cu opt ani mai tânără. Oricum, o dată şi o dată tot trebuie să începi să te întâlneşti cu diverse persoane. Luă din nou paharul. Vrei şi tu unul?

Clătină din cap. Ezită un moment, apoi îl urmă în salon.

- Steve, rosti ea încet, ce s-ar întâmpla dacă mi-aş pierde frumuseţea?

El se îndreptase spre balcon şi se oprise în uşă, de unde admira marea. în cameră erau aprinse câteva veioze, dar nu era destulă lumină ca să-i poată desluşi expresia când o privi.

- O să-mi pun ochelari negri, rosti ironic. începi să te simţi bătrână, nu-i aşa?

- De fapt, mă gândeam la faptul că se pare că cei cinci ani parcă s-au evaporat, îi răspunse. Ne-am întors de unde am început. Ciclul complet.

- Nu, nu-i adevărat, rosti sec. Nu există nici o comparaţie. Suntem doi oameni diferiţi.

- Dar în aceleaşi circumstanţe, totuşi. De exemplu... uite cum trăim.

Stia că procedează greşit, dar continuă:

- Presupun că ar trebui să fie încurajator faptul că unele lucruri nu s-au schimbat, dar sunt convinsă că nu va merge.

Steve nu se mişcase, dar observă că se încordase:

- Abia au trecut două săptămâni de când te-ai întors. Doar nu te-ai plictisit.

- Nu sunt plictisită. Cel puţin...

Ah, la naiba cu diplomaţia! îşi zise în gând. Trebuia să i-o spună în faţă, dacă era să vorbească deschis.

- Dacă vrem să încercăm ca lucrurile să meargă de data asta, trebuie să o facem singuri şi pentru un timp să ne îndepărtăm de orice influenţă.

- De exemplu, de Cavanagh?

- Exact, da. Totul este la fel ce înainte, aceeaşi rutină.

- Si tu o urăşti.

Era o constatare, nu o întrebare.

- Da, o urăsc. Refuza să dea înpoi. Spuneai că dacă este altceva dincolo de dorinţa fizică, o vom descoperi împreună. Si nu o vom face aici, în felul ăsta.

- Ce sugerezi... o a doua lună de miere? Intrase în cameră şi la lumina veiozei îi văzu chipul încordat. Poate ai dori să vând totul, ca să pot să-ţi acord toată atenţia!

- Nu vreau toată atenţia ta. Doar puţin mai multă atenţie; rosti cu o voce moale. Steve, noi nu ne-am cunoscut niciodată cu adevărat; totul a fost doar de suprafaţă. Si acum este la fel. Avem nevoie de timp ca să discutăm.

- Discutăm acum.

- Nu, nu discutăm, este doar un schimb de cuvinte. Asta este tot ce facem. Si ceea ce face majoritatea oamenilor. Dacă în seara asta ne întâlnim cu familia Carson, veţi discuta fie despre hotel, fie afaceri, iar eu şi Barbara vă vom asculta, pentru că noi două nu avem ce discuta. Cel puţin nu aveam nimic în comun şi nu cred că lucrurile s-au schimbat.

Steve cântărea paharul parcă nehotărât, dacă să-l umple sau nu. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

- De ce nu ai încercat să o cunoşti pe Barbara? Poate ai fi aflat *ce* aveţi în comun.

Sara roşi, simţind că o cuprinde mânia.

- Eşti obtuz în mod intenţionat! Nu dai doi bani pe Barbara Carson!

- Dar ţie îţi pasă de mine? Era, ceva în vocea lui, ceva ce nu putea defini. Chiar vrei să ştii ce gândesc şi

ce simt?

Simţi un nod în gât.

- încerc să fac ceva cu viaţa noastră, mai mult decât am făcut până acum. Nu pot trăi în felul ăsta şi nu o s-o fac. Hotelul o să supravieţuiască fără tine, nu-i aşa?

- Bănuiesc că da. Dar nu asta este problema.

- Si care este?

- Faptul că-mi place să mă implic, de dragul muncii. îmi dă satisfacţii.

- Zău?

Vocea Sarei era rece şi se simţea că fusese lovită din plin.

- în acest caz, mă întreb de ce ai vrut să mă întorc. Doar dacă nu ai dorit să-i dovedeşti lui Paul că mă poţi despărţi de el.

- S-ar putea să fie ceva aici.

Se hotărî să nu-şi mai umple paharul şi-l puse pe tavă; apoi o privi cu indiferenţă.

- N-ar fi mai bine să te duci să te îmbraci? Este ceva drum până la Tarpon.

- Nu merg cu tine. O spusese calm, dar categoric. Rămân aici şi-mi împachetez lucrurile.

- Cum vrei. Ridică din umeri cu indiferenţă. Zborurile de noapte nu sunt aglomerate, de obicei.

Când intră în cameră, o găsi ghemuită în fotoliu. Era îmbrăcat într-un costum bej, cămaşa maro accentuându-i înălţimea şi umerii largi, însă chipul îi era impenetrabil. Ieşi fără să schimbe vreun cuvânt.

Cât timp rămase privind uşa, nu ştia. Probabil că până realizase că Steve nu se va întoarce. Cu mişcări

automate, îşi scoase prosopul şi părul bogat îi căzu pe umeri. Era aproape uscat, gata de pieptănat, doar că nu avea energia necesară să o facă.

Ameninţarea cu plecatul nu fusese fără temei, dar asta fusese odată. Acum era altceva. Furia şi ura trecuseră, lăsând-o în faţa purului adevăr: nu-i va fi uşor să trăiască fără Steve. Nu din nou.

Si totuşi, îl iubea. Dragostea o ţinea aici, împotriva mândriei şi instinctului. Era clar că el nu va face nici o concesie. Sacrificiile trebuia să vină doar din partea ei. Cât timp va dura, rămânea de văzut. Putea să încerce.

Pe la zece seara şi-a făcut o cafea şi a ieşit pe balcon să o bea, fără să ia în seamă briza destul de rece ce adia dinspre mare. Nu se obosise să se schimbe şi rămânea îmbrăcată în halatul de baie; nu avea de ce. Abia când auzi strigătele venite dinspre piscină şi văzu semnele făcute de cei doi bărbaţi, realiză că datorită luminii din cameră silueta ei se vedea foarte clar.

Le făcu şi ea semn cu mâna, întrebându-se dacă ştiau cine este ea. Personalul hotelului ştia cine este, dar restul era puţin probabil. Trebuia să găsească ceva de făcut la hotel, asta atât pentru binele ei, cât şi pentru Steve.

Auzi deschizându-se uşa de la intrare. Cu inima bătându-i nebuneşte, făcu câţiva paşi în cameră şi văzu silueta înaltă şi familiară stând nemişcată aproape de uşă. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

Apariţia ei nu-i provocă nici o reacţie. Pur şi simplu sta acolo şi o privea.

-Am crezut că ai plecat, rosti într-un târziu.

- Aşa mă gândisem. Se lupta să-şi stăpânească tremurul din voce. Apoi mi-am zis că nu aşa procedează un om matur. Cel puţin, nu până nu discută cu celălalt. Făcu o pauză.

- Nu te-ai dus la Tarpon Springs?

-Am ajuns până la jumătatea drumului, apoi m-am întors. I-am telefonat lui Travis de la o benzinărie. Ultimele ore le-am petrecut la Round bar înecându-mi amarul şi gândindu-mă.

- Si ai ajuns la o concluzie?

- La una.

Veni la ea şi, luându-i cana din mână, o puse pe măsuţă. Când o trase spre el, chipul exprima o oarecare duritate, iar îmbrăţişarea nu dovedea nici pic de pasiune.

-încă nu sunt pregătit să renunţ, rosti cu faţa lipită de părul ei. Dacă voi fi vreodată, asta este o altă problemă. O.K., Sara, vom încerca în felul tău. Vom lua Dolphinul şi vom pleca doar noi doi. O lună şi apoi vom discuta. Puse un deget pe buzele ei, când dori să spună ceva. Asta este. Fără discuţii. Ai obţinut ceva ce ai dorit.

Oare? se întrebă Sara cu îndoială.

Capitolul 6

Două zile mai târziu, porniră de-a lungul coastei, puncul final fiind Nassau. Dolphinul era aproape identic cu vasul pe care Sara îl cunoscuse în prima călătorie: doisprezece metri lungime, două catarge uşor manevrabile. Cabina principală era mare, mobilată cu două canapele, o masă pliantă şi două fotolii extensibile. Vasul era construit din fibră de sticlă, aşa cum erau toate vasele moderne de mărimea Dolphinului. Totuşi, în locul geamurilor mari, la modă, avea hublouri, dându-i o oarecare aparenţă de soliditate. Motorul diesel era folosit doar pentru ieşirea şi intrarea în port şi în caz de urgenţă. Steve prefera să navigheze folosind pânzele.

Primele zile petrecute într-o atmosferă calmă, o făcură pe Sara să se simtă minunat. Steve o lăsă la timonă în timpul zilei, dar noaptea prelua el comanda. Opriră în Sanibel şi Captiva, unde Sara adună o mulţime de scoici şi se strâmbă când Steve o făcu să le arunce. îi permise să oprească doar câteva mai deosebite.

Nu avea suflet, îl acuză, la care el îi răspunse sec că în curând nu vor avea loc pe barcă din cauza colecţiei ei.

Naples o intrigă, pentru că nimic nu aducea aminte de celebrul oraş. Impunător fu cuvântul care-i veni în minte; un oraş ordonat înecat în vegetaţie subtropicală. Spre deosebire de cele mai multe plaje din Florida, plaja din Naples era parte din continent. Aici marea era atât de limpede, încât aveai impresia că era de sticlă.

De cinci ani, Sara nu mai făcuse scufundări şi de

aceea îi trebui ceva timp până să se acomodeze şi să se simtă din nou bine. Acestea erau amintiri plăcute, îşi zise în gând, urmând corpul atletic prin apa limpede şi bucurându-se de sentimentul de libertate. I se părea ciudat că uitase atât de multe lucruri legate de viaţa lor petrecută în acea scurtă perioadă din vară până la sfârşitul toamnei. Steve o învăţase multe lucruri bune, îi lărgise orizontul, dar îl şi limitase. Dacă ar putea să-l facă să se distreze mai mult şi să lucreze mai puţin, ar fi un lucru mulţumitor pentru ea.

În după-amiaza celei de-a treia zi au ajuns la Keys şi petrecură câteva ore hoinărind printre insule înainte de a opri la Marathon pentru noapte. Sara iubea plajele largi străjuite de palmieri de la Bahia Honda şi se minună ca mulţi alţii înaintea ei de imensul pod Seven-mile. Autostrada era o prelungire a ceea ce fusese odată calea ferată de pe coasta estică, iar unele porţiuni încă se regăseau în balustrada podului. Poarta către Atlantic.

Marathon i se păru un oraş prea organizat după gustul ei, dar îşi refăcură proviziile pentru următoarea etapă a călătoriei spre Bahamas. Luară cina la unul dintre restaurantele de pe plajă, dar localul era prea aglomerat. Sara fu încântată când se întoarse pe Dolphin.

Noaptea era răcoroasă, dar rămaseră pe punte şi priviră luminile oraşului, ascultând zgomotul făcut de valuri. Lângă ea, Steve îşi aprinse unul din rarele lui trabucuri. Dintr-o dată, fu cuprinsă de o stare de bine. Prietenie - asta câştigaseră în aceste câteva zile.

Probabil că şi Steve simţea la fel.

- Când crezi că vom porni mâine? îl întrebă.

- Când vom fi gata. Nu avem de ce să ne grăbim. Vremea va fi bună încă patruzeci şi opt de ore, cel puţin. Până atunci, ajungem la Nassau.

- O să mă laşi să conduc noaptea, acum că mi-am amintit tot ce m-ai învăţat? Mi-ar plăcea.

Ridică uşor din umeri.

- Nu cred că o să fie foarte greu. Cu vânt bun, cred că mă pot odihni între schimburi.

- Stiu, dar nu să dormi. Dacă preiau eu comanda pentru o perioadă, poţi să dormi. Cunosc rutina - şi pot să te chem imediat ce se iveşte vreo problemă.

O privi zeflemitor.

- După cum o spui, am impresia că a dormi este o problemă vitală pentru mine! O să rămânem cel puţin o săptămână în Nassau. O să pot dormi atunci.

- Nu este numai asta, recunoscu ea. Vreau să simt că nu sunt doar un pasager în excursia asta. Stiu că la început nu te puteai baza pe mine când ieşeam cu barca. Dar acum poţi. O să respect toate regulile, ca la carte.

- Aşa şi trebuie, îi zise. Chiar am fost surprins de cât de multe ţi-ai amintit.

Râse.

- Acasă, am mai navigat pe lacuri. Nu este chiar acelaşi lucru, recunosc, dar cel puţin am mai exersat.

- O vreme minunată pentru navigat. Făcu o pauză înainte de a adăuga. Te-am privit pe Sheraton când am intrat în furtună. încă te sperie.

- Nu în acelaşi fel, zise ea repede. Pot să mă

controlez. Oricum, ştii că o să sari imediat, dacă se întâmplă ceva, aşa că n-o să fiu prinsă pe picior greşit.

Fu învăluit într-un nor de fum, când îl elimină cu putere.

- Bărcile sunt creaturi gingaşe. Te simţi neglijată?

- Nu. încercă să menţină un ton indiferent. Nu sunt geloasă pe Dolphin.

- Doar pe Cavanagh?

- Dacă asta vrei să crezi.

Făcu o pauză, apoi continuă mai apăsat.

- Dacă ai putea să-mi găseşti un serviciu în cadrul hotelului...

- în nici un caz. Refuzul era clar.

- Dar de ce?

- Deoarece motivul este greşit. Făcu o mişcare bruscă. Hai s-o lăsăm baltă, vrei? Am zis o lună.

Aruncă trabucul peste bord şi se întoarse spre cabină.

- Mă duc să mă culc. Vii?

Sara îl urmă fără chef, conştientă că starea de înţelegere dintre ei dispăruse. Oare o lună era de-ajuns? se întrebă. La întoarcere, vor avea de înfruntat aceleaşi probleme.

După-amiază părăsiră Keys, îndreptându-se spre nord-est pe o mare agitată, total diferită de apa liniştită a Golfului. în ciuda obişnuinţei din ultimele câteva zile, Sara înghiţi două tablete împotriva răului de mare. Mai bine să previnâ, decât să-i pară rău după aceea, îşi zise în gând. în larg, vântul era prea rece şi nu putea să facă plajă. Cu cât se îndepărtau de ţărm, cu atât vântul era

mai rece şi a trebuit să-şi pună un pulover. Vestele de salvare erau obligatorii şi puse la îndemână. După cum îi spusese Steve, era posibil ca unul dintre ei să cadă peste bord, iar manevrele de întoarcere luau ceva timp.

În ciuda valurilor mari, cerul rămânea senin, doar ici şi colo se zărea câte un nor. Steve punea pe pilot automat, doar când dorea să se odihnească un pic. Prefera să ţină el cârma.

Dacă hotelul Canagh era prima lui dragoste, cu siguranţă Dolphin era a doua. Sara pricepu lucrul ăsta privindu-l cum sta cu părul în vânt, cu picioarele îndepărtate pentru a face faţă mişcărilor punţii. Iar sentimentele ei erau cu totul altele.

Hotărâtă, îşi întoarse gândul spre ţinta călătoriei. Steve stabilise că vor sosi la Nassau poimâine, în jurul orei unsprezece. De aici vor explora peşterile şi recifii de coral din zonă. Personal, ar fi preferat să ancoreze pe o insulă nelocuită şi constată încă o dată că nu fusese consultată. Cedase dorinţei ei de a merge în această excursie, dar el alesese traseul. Probabil se gândise că-i va plăcea să viziteze Nassau. Era un loc foarte vizitat. Se întrebă dacă are cumva prieteni aici şi-şi dori să nu fie aşa. Prieteni înseamnă întâlniri şi asta voia să evite.

Prepararea mâncării pe un vas care se mişcă nu era o treabă uşoară, în ciuda mesei fixată în podea. Aşa că fu încântată când Steve lăudă mâncarea şi mai ceru o porţie.

- Parcă eşti bucătar de vapor, îi zise terminând de mâncat. Este ceva!

- Am pus mai mult vin decât trebuia, îi explică Sara

râzând. Mi-am pierdut echilibrul şi aveam sticla în mână. M-am gândit că nu vei obiecta.

-Având în vedere că pot citi compasul, nu pot să zic nimic.

Sara tăcu vreo două minute, apoi îl întrebă cu nepăsare:

-Te-ai mai gândit la ce ţi-am cerut seara trecută?

-Mi-ai cerut ceva seara trecută? Vocea era uşor zeflemitoare.

Refuză să se lase provocată.

-Stii despre ce am discutat. Vreau să fac de cart la noapte. Te rog, Steve, adăugă repede când văzu că începe să clatine din cap.

Steve o studie câteva clipe, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

-De ce eşti atât de insistentă? o întrebă tărăgănat. Cei mai mulţi ar fi încântaţi să meargă la culcare, mai ales că pe mine nu mă deranjează să stau de pază.

-Eu nu sunt „cei mai mulţi", îi răspunse. Eu sunt eu, Sara... Masters.

Ezitarea fusese scurtă, aproape de neobservat, dar ştia că el o remarcase.

-Pur şi simplu vreau să dovedesc că pot s-o fac. Asta este tot.

Steve nu răspunse până când nu termină de mâncat. Apoi se
sprijini de spătarul scaunului şi împinse cu un gest brusc farfuria.

-O.K., zise. Va fi cum vrei. O să stai de la miezul nopţii până la trei dimineaţa. Dar întâi o să te instruiesc.

-Mulţumesc.

Ar fi dorit să fie mai receptiv la dorinţa ei de a se implica în activitatea de la Cavanagh, dar se părea că cel puţin în direcţia aia nu dorea să cedeze.

Spre seară cerul se însenină, iar vântul avea forţa patru. Stelele străluceau, iar Sara avea impresia că erau atât de aproape încât le putea atinge cu mâna.

-întotdeauna când eşti pe mare ai impresia că sunt mai multe, murmură sprijinindu-se de balustradă.

- Nu există ceaţă, îi explică Steve. Indiferent de cât de curat păstrăm mediul, există un strat de praf în atmosferă.

Ridică ochii de pe hartă şi privi cerul plin de satisfacţie.

-Asta viaţă! Nu se poate compara.

- Cu nimic? îl întrebă încet Sara.

- Nu. Regretabil că nu poţi să-ţi petreci toată viaţa navigând.

- Poţi s-o faci, dacă asta îţi doreşti.

O studie cu atenţie printre gene.

- Crezi că este important?

îi răspunse după o pauză.

-Trebuie să aibă o oarecare importanţă. Dolphin este construit pentru ocean şi totuşi pot să pun pariu că asta este prima călătorie mai lungă pe care o face. Presupun că pentru cei care au o slujbă de la nouă la cinci în fiecare zi nu ar fi posibil, dar pentru tine n-ar avea importanţă dacă ai călători în felul ăsta câteva luni pe an.

- Vrei să spui că şi ţie ţi-ar plăcea felul ăsta de viaţă?

- Cred că da. în mod sigur, mi-au plăcut ultimele zile.

- Doar pentru că am avut vreme frumoasă. Stai să fie furtună şi o să schimbi placa.

îi întinse cana goală cu o mână, cu cealaltă ţinând cârma.

- Mai bine du-te şi culcă-te o oră sau două, dacă vrei să stai de cart. Voi face un control înainte de miezul nopţii, înainte să mă culc.

în bucătărie, spălă ceştile, le şterse şi le puse la loc, refuzând să se lase cuprinsă de depresie. După o lună, s-ar putea ca Steve să devină mai înţelegător. Deja se gândea mai puţin la Cavanagh. Ar putea învinge, dacă ar rezista, *dacă ei ar rezista.*

Se cuibări pe o canapea în salon şi adormi aproape imediat. Se trezi brusc când Steve îi atinse umărul.

- Este douăsprezece şi ceva, îi zise încercând să-şi menţină echilibrul. Hula este destul de puternică.

O privi în timp ce încerca să se ridice.

- Sigur vrei să faci asta? Poate să dureze.

- Sunt sigură, îi zise cu hotărâre. Nu-ţi poţi lua cuvântul înapoi.

- Nici nu mă gândeam s-o fac. Suntem destul de departe de rutele comerciale şi oricum radarul este în funcţiune. Jurnalul de bord şi lanterna sunt la îndemână. Nu uita să te asiguri cu coarda de salvare.

- N-o să uit.

Sara era trează de-a binele şi gata să-şi ia slujba în primire.

- Du-te şi culcă-te. Te chem după ora trei.

- Aşa să faci.

Sara îşi puse vesta de salvare, în timp ce el îşi

scoase espadrilele şi se întinse pe canapea. Aşteptă până îşi închise centura şi porni spre scară, apoi stinse lumina.

Când ieşi pe punte, vântul destul de puternic îi răvăşi pletele. înainte de orice altceva îşi prinse frânghia de salvare de vestă. în felul ăsta, putea să se mişte în voie. Jurnalul de bord şi lanterna erau la locul lor, în nişa din spatele timonei. O chemase târziu, ca şi cum ar fi fost tentat să lase totul baltă. Sara era bucuroasă că n-o făcuse. Avea nevoie de această încredere, chiar şi numai pentru orgoliul ei.

Tinându-se de bară pentru a-şi meţine echilibrul, se aşeză în aşa fel încât să poată privi afară şi începu să scruteze orizontul. Linişte. Urmară luminile de la babord, tribord şi pupă; O.K. Se uită pe cadranul din spatele timonei şi notă în jurnal viteza şi apoi longitudinea şi latitudinea, împreună cu ora la care făcu însemnările, douăsprezece şi jumătate.

Simplu. Nu erau multe de făcut până la următoarea verificare. Era posibil ca unele persoane să se ducă la culcare, să-şi pună ceasul să sune şi la ora unu să facă următoarea observaţie. Steve, însă, prefera să stea pe punte, mai ales când navigau în apropierea rutelor comerciale. I se părea că trăia un moment magic, singură pe punte, liniştea fiind întreruptă doar de zgomotul pânzelor şi de apa mării.

Traversau Triunghiul Bermudelor, dar gândul nu o sperie, ci o făcu uşor curioasă. într-o zi, cineva va găsi o explicaţie logică la toate acele disparţii misterioase. Era ceva straniu să te gândeşti că poţi fi spionată de o forţă străină ce locuia printre stele.

Oare Steve avea destulă încredere în ea, se întrebă cu un zâmbet strâmb, sau stătea întins în cabină ascultând zgomotele pe care le făcea ea pe punte? Oare ce o gândi bărbatul cu care era căsătorită şi pe care îl cunoştea atât de puţin? Despre ei, despre viitorul lor împreună? încă o dorea, îi dovedise asta noaptea trecută. Dar cât va mai dura?

Dacă excursia asta nu va reuşi să-i apropie, vor trebui să se gândească serios la divorţ. Doi oameni nu pot continua să trăiască împreună, aşa cum o făcuseră ei în ultimele două săptămâni.

Se sprijinise cu toată greutatea de timonă, privind fără să se gândească întinderea mării. Brusc, se îndrepta privind cu atenţie. I se păruse că a zărit o lumină sau doar fusese imaginaţia ei?

Se prinse de o funie de la catarg, încercând să se ridice mai sus, dar coarda de salvare o trase înapoi. Dacă era un alt vas, era destul de departe şi nu prezenta nici o ameninţare, totuşi trebuia să-i confirme prezenţa şi să noteze în jurnal, ca să-i dovedească lui Steve că fusese atentă. Fără să se gândească, îşi desfăcu coarda de siguranţă şi se ridică în picioare. Da, o văzu din nou. O secundă sau două, dar bine. Trebuia s-o supravegheze.

în acel moment, lovită de un val, barca se înclină şi îşi pierdu echilibrul. Simţi cum i se taie respiraţia şi încercă disperată să-şi recapete echilibrul, dar puntea era alunecoasă. Ca prin miracol, degetele i se agăţară de un cablu de oţel. Abia înregistrând durerea din palmă, se agăţă de el şi în final îşi recăpătă echilibrul.

Cumva reuşi să se întoarcă în cabină, unde se prăbuşi pe băncuţă. Fusese foarte aproape să cadă peste bord şi nimeni n-ar fi ştiut. Ce naiba îi venise să facă prostia de a-şi scoate coarda de salvare? De câte ori insistase Steve că era vital să fie asigurată, când naviga? Sub punte nu se auzea nici un zgomot, probabil că dormea, altfel ar fi auzit ceva. Avusese noroc din punctul ăsta de vedere, dar ar fi fost un dezastru dacă ar fi căzut în apă. Un lucru era sigur, îşi învăţase lecţia.

încă tremurând, se întinse şi asigură coarda. Abia atunci văzu sângele şi simţi durerea. Rana se întindea la baza a trei degete, nu era prea adâncă, dar era deschisă spre capătul palmei. încercă să îndoaie degetele şi respiră uşurată când realiză că tendoanele nu fuseseră rănite, însă durerea o făcu să se strâmbe. Acum era imposibil ca Steve să nu afle ce se întâmplase. Doar dacă găsea o altă explicaţie cât de cât credibilă pentru rană. Scoase batista din buzunar şi-şi legă rana. Cel puţin mai avea două ore la dispoziţie ca să găsească o explicaţie.

Pe măsură ce timpul înainta, durerea devenea mai puternică. Sara încercă s-o ignore, mulţumită că sângele se oprise. Lumina pe care o zărise mai devreme, mai apăru de câteva ori, foarte aproape de linia orizontului, apoi dispăru definitiv la ora două şi un sfert. în afară de asta nu s-a mai întâmplat nimic deosebit.

La ora trei făcu încă o verificare, apoi se duse jos să-l trezească pe Steve, având grijă ca el să nu vadă mâna rănită. Sigur că va afla, dar nu până când nu va avea

pregătită minciuna perfectă.

Steve nu făcu nici un comentariu, dar o privi uşor ironic când remarcă faţa palidă. Când el urcă pe punte, luă două aspirine ca să-i mai calmeze durerea şi se culcă fără să se mai dezbrace. Lasă-l să creadă ce dorea. Va găsi totul în ordine şi notările făcute ca la carte.

A doua zi degetele erau umflate, deşi tăietura se închisese. Era dificil să se folosească de mână, deoarece la fiecare mişcare rana se putea deschide. Până la urmă reuşi să pregătească micul dejun şi-l chemă pe Steve. Era convinsă că nu va crede nici un cuvânt din ceea ce-i va spune.

într-un târziu, el remarcă mâna rănită.

- Nu este cine ştie ce, îi răspunse cu indiferenţă, la privirea întrebătoare. M-am rănit într-o piesă de metal.

Schimbă repede subiectul.

- Suntem în orar?

- Vom fi la destinaţie mai înainte, dacă vântul nu va slăbi în intensitate. Altfel vom ajunge cu o întârziere de două ore.

în timp ce vorbea o privea cu atenţie.

- După masă o să arunc o privire. Este clar că te doare.

Nu avea rost să discute. Ar fi devenit şi mai suspicios. întâi îşi termină masa, apoi se duse în chicinetă să spele vasele, sperând că Steve va uita. Speranţe deşarte. îşi aduse farfuria şi arătă spre cabina din spatele lui.

- Hai să-ţi văd mâna, înainte să urc din nou pe punte.

Sara îşi desfăcu bandajul şi întinse fără tragere de inimă mâna spre el. Când îi îndoi degetele şi apoi le extinse, îşi înăbuşi strigătul de durere.

- Cum naiba... începu el, apoi brusc îşi înălţă capul, forţând-o să-l privească în ochi. Ce s-a întâmplat?

- Ti-am spus...

- Stiu ce mi-ai spus. Vreau adevărul. Nu te-ai împiedicat pur şi simplu. Aşadar, *ce* s-a întâmplat?

îi explică şi pe măsură ce vorbea, văzu cum se întunecă la chip.

- Proasta naibii! îi zise când Sara termină. îţi dai seama ce ar fi însemnat să fii căutată după nişte ore bune?

Sara avu impresia că era gata să o zgâlţâie bine.

- Ei bine, asta e. De acum înainte o să ţin seama numai de hotărârile mele!

- Steve... se lamentă ea... oricine poate să greşească. Te asigur că nu se va mai repeta.

- Pentru că nu o să mai ai ocazia.

îi dădu drumul la mână şi se duse să ia cutia de prim-ajutor.

- Poţi să mişti degetele? o întrebă trântind cutia pe masă.

- Azi-noapte puteam. Când am încercat azi-dimineaţă m-a durut destul de tare.

- Nu mă interesează cât de tare te doare. Mişcă-le!

Sara se conformă, dar durerea era mare. Simţea că îi zvâcneşte toată mâna. Mulţumit, Steve îi dezinfectă rana şi îi făcu un bandaj care nu-i permitea să mişte degetele, apoi îi puse un leucoplast.

- Când vom ajunge la Nassau, vom merge la un cabinet pentru control, îi spuse cu hotărâre. Doar ca să fim siguri. îţi voi schimba din nou pansamentul în seara asta.

- Nu fi aşa, îi zise Sara cu voce uşor tremurată. A fost o prostie din partea mea, dar nu s-a întâmplat nimic. Ce rost are să insişti?

Steve se întoarse şi o privi câteva clipe înainte de a-i răspunde.

- Azi-noapte am adormit, îi zise. Deşi nu aveam această intenţie. Ar fi trecut ore bune înainte de a mă întoarce cu barca. Te-am lăsat de pază pentru că ai vrut să dovedeşti că te-ai schimbat. Ei bine, nu este aşa. Eşti la fel de nedemnă de încredere ca înainte. De fapt, stau şi mă întreb dacă te-ai schimbat cumva!

- Nu este corect, nu-i aşa, este disproporţionat, doar din cauza unui incident?

- Nu este doar un incident. Ciclu complet, ai numit-o seara trecută. Cred că ai dreptate. Suntem exact de unde am plecat din toate punctele de vedere. Poate că ar fi trebuit s-o terminăm atunci când ai vrut.

Durerea se transformă în furie.

- Atunci, hai să ne întoarcem acum şi să terminăm totul!

El clătină din cap.

- Vom termina voiajul, aşa cum ne-am propus.

- Dacă o vom face, nu vor mai fi aceleaşi condiţii. Nu doresc să te mai apropii de mine.

Steve zâmbi batjocoritor.

- Sigur scumpo. Să nu bagi mâna aia în apă.

Sara căută din priviri un loc unde să se aşeze şi se trânti pe canapea tremurând. Tot circul pentru că nu respectase o singură regulă. Dar ştia că era mai mult de atât. Steve avea dreptate, nu se schimbase. Dar nici el nu se schimbase. Si nici nu erau speranţe că o va face.

Capitolul 1

în ciuda tuturor celor întâmplate, Sara găsi Nassau un oraş irezistibil, trăsurile şi cafenelele cu terase acoperite contrastând puternic cu limuzinele americane şi clădirile moderne. Cu o maşină închiriată, au vizitat coasta cu cele mai frumoase plaje din lume şi cu cele mai extraordinare reşedinţe locuite de milioanari, ascunse în spatele perdelelor de palmieri şi flori tropicale.

- O faţadă, îi zise Steve şi o duse să vadă mahalalele din spatele strălucitoarelor clădiri ale capitalei insulei Bahamas. Dezvoltarea zonei interioare nu aduce nici un profit, îi explică. Cât stăm aici, vom vizita Cazinoul. Acolo se desfăşoară cea mai importantă activitate.

Sara nu răspunse nimic, deoarece ştia că nu avea nici un rost. Steve făcuse planurile şi ea trebuia să se conformeze. Era mai uşor. De când ajunseseră la Nassau, erau într-o stare de armistiţiu. Nu putea dura, dar cât vor sta aici se va strădui.

Steve se ţinuse de cuvânt şi nu se mai apropiase de ea. Noaptea dormea în cabina din faţă şi lucrul ăsta se părea că nu-l deranja deloc. Se părea că acest lucru o deranja mai mult pe ea. Ştia că era suficient să deschidă gura şi să-i spună, dar nu putea. Acest fel de relaţie nu avea nici un viitor, doar o temporară alinare a dorinţei.

Ajunseră la barcă puţin după ora patru. Steve refuză să mănânce, spunându-i că vor mânca mai târziu în oraş. Un sandviş şi o bere îi erau suficiente. Sara îşi făcu un ceai şi ieşi pe punte alături de el. Pentru un

observator oarecare, păreau probabil un cuplu normal şi fericit, aflat în vacanţă înainte de sărbătorile de iarnă.

- Mâine facem o plimbare cu barca, îi promise Steve, întinzându-se în fotoliu cu mâinile sub cap. Doar dacă nu hotărăşti să stai aici.

Sara ridică din umeri.

- Are vreo importanţă?

- Pentru mine, nu. Eu am mai făcut traseul ăsta. Se ridică brusc. Simt nevoia să fac o plimbare.

Cu inima strânsă, îl privi cum se îndepărta de-a lungul cheiului.

Până şi compania ei începea să-l agaseze şi mai aveau trei săptămâni de vacanţă. Doar dacă nu-i punea ea capăt. încă avea cecurile de călătorie la ea şi de aici erau mai multe curse spre Miami. Putea ajunge acolo în mai puţin de o oră şi de la Miami la Londra în aceeaşi zi. Poate că nu reuşea să rezolve nimic, dar cel puţin ieşea din toată această încurcătură. Si de ce i-ar păsa lui Steve?

începu să se gândească la un plan. Putea chema un taxi, dar întâi trebuia să verifice zborurile spre Miami. Fugi din nou, îi şopti o voce zeflemitoare la ureche, dar ce alternativă avea? Nu mai putea suporta încă trei săptămâni, ştiind că finalul va fi acelaşi la întoarcerea la St. Pete.

Steve nu s-a întors până la ora şase. A vorbit puţin, dar a simţit o schimbare în el, fără a reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba.

O surprinse scoţându-şi jacheta albă pe care o purta la dineuri şi pantalonii negri cu vipuşcă. în St. Pete viaţa

de noapte nu cerea chiar ţinută de gală.

-Megem undeva special, a fost tot ce i-a spus. Să îmbraci rochia neagră. Vei arăta senzaţional!

îşi adusese două rochii de seară cu ea, una neagră cu bretele subţiri pe care o pomenise el, cealaltă drăguţă, din bumbac bleu, mai puţin pretenţioasă. Din spirit de frondă o alese pe ultima, aplică un machiaj uşor, doar o umbră de albastru la ochi şi un ruj roz deschis pe buze, apoi îşi strânse părul la spate într-o agrafă.

-Drăguţ, comentă Steve când o văzu. Privirea îi era dură. Acum du-te şi schimbă-te. Ai la dispoziţie zece minute.

Sara nu se mişcă.

-Merg îmbrăcată aşa sau nu merg deloc. Nu sunt un accesoriu, pe care să-l arăţi la toată lumea!

-Nu eşti multe lucruri, dar în seara asta o să fii un singur lucru, în seara asta o să fii o persoană adultă. Şi o să te îmbrac eu însumi dacă o să fie nevoie!

Era clar că aşa o să facă.

-Şi aruncă rochia aia. Aşa îmbrăcată, arăţi de şaisprezece ani!

-Având în vedere că mă tratezi ca pe o copilă de şaisprezece ani, nu văd care este diferenţa, îi răspunse cu indiferenţă, mirându-se de răceala ei. Pot să stau în spatele tău, dacă ţi-e ruşine cu mine.

O privi printre gene cu atenţie câteva clipe.

-Ştii, întotdeauna am zis că un bărbat care loveşte o femeie este demn de dispreţ, dar pe Dumnezeul meu acum încep să-i înţeleg!

O prinse de braţ şi o împinse spre cabină, iar cu cealaltă mână deschise dulapul şi scoase rochia neagră aruncând-o pe pat.

- Foarte bine, zise Sara gândindu-se că în felul ăsta era în stare să-i sfâşie rochia. Foarte bine, Steve! Ti-ai demonstrat punctul de vedere.

- Nici măcar nu am început, îi răspunse, dar îi dădu drumul. Privirea îi era dură şi rece. Si machiază-te ca lumea.

Rămasă singură, îşi scoase cu un gest sfidător agrafa din păr, lăsându-l liber pe spate. Totul fusese un eşec, spiritul ei de frondă reuşind să-i scoată în evidenţă lipsa de maturitate. Aşadar, maturizează-te, îşi zise cu durere.

în mai puţin de zece minute, reuşi să se transforme pentru noul rol. Când intră în salon Steve o măsură din cap până-n picioare. Dar privirea îi era de gheaţă.

- Mai bine, îi zise. Să mergem.

Pe drum, nu vorbiră aproape deloc. Nici nu era nimic de discutat. Se gândi că s-ar putea să meargă la Cazinou, dar se opriră în faţa unei minunate reşedinţe private de pe strada West Bay. Doar când trecură dincolo de intrarea elegantă şi lui Steve i se ceru legitimaţia de membru, îşi dădu seama că erau la Cazinou.

Era destul de multă lume. Acordurile discrete ale muzicii pluteau peste capetele jucătorilor aşezaţi în jurul meselor de joc. Privind la celelalte femei, Sara se înroşi gândindu-se la rochia bleu. Rochia neagră o costase la Londra salariul pe o lună, dar abia putea face faţă

rochiilor scumpe purtate de celelalte femei. Simţi privirea ironică a lui Steve aţintită asupra ei şi ştiu că îi citise gândurile. La naiba cu el, îşi zise furioasă, ar fi trebuit să-i spună mai multe despre locul unde urmau să vină.

Serviră o băutură la bar, înainte de a intra într-o sală de joc. Steve îşi încercă norocul întâi la ruletă, câştigând prima mână, dar pierzându-le pe următoarele două şi ridică din umeri când Sara refuză să joace.

Din toate jocurile practicate, se părea că chemin-de-fer, atrăgea cei mai mulţi spectatori. Privind în faţă, Sara putu să vadă ceafa unui cap brunet şi umerii goi cu pielea catifelată şi auzi murmurul unei conversaţii când femeia întoarse un opt în loc de şaptele pe care mizase.

Nu realiză când Steve plecase de lângă ea şi fu surprinsă când îl văzu ocupând un loc liber la masa de joc.

- Banco, auzi vocea plină de încredere.

Capul femeii se ridică brusc şi pentru o clipă păru că a îngheţat, holbându-se la noul venit. De unde sta Sara, privi mâna cu unghii roşii trăgând o carte din pachet şi împingând-o cu faţa în jos, apoi luând alta şi repetând procedura. Steve luă ambele cărţi şi le privi cu nepăsare, apoi le puse din nou jos şi clătină din cap. Bancherul întoarse propriile cărţi - un zece de pică şi un şase de caro - şi reuşi să scoată un oftat de la spectatori. Steve zâmbi uşor şi-şi arătă cărţile - un total de cinci faţă de şase ale băncii.

- Nu este seara mea norocoasă, comentă. Poate că voi avea o şansă trăgând altă carte.

Chiar înainte de a-i răspunde, Sara ştiu cine era femeia. Se întoarse aproape fără să vadă şi se îndreptă spre ieşire, ignorând privirile curioase din jurul ei. Reuşi să ajungă la ieşire, clătinând din cap când portarul se oferi să-i cheme un taxi, apoi brusc planul vag pe care-l avusese în minte se cristaliză.

în câteva minute ajunse la chei. îi spuse şoferului s-o aştepte şi se îndreptă spre cabina vasului. Nu era sigură dacă erau zboruri de noapte spre Miami, dar va încerca. Steve nu avea decât să rămână cu femeia pe care venise s-o caute.

Fermoarul se înţepeni când încercă să-l deschidă. îşi rupse rochia şi o aruncă într-un colţ, apoi se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni şi un tricou şi-şi puse câteva haine într-o valiză. Restul lucrurilor erau la Cavanagh şi puteau rămâne aoclo. Tot ce dorea era să părăsească locul ăsta şi mai ales pe Steve!

Cu valiza în mână, se îndreptă spre scară şi îngheţă când dădu nas în nas cu Steve.

-Mă surprinde că ai părăsit-o aşa de repede! îl atacă înainte ca el să apuce să zică ceva. Seara este abia la început, nu-i aşa?

-Si încă mai este, îi zise cu chipul întunecat. Am plătit eu taxiul. Nu pleci nicăieri.

-încearcă să mă opreşti!

-încearcă să treci de mine. Era o ameninţare. La fel de repezită, nu-i aşa? Nu ştiam că Ailsa este aici.

-Stiai că este în Nassau.

-Nici asta. Ultima oară auzisem că locuia la Rio, cu un brazilian. Dacă ai mai fi rămas puţin, l-ai fi văzut şi tu

pe bărbatul cu care este acum. Crede-mă, eu sunt nimic pe lângă el. Mă poate cumpăra cu totul de câteva ori.

-Probabil că asta a fost o lovitură. Vocea îi era joasă. Nu te cred, Steve. Tu ai vrut să vii în Bahamas. Eu aş fi fost foarte mulţumită să navigăm în jurul insulelor Key.

- Nu cred că eşti genul să te mulţumeşti cu ceva pentru mai mult timp. Te plictiseşti foarte repede, scrâşni el. Si la urma urmei, crezi ce vrei. Nu vei pleca de aici.

Din doi paşi fu lângă ea şi-i luă valiza aruncând-o pe cea mai apropiată canapea.

- N-am mâncat, ştii, nu-i aşa? Este un local pe Bay Street unde putem lua masa înainte de miezul nopţii.

- Nu mi-e foame, îi răspunse. Si apoi, prefer să mor de foame, înainte de a lua masa cu tine!

în faţa ochilor îi apărea capul brunet, mâinile cu unghii lungi şi roşii şi felul în care se priviseră peste masa verde de joc.

-întoarce-te şi plânge-ţi dragostea pierdută! Poate de data asta ai noroc! Du-te unde vrei, numai lasă-mă *singură!*

O lumină ciudată apăru în ochii lui.

- Pe dracu o să mă duc! zise moale, şi-şi desfăcu cravata.

- De ce să tânjesc după altă femeie, când am una la îndemână?

*
* *

A doua zi au plecat cu Dolphinul să facă scufundări de-a lungul recifului. Cel puţin Steve făcu nişte scufundări, deoarece Sara refuză, iar el nu încercă s-o convingă.

în schimb, înotă până la o mică plajă şi se aşeză cu

picioarele trase sub ea, vânturând nisipul printre degete. în timpul dimineţii, discutaseră foarte puţin. Lucrurile nu puteau decurge normal, când un bărbat se comporta aşa cum o făcuse Steve.

Fii cinstită, o înghionti conştiinţa, nici tu nu te-ai opus categoric. Sentimentul de vinovăţie a jucat un rol destul de important, se strâmbă ea. Chiar şi aşa, recunoscu ea, reuşise s-o facă să-i răspundă până la urmă.

Probabil că ştiuse că Ailsa locuia acolo, cu un alt bărbat şi totuşi nu rezistase dorinţei de a o vedea din nou. Tresărirea pe care o avusese când îi auzise vocea, dovedise un moment de şoc.

Sara se întreba cât durase legătura lor după plecarea ei. Ultimul lucru pe care îl aflase despre Ailsa, i-a spus, a fost că locuia în Rio? Dar când plecase acolo?

Suspină uşor. De ce tot continua să se tortureze, în legătură cu ceva ce nu putea fi schimbat? Trecutul era trecut; ceea ce trebuia s-o preocupe era prezentul.

Când ajunseră la chei, pe Steve îl aştepta un mesaj. îl citi şi-l puse în buzunar fără să i se poată citi nimic pe chip.

- Suntem invitaţi undeva diseară, îi zise. Prietenul unui prieten. Ai nevoie de o rochie, având în vedere că ai distrus-o pe cea neagră. Ai timp să mergi în oraş din fericire.

- Nu poţi să te duci singur? întrebă Sara, ştiind deja răspunsul.

- Nu, nu pot. Vocea îi era dură. Nu ştiu cum au aflat tipii ăştia că am ajuns aici, dar ne-au invitat, aşa că vom merge amândoi.

- Cel puţin ştiu cine este prietenul comun?

- Scott Trent. Au avut grijă de Sheraton, când erau acasă. Hai să mergem la cumpărături.

- Mă pot descurca şi singură, îi zise înţepată. Fii fără grijă, n-o să te dezamăgesc.

O privi şi o fracţiune de secundă privirea i se îmblânzi, apoi îşi schimbă expresia.

- Sper că nu.

Găsi o rochie la un magazin pe Bay Street, care se dovedi mai mult decât potrivită pentru eveniment. Era o rochie de culoare albastru închis cu un decolteu pătrat, fără mâneci, iar preţul exorbitant îl plăti fără să clipească. Apoi vânzătoarea îi recomandă un magazin de pantofi puţin mai departe, pe aceeaşi stradă. Cumpără o pereche de sandale cu toc înalt şi numai cu două barete subţiri, de culoare argintie.

Apoi urmă un magazin de bijuterii. Dacă Steve dorea să facă faţă celorlalte femei să plătească! Colierul şi brăţara din argint au costat-o o mie cinci sute de dolari. Dădu adresa din port şi numele vasului şi ceru să-i fie aduse acolo pentru ca soţul ei să le plătească.

Găsi un coafor unde fu primită imediat, fără programare. Când ieşi de la coafor se lăsase întunericul, aşa că luă un taxi până în port.

Steve era în salon când ajunse pe Dolphin. O privi din cap până-n picioare, dar se mărgini să arate spre canapea unde erau aşezate pachetele.

- Ale tale. Frumoasă alegere.

Dezumflată, Sara traversă încăperea şi-şi luă pachetele.

- Le trimit înapoi mâine dimineaţă, îi zise.

Nu-l auzi când se ridică, dar dintr-o dată îl simţi în spatele ei. O întoarse brusc. în jurul gurii avea o linie albă.

- Dacă nu mi-ar fi teamă că-ţi stric coafura, te-aş scutura bine de tot! scrâşni el. încearcă doar să le trimiţi înapoi!

- Dacă voi avea vânătăi pe braţe, ce vor zice prietenii tăi? Am cumpărat toate astea ca să-ţi salvez mândria, dar n-o să le păstrez şi nici nu mă poţi obliga. Fă ce vrei cu ele. Sunt banii tăi, îi zise cu vocea uşor răguşită.

- Sara nu mă face să te rănesc, îi spuse, încercând să se stăpânească. Mergi prea departe. Pentru numele lui Dumnezeu, să ne comportăm ca doi oameni maturi!

- încerc, îi răspunse. Zău că încerc, Steve. Cum tu insişti să trecem prin asta, nu am încotro. Zâmbi strâmb, forţându-se să continue. Dar să nu fii surprins dacă o să mă faci să te urăsc din nou.

Rânji.

- Noaptea trecută nu m-ai urât... cel puţin nu tot timpul.

îi trebui tot curajul ca să nu arate cât de tare o rănise, să ridice din umeri şi să se întoarcă să plece.

- Mă duc să mă aranjez.

Casa unde erau invitaţi era mai departe de-a lungul coastei. O proprietate pe malul mării, departe de hotelurile de lux şi de traseele turistice. Era imensă, cu terasă şi piscină, terasa fiind potrivită şi ca ring de dans. Sara nu se gândise că va fi o petrecere mare, dar se

simţi uşurată la gândul că printre cincizeci de oameni te poţi pierde mai uşor.

Dintre bărbaţi, se părea că Steve era cel mai tânăr, devenind repede ţinta privirilor femeilor. Sara dansă de vreo câteva ori şi flirtă cu unul dintre parteneri, destul de în vâstă ca să-i fie bunic.

Uitându-se în jur pentru a găsi un mijloc de a scăpa de ultimul partener, privirea i se încrucişă cu cea a unui bărbat ce sta în cadrul uşii ce ducea spre interiorul casei. Avea puţin peste înălţimea medie, cu păr negru ca pana corbului, înspicat cu alb pe la tâmple. Chiar şi de la distanţa la care era, Sara îi simţi privirea pătrunzătoare. Vru să privească în altă parte, dar nu putu. Apoi îl văzu îndreptându-se spre ea.

- Dansezi? îi spuse fără nici o introducere, luând-o de braţ cu un zâmbet politicos.

- Scuzaţi-ne, se adresă celorlalţi.

Ajunseră pe ringul de dans, înainte ca Sara să aibă timp să răspundă... dacă ar fi vrut să protesteze. Bărbatul o fascina, trăsăturile puternice erau ciudat de atrăgătoare, în ciuda durităţii lor. Gura era senzuală, mare, cu buzele uşor lăsate la colţuri, ochii negri cu privire pătrunzătoare şi strălucitoare. O cuprinse de talie cu un gest posesiv care o tulbură.

- Sunt Enrico Felucci, îi spuse. Nu te-am mai văzut în Nassau până acum.

- Sunt... suntem în vacanţă, răspunse Sara. Sara Masters.

- Ah! O privi uşor curios. Ar fi trebuit să-mi dau

seama. Si soţul tău este aici?

- Pe aici, pe undeva. Clătină din cap, uşor nedumerită. îmi cer scuze, dar nu-mi aminesc să-ţi fi pomenit numele. Sunteţi prieteni?

- Nu, îi spuse. Ne-am întâlnit doar o dată.

- Atunci, cum...

- Cum ştiu că are o soţie frumoasă? Zâmbi uşor. Este treaba mea să aflu astfel de lucruri. înţeleg că eşti englezoaică?

- Da. Si dumneata... făcu o pauză, studiindu-l cu capul lăsat puţin pe o parte... Italian?

- Nu eşti prea sigură.

- Păi, numele pare italian, dar... se opri când el începu să râdă.

- Eşti isteaţă, *cara.* Mama era jumătate libaneză, jumătate franţuzoaică, iar tata avea sânge de italian şi de francez, aşa că sunt un fel de corcitură, deşi latura italiană este mai puternică.

O trase mai aproape de el, ignorând încercarea ei de a se depărta.

- Ai un colorit superb, dar deja ştii asta. Oare pot să-ţi mai fac vreun compliment pe care să nu-l fi auzit până acum?

Sara râse.

- Dacă mai există unul, sunt sigură că-l voi auzi de la dumneata, *signore.*

- Enrico. Nu am nici o intenţie să-ţi spun doamna Masters. Ai luat masa?

- Nu. Făcu ochii mari, reacţionând instinctiv la farmecul lui. Arăt nemâncată?

- Arăţi delicioasă! îi răspunse. Din nefericire, nu pot să te mănânc aici, aşa că trebuie să mai aştept.

Fii atentă, îşi zise Sara în gând, fără nici o emoţie, în timp ce părăseau terasa şi intrau în cameră. Ăsta nu este genul de bărbat, care să flirteze cu uşurinţă. Nu este genul de bărbat, bănui ea, care să nu ia în serios o relaţie. Nu putea să-i ghicească vârsta. Patruzeci? Patruzeci şi cinci? S-ar putea să fie şi mai bătrân. Când erai în preajma lui, aveai senzaţia de pericol. Indiferent cine era, era obişnuit să poruncească.

O luă de braţ cu un gest de proprietar, care pe ea o enervă, ca să traverseze camera. Sara îl văzu pe Steve trecând spre camera unde se servea mâncarea şi simţi că i se face rău când zări capul brunet lângă el.

Aşadar, de asta erau aici!

Probabil că însoţitorul ei simţi o schimbare în comportamentul ei, deoarece îi aruncă o privire rapidă, apoi îi urmări direcţia privirii, la timp ca să-i zărească pe cei doi dispărând în cameră.

- Se pare că soţul tău preferă o altă companie, observă el. Ai vreo obiecţie?

- Nici una. Vocea îi era moale. Sunt vechi prieteni.

- Deci? Soţul tău îţi povesteşte despre fostele lui relaţii?

Vorbise plin de înţelegere, dar simţi şi o emoţie ascunsă în
vocea lui.

Deja regretându-şi sinceritatea şi amărăciunea, Sara încercă să îndrepte lucrurile.

- Prietenia poate fi şi platonică.

- Poate între două persoane de acelaşi sex. Dar între un bărbat şi o femeie, slabe şanse. Ori unul, ori altul vor ceda tentaţiei.

Se apropiau de masa lungă încărcată de platouri, în jurul căreia roiau chelnerii, umplând farfuriile cu ceea ce doreau invitaţii. Intenţionat, Enrico o conduse pe Sara lângă Steve şi Ailsa, ţinând-o de cot în timp ce înclină capul spre cei doi.

- Un schimb cinstit, ai zice.

Abia când văzu expresia lui Steve, Sara realiză despre ce era vorba. Enrico Felucci era bărbatul de care-i vorbise în legătură cu Ailsa - cel care l-ar putea cumpăra de câteva ori! Privi de la unul la altul şi zâmbi mieros.

- Ce coincidenţă!

Chipul femeii era de nepătruns. întotdeauna ştiuse să-şi ascundă emoţiile, îşi reaminti Sara.

- Mă îndoiesc, zise ea. Enrico are un ochi infailibil. Ce mai faci Sara?

- îmbătrânesc.

- N-o face toată lumea? Steve îmi spunea că aţi venit cu iahtul de la St. Pete. Este ceva.

- Ah, eu sunt doar un pasager. Sara refuză să se uite la Steve, în schimb îi zâmbi italianului. Nu cred că sunt făcută să fiu marinar. Singura dată când am încercat să fiu de folos, era să cad peste bord. Vezi - zise întinzând mâna decorată cu plasture - asta am căpătat pentru îndrăzneala mea!

- Enrico îi ridică încet mâna şi-i sărută rana, neascunzându-şi zâmbetul.

- O astfel de mână nu trebuie să facă treaba unui bărbat, îi spuse. Sper că n-o să rămână o cicatrice.

Cicatricea era în altă parte, gândi Sara. Se forţă să râdă şi clătină din cap.

- Este doar o tăietură mică, aproape s-a vindecat. Si n-o să mai încerc niciodată.

- îmi pare bine să aud asta.

Steve vorbise pentru prima oară, iar vocea îi era perfect controlată.

- Am impresia că ţinem lumea în loc. Ce-ar fi ca voi fetele să mergeţi să găsiţi o masă, iar noi vă aducem mâncare.

- Bună idee, fu de acord Ailsa. Vii, Sara?

în această împrejurare Sara nu avea ce face, decât să se conformeze. Enrico o bătu uşor pe mână şi-i dădu drumul.

- O să luăm şi o sticlă din excelenta şampanie a lui Oliver, anunţă el şi, cu autoritatea stăpânului, dădu ordinul unui chelner.

Nu departe găsiră o masă aşezată în faţa unei canapele şi lângă ea două scaune. Ailsa se aşeză pe un scaun şi-şi aruncă neglijent poşeta pe celălalt scaun. Purta o rochie mulată, aurie, fără un umăr. Părul negru ca smoala îi încadra ca o cască chipul furmos. Avea în jur de treizeci de ani, îşi zise Sara, dar nu-i arăta.

- Bănuiesc că avem cinci minute, înainte ca bărbaţii să ni se alăture, îi spuse privind-o cu ochii verzi strălucitori. Steve tocmai mi-a spus că te-ai întors şi că sunteţi împreună de aproximativ trei săptămâni.

- Ce altceva ţi-a mai spus? o întrebă tăios.

- Despre ce?

- Despre tot.

Ezită o clipă şi ridică din umeri.

- Nici nu este nevoie să-mi spună că nici de data asta nu a mers. Ţi se citeşte pe faţă.

- Si tu interpretezi atât de bine totul!

- Dacă zici. Este destul de uşor să văd că eşti îngrijorată, deoarece simptomele sunt aceleaşi, dar circumstanţele, nu. Erai verde acum câteva minute, când ne-ai văzut. Nu poate Steve vorbi cu altă femeie, fără să-l suspectezi?

- Asta înseamnă, că niciodată n-ar fi trebuit să-l suspectez?

- Nu. Ailsa zâmbi. Cu cinci ani în urmă ai fi avut toate motivele. Am făcut tot posibilul în direcţia asta.

Sara închise ochii, conştientă de durerea provocată de aceste cuvinte. Atâta timp cât nu fuseseră rostite, mai existase o speranţă că nu era adevărat. Nu se îndoi nici o clipă că Ailsa spunea adevărul.

- Trezeşte-te, dragă. Vocea era nerăbdătoare. Nu te obosi să joci rolul reginei trădate pentru mine. S-a întâmplat acum cinci ani. Este istorie - sau ar fi, dacă ai lăsa trecutul în urmă. N-am aranjat să mă întâlnesc cu Steve, aici în Nassau. Am fost foarte surprinsă când l-am văzut aseară.

- Nu ţi-a luat mult timp să-ţi revii, replică Sara cu răceală, încercând să se controleze. Tu ai aranjat invitaţia asta, nu-i aşa? L-ai vrut aici în seara asta!

- O.K., şi ce-i cu asta? Chiar dacă ar fi posibil să reiau povestea de unde am lăsat-o, nu ar mai avea prea mult farmec.

-Aşa că ai vrut doar să-l vezi.

- Exact, am vrut doar să-l văd... să vorbesc cu el,... să ne amintim, dacă vrei.

- Si să aranjezi să-l întâlneşti într-un loc mai onorabil, mai târziu, presupun!

- Cred că glumeşti! zâmbi strâmb. Scumpo, ce am făcut înainte să-l întâlnesc pe Rico sau ce fac după petrecere este doar treaba mea, dar nici o femeie nu se joacă de-a v-aţi ascunselea cu Enrico Felucci, aşa că preţiosul tău bărbat este în siguranţă atâta timp cât sunt cu el. Si în nici un caz nu l-aş folosi pe Steve ca să-l fac gelos, aşa cum ai procedat tu cu Pete Brent. Rico este foarte diferit când trebuie să-ţi ţii promisiunea.

Sara roşi puţin.

-Vrei să previi o comparaţie, în felul ăsta?

- Nu, doar pe cele care nu ştiu în ce se amestecă. Farmecul italianului poate fi devastator când vrea el; şi de asemenea, îi trebuie doar un mic impuls. Am văzut asta întâmplându-se de multe ori.

- Dar stai cu el.

- Atât cât îmi convine, da. Când n-o să-mi mai convină, o să-l părăsesc.

- La fel cum ai făcut cu Steve!

Ridică mirată din sprâncene.

- Mă întrebi sau îmi spui?

Te întreb, vru să zică Sara cu disperare, dar mândria o opri.

- Singurul de care nu sunt sigură, este cât a durat, zise în schimb.

O expresie ciudată trecu pe chipul ei.

- Vrei să spui că Steve nu ţi-a spus? Eu...

Ailsa se opri brusc, regăsindu-şi controlul.

- Iată-i că vin. încearcă să nu arăţi că am discutat chestiuni secrete.

Sara încercă să-i răspundă cu degajare lui Enrico, când îi înmână farfuria, conştientă că privirea lui trecea de la ea la Ailsa şi înapoi. Sosirea chelnerului cu sticla de şampanie şi cele patru pahare, fu o diversiune binevenită. Până se deschise sticla şi se umplură paharele, îşi regăsi controlul.

- Pentru galbenul trandafir englezesc, zise Rico, ridicând paharul ca şi cum ceilalţi doi nu ar fi existat. Mâine trebuie să veniţi la Smugglers Keep. Un nume ridicol pentru o casă, dar am închiriat-o pentru două luni, aşa că nu avea rost să-l schimb. Stii să faci schi pe apă?

- Nu prea bine, recunoscu Sara. A trecut mult timp de când nu am mai încercat.

Enrico râse.

- Eşti foarte tânără. Foarte curând o să-ţi reîmprospătez memoria.

Steve sta tolănit în scaun, aparent lăsând-o să accepte invitaţia sau nu. Se gândi la Ailsa şi la ceea ce-i spusese şi simţi cum o cuprinde mânia şi

resentimentele. îi va face bine să sufere, să fie aproape de femeia pe care nu o putea avea.

îi zâmbi larg lui Enrico.

- Abia aştept.

Capitolul 8

Abia după ora două au plecat de la petrecere. Steve conduse maşina fără să scoată un cuvânt. După ce coborî din maşină, îndreptându-se spre *Dolphin* nu făcu nici o încercare să se apropie de ea. Ar fi putut fi doi străini, se gândi Sara, nu soţ şi soţie.

în salon, îşi scoase haina şi o aruncă neglijent pe o canapea. Apoi îşi desfăcu cravata şi-şi turnă un pahar.

- Mai bine să te culci în cabină, îi zise peste umăr. Eu încă nu vreau să mă culc.

Privi lung spatele indiferent, trecând de la un sentiment la altul, pe de o parte dorind cu disperare să meargă la el şi să-i simtă braţele îmbrăţişând-o, iar pe de altă parte să i-o plătească. Câştigă ultima alternativă.

- Stai pe punte şi te gândeşti la Ailsa? se auzi întrebând cu o voce sarcastică. Doar atâta o să obţii. Ea ştie de partea cui să rămână.

- Probabil că ai dreptate.

Vocea îi era indiferentă. Puse sticla la loc pe raft, ridică paharul şi-l privi o clipă, apoi luă o duşcă bună. Se întoarse şi o privi aproape cinic.

-Având în vedere că tot suntem la acest subiect, ar fi cazul ca şi tu să te decizi de partea cui eşti.

- Ce vrei să spui?

- Ce auzi. Dacă ştii ce este bine pentru tine, l-ai părăsi pe Felucci.

Sara se sprijini de cel mai apropiat perete, mai mult pentru că-i tremurau picioarele, decât pentru că voia să-şi ţină echilibrul.

- Eşti îngrijorat pentru mine sau pentru Ailsa?

Zâmbi strâmb.

-Ailsa nu o să piardă.

- Atunci este pentru mine. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare. Nu mulţi soţi oferă o alternativă.

-Dacă speri că o să te tratez de sus şi o *să-ţi cer* să-l laşi în pace, speri degeaba, îi spuse. însă am să-ţi spun altceva. De acum încolo o să hotărăşti singură. Dar un lucru să-ţi fie clar. Dacă o să te trezeşti într-o situaţie neplăcută, nu o să-ţi sar în ajutor.

Sara se uită la el lung, încercând să găsească un semn de îmblânzise pe chipul lui. Când reuşi să vorbească, vocea îi era tremurată şi moale.

- Nici măcar nu-ţi pasă, nu-i aşa?

- Nu, recunoscu el. I-am pus cruce.

Dădu peste cap restul de băutură şi puse paharul pe masă cu un gest hotărât.

- Vom petrece aici sfârşitul săptămânii şi ne vom întoarce la St. Pete. Considerând că este vina mea, vom pune punct unei separări de cinci ani. De asemenea, îţi voi furniza şi motivele de divorţ.

Simţi o greutate în piept şi abia mai respira.

- Ce o să faci, o să scoţi un nume din pălărie?

Făcu un gest de lehamite.

- Du-te la culcare, Sara. Ne-am spus tot ce era de spus.

îl lăsă în salon, închizând uşa dintre ei cu sentimentul că totul a luat sfârşit.

Smugglers Keep era situată dincolo de Delaporte Point, într-o zonă recunoscută pentru reşedinţele

luxoase şi scumpe. Casa era superbă, mobilată cu gust şi avea personal de serviciu format din patru persoane plus un bucătar. Afară era inevitabila terasă şi piscină, separate de ocean de o grădină foarte bine întreţinută.

Totuşi, Sara o considera prea stilizată. De fapt, începuse să înţeleagă că în aceste părţi era important să-ţi impresionezi vecinii.

Trebuia să recunoască totuşi că Enrico nu era prea impresionat de bogăţiile din jurul lui. Avea sentimentul că mai mult îl atrăgea puterea banilor, decât avantajele materiale. Studiindu-l cu atenţie în timpul prânzului, luat pe terasa însorită, se trezi întrebându-se cu ce se ocupa. Nu era ceva obişnuit, asta era sigur. Sub farmecul lui latin se simţea duritatea. Se îndoia că avea scrupule. Oricum, nu era treaba ei. De fapt cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine.

Ailsa era o gazdă excelentă. Totul se desfăşura fără greşeală. însă nu putea defini cu exactitate atitudinea ei faţă de Enrico. în mod sigur, nu era dragoste, exista totuşi un sentiment de afecţiune când se uita la el.

Dar, îşi zise Sara în sinea ei, chiar şi o femeie ca Ailsa nu ar deveni amanta unui bărbat pe care îl detestă!

După masă, în timp ce se odihnea pe marginea piscinei, îl văzu pe Steve râzând la ceea ce-i spunea Ailsa cu voce înceată. Simţi cum o cuprinde gelozia. Dar era un sentiment inutil. îi spusese clar seara trecută. Era prea târziu. Realizase adevărul prea târziu. Nu trecutul îi despărţise, nici prezentul. Ci propriul ei egoism. Dorise ca totul să se facă aşa cum voia ea, şi nu fusese

pregătită pentru un compromis. Dacă ar fi rămas în St. Pete şi ar fi încercat să se gândească mai puţin la nevoile *ei,* ar mai fi avut o şansă.

îl surprinse pe Enrico privind-o şi se forţă să-i zâmbească. Dacă avea vreo obiecţie că amanta lui discuta cu fostul ei iubit, nu arăta. Probabil că avea încredere că Ailsa nu va depăşi linia de demarcaţie.

- Eşti gata să mergi cu mine? o întrebă apropiindu-se. O privea provocator.

- Iahtul este pregătit. Trebuie doar să ne schimbăm.

- Si ceilalţi? întrebă încercând să câştige timp. Ailsei nu-i place să schieze?

- Cu excepţia băii, Ailsa urăşte apa, îi răspunse cu indiferenţă. O să o lăsăm aici să se amuze cu soţul tău. Ţi-ai adus costum de baie?

Vru să nege, dar îşi dădu seama că i-ar fi adus un costum de baie. Nu putea să-l refuze, aşa că nu avea încotro şi trebuia să-l urmeze.

Lângă piscină erau cabine de schimb. Când ieşi din cabină, îl văzu pe Enrico aşteptând-o pe cărarea ce ducea spre plajă. Era un bărbat frumos, trebuia să recunoască. Avea un corp musculos, cu umeri largi, iar pielea bronzată strălucea în soare.

Simţi cum Steve îi priveşte, în timp ce italianul o studia din cap până în picioare, admirativ. îşi aminti ce-i spuse Steve că nu va interveni să o salveze. Trebuia să se descurce singură. Si totuşi, ce altceva să facă?

Salupa era ancorată, la capătul pontonului, care avea o platformă mai joasă de unde se putea lansa. Enrico insistă să facă întâi câteva exerciţii, înainte de a

se lansa. Râse când nu reuşi la primele încercări şi-i dădu sfaturi utile pentru a-şi păstra echilibrul pe apă.

După câteva încercări, reuşi să-şi regăsească îndemânarea şi începu să-i placă. Era clar că Enrico era expert în acest sport. Nu avea importanţă cine sau ce era, nu se putea abţine să nu-l placă. Sau mai degrabă era hipnotizată de el?

După alte câteva ture, se prăvăli râzând pe nisip ca să -şi tragă sufletul înainte de a se îndrepta spre casă.

- Este minunat! exclamă. M-ai făcut să-mi recapăt îndemânarea.

- Soţul tău te-a învăţat foarte bine, dacă el ţi-a fost profesor, îi răspunse Enrico aşezându-se lângă ea. Am aflat aseară de recenta voastră reunire, adăugă cu indiferenţă. Oricum, nu am avut impresia că sunteţi un cuplu reunit.

- Poate pentru că nu suntem, replică ea şi se gândi cu durere că oricum pentru Steve nu mai formau un cuplu.

Era un subiect pe care nu dorea să-l discute, dar cum probabil Ailsa îl pusese la curent cu problemele ei, se părea că nu avea încotro. Fără îndoială, Steve îi spusese că se despărţeau pentru totdeauna de data asta - poate că în dorinţa de a o face să se întoarcă la el. Se tot întreba ce şanse erau să se întâmple lucrul ăsta. După cum îi vorbise seara trecută, avusese impresia că regretă despărţirea de el. Poate că banii nu o interesau prea mult.

- A fost o greşeală, rosti mai mult pentru ea. Ar fi trebuit să rămânem despărţiţi.

- Sunt de acord cu tine. Deci, de ce eşti cu el?

Bună întrebare îşi zise Sara.

- Deoarece a insistat să mă întorc la St. Petersburg înainte de a ne despărţi. Credea că nu era o idee rea. Majoritatea lucrurilor mele sunt acolo.

- Dacă prin lucruri înţelegi haine, ele pot fi cumpărate şi aici.

Vocea îi era calmă, comportamentul indiferent, ca şi cum ar fi
discutat despre o invitaţie la masă.

- Rămâi la Nassau, *cara.* Nu vei duce lipsă de nimic, îţi promit.

Trecu ceva timp până să-şi regăsească vocea.

- îmi ceri să devin amanta ta? reuşi să rostească până la urmă.

îi zâmbi larg.

- Este un fel de a spune.

- Si Ailsa?

-Ailsa este altă problemă.

îşi întinse mâinile, sorbind-o din priviri.

- Te doresc, fată de aur. Doar asta. Aranjamentul nu ar afecta deloc relaţia mea cu Ailsa. Mai stăm aici pe insulă încă o lună sau două. Ai avea propriul tău apartament în oraş, unde aş putea să te vizitez. La sfârşitul perioadei, te trimit în Anglia cu viitorul aranjat.

Sara strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în palmă. întreaga conversaţie avea un aer halucinant. Astfel de lucruri nu i se puteau înâmpla ei! îşi auzi vocea, dar parcă vorbea altcineva.

- Banii nu pot cumpăra tot ce-ţi doreşti, domnule

Felucci, rosti cu voce de gheaţă.

Râse cu cinism.

- Până acum nu s-a dovedit a fi adevărat. Totul are un preţ. Bănuiesc că al tău este foarte mare.

O privi cum sare în picioare şi, amuzat, nu încercă s-o oprească.

- Este o aşa mare insultă că un bărbat te doreşte?

- Este o insultă că un bărbat crede că aş putea fi de vânzare, îi ripostă, plină de mânie. Nu mă pune alături de femei ca Ailsa!

- Nici nu aş îndrăzni. Femei ca Ailsa sunt puţine.

Se ridică în picioare scuturându-şi nisipul, amuzamentul înlocuit de nerăbdare.

- Calmează-te. Nu o să te iau acum şi aici. Dacă am greşit, am greşit şi recunosc. Trebuie să devenim duşmani din cauza asta?

Mânia îi dispăru. Se simţea stângace şi caraghioasă. Lui Enrico, mânia i se părea nejustificată, deoarece nu vedea unde era insulta. El propusese şi ea refuzase. îl surprinsese, dar nu-l rănise. Si de ce ar fi făcut-o? Nu însemna nimic pentru el, doar dorinţă.

- Nu cred că mi-ar plăcea să te am de duşman, zise fără tragere de inimă.

- Nu, recunoscu şi el. Nu cred că ai vrea. Aşadar prieteni, şi vom uita ce ţi-am sugerat. Nu are importanţă. Hai să mergem la ceilalţi.

Erau la jumătatea drumului prin grădină, înainte ca Sara să-şi adune curajul să-i spună lui Enrico la ce se gândea.

- Enrico, pot să te întreb ceva? rosti într-un final.

El ridică din umeri cu indiferenţă.

- Nu te opreşte nimic să întrebi.

- Când ai spus că femei ca Ailsa sunt rare, ce ai vrut să zici exact?

Zâmbi uşor.

-Am vrut să spun că o femeie cu adevărat cinstită nu se găseşte pe toate drumurile.

- Cinstită!

- Fără ocolişuri, atunci. Este singura femeie în care am încredere că nu va încerca să mă păcălească... şi pe al cărui cuvânt mă pot baza.

- Eşti îndrăgostit de ea?

De data asta, zâmbetul deveni şi mai larg.

-Asta depinde de cum interpretezi cuvântul. Mă îndoiesc dacă acest cuvânt înseamnă acelaşi lucru pentru mine... sau Ailsa. Ne potrivim unul cu altul.

- Presupunând că ar vrea să te părăsească, ai lăsa-o să plece?

- Natural. Nu ţin o femeie împotriva voinţei ei.

Tonul lui arăta că nu-şi făcea griji. O privi pieziş un moment, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

- Crezi că ar fi tentată să-l urmeze pe soţul tău în Florida, de îndată ce tu vei pleca? Mă îndoiesc.

- Deoarece eşti mult mai bogat decât el?

Râse.

- Ar putea fi un motiv, dar nu asta vreau să spun. La fel ca mine, Ailsa merge înainte, nu se întoarce. Mi-a povestit aseară de scurta aventură cu soţul tău, de asemenea că îi pare rău că nu ai reuşit să te înţelegi bine cu el, de data asta.

- Ce numeşte ea scurtă aventură? întrebă cu o voce uşor răguşită.

- Nu mi-a dat o perioadă. De ce nu o întrebi?

Nu era sigură că dorea să afle. O lună, două, şase, ce imporanţă mai avea?

Când au ajuns pe terasă, Steve era în piscină. îi văzu când se întoarce la capătul piscinei, dar rămase acolo, ţinându-se cu o mână de bara de metal. De departe, era imposibil să-şi dea seama de expresia de pe chipul lui şi nici de pe chipul Ailsei. Stătea pe acelaşi sezlong pe care o lăsase, în aproape aceeaşi poziţie neglijentă şi cu ochelari negri de soare la ochi.

- Bună, zise. V-aţi distrat bine?

- Instructiv, răspunse Rico calm. O baie te va scăpa de sare. Sau preferi un duş? Ailsa o să te conducă.

- Sigur. Vino. Se ridică repede în picioare. Ia-ţi lucrurile.

Sara auzi plescăitul apei din piscină, în timp ce se îndrepta spre casă. Se întrebă ce puteau discuta cei doi bărbaţi. Când se întorsese cu Enrico simţise atmosfera încordată; avusese loc un schimb de cuvinte. Oare Steve se sărutase cu Ailsa? S-au îmbrăţişat? O dorea înapoi? Era bun la asta, îşi zise cu amărăciune.

Toate cele patru dormitoare aveau şi baie. Cea în care intră Sara avea culoarea albastră şi era foarte bine dotată, cu duş separat şi cu baie.

Fu surprinsă când o văzu pe Ailsa aşteptând-o în dormitor.

- M-aş fi descurcat şi singură, îi zise uşor înţepată.

- Te cred.

îşi stinse ţigara într-o scrumieră din sticlă veneţiană şi se ridică în picioare. în ochii verzi era o expresie ciudată.

- M-am gândit că ar fi o bună ocazie să lămurim nişte lucruri.

Sara îşi dădu la o parte şuviţele ude de pe faţă.

- Despre ce?

- Despre tine, în primul rând. Ţi-a făcut Rico vreo propunere în timp ce eraţi împreună? Zâmbi uşor când văzu schimbarea de pe chipul ei. Nu sunt geloasă, scumpo. Pur şi simplu interesată să ştiu.

- De ce?

- Foarte bine, o să trag propriile concluzii. Bănuiesc că nu ai acceptat.

îi răspunse cu duritate.

- Nu. Nu am acceptat. Las astfel de lucruri pentru femei ca tine!

- Exact. Nu eşti în stare să te descurci cu un bărbat, darămite cu doi.

O privi cu milă.

- în cei cinci ani, nu ai învăţat nimic? încă eşti în stare să crezi că Troia a fost atacată de dragul Elenei! Aspectul este important, îţi garantez asta, dar interiorul este cel ce contează. Te-ai gândit vreodată la interesele lui Steve, în loc să te gândeşti la ale tale?

- Nu discut problemele mele cu o femeie care mi-a distrus căsnicia!

- Nu eu am distrus-o. Ai făcut-o singură. S-a întâmplat ca eu să fiu cea care i-a adus puţină mângâiere.

- De nepreţuit!

Se uită la ea cu o expresie tolerantă.

- Nu-mi pierd timpul. Si dacă am făcut-o este pentru că Steve era diferit.

- Acum o să încerci să-mi spui că erai îndrăgostită de el.

- Ca să fiu cinstită, eram... sau aproape. Singurul bărbat pe care l-am dorit, dar care nu m-a vrut. Ironie, nu-i aşa?

Sara se aşeză brusc pe pat. Simţi cum îi tremurau picioarele.

- Nu înţeleg, spuse, total confuză. Erai cu el când am plecat.

- Ţi-a spus Steve asta?

- Nu în atâtea cuvinte. Nu vorbeşte despre asta. O privi rugător, călcând peste mândria ei. I-ai spus lui Enrico despre legătura ta cu Steve că a durat puţin.

- Extraordinar de puţin. Am plecat din St. Pete a doua zi după tine, deoarece mi-a spus foarte clar că nu am nici o şansă cu el. Eu eram cauza pentru care ai plecat şi bănuiesc că nu dorea să-şi reamintească lucrul ăsta. în seara aia la Cazinou a fost prima dată când l-am revăzut de atunci.

- Dar ştia că erai în Nassau, îi spuse plină de amărăciune. Trebuie că ştia. A insistat să vină aici.

- Poate a crezut că-ţi va plăcea aici. Bănuiesc că te plictiseai în St. Pete.

- Nu este adevărat. Cădeam din nou în aceeaşi rutină. Am crezut că dacă petrecem puţin timp

împreună singuri, lucrurile se vor îndrepta.

Se opri brusc.

- Nu ştiu de ce îţi spun toate astea ţie.

- Unei femei *ca mine?* Ailsa zâmbi strâmb. Nu are importanţă ce sunt eu. Mi-am stabilit priorităţile cu mult timp înainte. Aş vrea să te concentrezi asupra problemelor şi a priorităţilor tale.

- Nu sunt sigură că pot.

- Atunci, este timpul să înveţi. Pune-i câteva întrebări clare. îl iubeşti pe bărbatul ăsta?

- Nu ştiu. A fost un timp când l-am urât!

-Asta este un semn bun. Antoniu şi Cleopatra au fost învinşi de pasiune.

- Cred că la Steve s-a transformat în indiferenţă.

-Mă îndoiesc. Era ca o pisică pe cărămizi încinse cât timp ai fost plecată cu Rico. Din fericire, nu eşti genul de mercenar. Rico nu precupeţeşte nimic când doreşte ceva.

- Si nu-ţi pasă... nici măcar puţin?

- Nu mă afectează. Mă port ca o soţie înţelegătoare fără constrângeri sau isterii, în schimb el îmi oferă stilul de viaţă cu care m-am obişnuit. Dacă unul din noi vrea să pună punct, nici o problemă. în această parte de lume, găseşti repede pe altcineva. Gândeşte-te, cu vârsta, nu mai eşti pretenţioasă. Râse. Nu te uita aşa de şocată. Sunt una dintre femeile care nu-şi fac scrupule. La douăzeci de ani m-am analizat şi am decis cum este mai bine să le valorific. Am un cont în Elveţia, care-mi va permite să am o bătrâneţe liniştită. Dar nu am un soţ

care să-mi spună cum să-l cheltuiesc.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă Steve ţi-ar fi cerut să rămâi cu el, după ce am plecat? o întrebă Sara cu voce moale. *Aş fi zis* că pasiunea a învins?

- Habar n-am cum ar fi fost. Este o întrebare fără rost, nu-i aşa? Nu s-a întâmplat. Mai bine hai să mergem, înainte să vină să ne caute.

Sara nu se mişcă.

- De ce te-ai deranjat să-mi spui toate astea? Nu era nevoie.

- De dragul lui Steve, nu pentru tine, veni replica, plină de duritate. Personal nu cred că-l meriţi.

- Nu-l am, rosti cu mare greutate.

- Doar tu poţi hotărî dacă-l doreşti destul de mult încât să accepţi asta. Dacă vrei un sfat, nu-i spune că am avut discuţia asta. Dacă vrea să uite trecutul, atunci să-l uite.

- Chiar dacă va continua să creadă că am avut o relaţie cu Pete Brent?

- Doar dacă poţi dovedi fără umbră de îndoială că nu ai avut nimic cu el, altfel nu-l poţi convinge. Dacă bărbaţii n-ar fi atât de orbiţi de pasiune, ar fi trebuit să-şi dea seama că atunci erai incapabilă să te culci cu un alt bărbat. Sper doar să nu se ia de Rico, presupunând că s-a întâmplat ceva între voi în timp ce eraţi pe plajă. Fermecătorul meu italian nu ştie să lupte cinstit - şi nu iartă uşor.

Timp o clipă fu curioasă, apoi îşi reveni. Nu voia să ştie mai mult. Enrico Felucci să rămână o enigmă.

Dacă a fost ceva între cei doi, nu s-a văzut când era

gata îmbrăcat, iar pe chipul lui nu se citea nimic.

-Este timpul să mergem, zise.

Enrico nu protestă. Sara realiză că-şi pierduse interesul faţă de ei, din momentul în care l-a respins.

- S-ar putea să ne întâlnim din nou la Cazinou, înainte să plecaţi, zise Ailsa. Ne petrecem acolo cea mai mare parte din seară.

- Nu cred, răspunse Steve. Plecăm mâine dimineaţă foarte devreme.

- Nu este vreme prea bună, interveni italianul. Presiunea a început să scadă, când am controlat barometrul acum vreo două ore. Cred că o să fie furtună. însă nu cred că este cazul să-i spun unui marinar cum să-şi conducă vasul.

Se îndreptau spre Nassau, când Sara se hotărî să-l întrebe:

-Ai vorbit serios când ai spus că plecăm? Am crezut că vrei să stăm până la sfârşitul săptămânii.

- N-are rost să prelungim călătoria. Cu cât mai repede ne întoarcem la St. Pete, cu atât mai repede o să iei avionul spre casă.

Casa mea este unde eşti tu, ar fi vrut să-i spună, dar nu reuşi să rostească nici un cuvânt. Ce rost avea? Se terminase. Nu avea să-l implore să-i acorde o altă şansă. Nici măcar nu era sigură că ar mai avea vreo şansă.

Capitolul 9

Peste noapte vântul se înteţi, aducând cu el nori, dar lăsând la vedere şi cerul albastru. Steve ascultase buletinul meteo, aşa că Sara nu ştia care era situaţia şi în consecinţă acceptă hotărârile lui. Nici n-ar fi avut de ales. El nici nu-i ceruse părerea.

îşi petrecu timpul aranjând lucrurile sub punte, îşi spălă câteva lucruri şi pregăti prânzul. Steve veni să mănânce, dar nu stătu mult cu ea. Vântul bătea din nord, agitând marea, dând o mişcare puternică vasului.

Sara avea impresia că vremea se înrăutăţea şi se tot întreba dacă era cazul să mai plece în aceste condiţii. Oare voia să-i arate că nu aveau importanţă condiţiile în care se întorceau acasă, că nu-l interesa deloc confortul ei? Hotărî că nu. Era atât de răzbunător. Tot ce dorea era s-o vadă plecată cât mai repede.

Pe la amiază, era clar că furtuna se înteţea. Ieşind pe punte ca să ia o gură de aer, Sara văzu valurile uriaşe. Vântul bătea cu putere, făcând pânzele să zbârnâie. Steve le redusese şi naviga doar cu vela de la proră şi artimon. Sta la timonă, cu compasul desfăcut, iar părul îi era ud şi puţin cârlionţat la capete.

Sara fu izbită în faţă de o bură destul de tare când un val mătură puntea. închise repede uşa înainte ca alt val să măture puntea şi să pătrundă în cabină, apoi îşi legă centura de siguranţă şi o ancoră de o bară. Steve nu zise nimic când se prinse de bară şi rămase să privească valurile imense. Mâinile lui ţineau cu putere timona.

- Se va înrăutăţi şi mai tare vremea? nu se putu

abţine să întrebe, ridicând vocea ca să acopere zgomotul făcut de vânt şi de mare.

- Da, strigă el fără s-o privească. Mai bine ai coborî în cabină.

Sara ştia. Cel puţin acolo zgomotul făcut de vânt şi valuri era
cumva atenuat. Si totuşi, ceva o reţinu să se supună. Fuga nu era o soluţie. Trebuia să înfrunte situaţia.

Mai rămase încă o jumătate de oră, luptându-se cu greaţa, pe măsură ce tangajul vasului creştea. Steve o privise de câteva ori, dar nu spusese nimic. Era concentrat asupra timonei, privind mereu afară, încercând să menţină cursul, nearătând nici un semn de oboseală.

Când în sfârşit coborî sub punte, o făcu pentru că voia să pregătească o băutură caldă şi nişte sandvişuri pentru Steve. Prima rafală de ploaie lovi cu putere acoperişul când se afla în bucătărie. îşi simţi fruntea scăldată de sudoare când un val puternic culcă vasul pe o parte, apoi reveni la poziţia normală. îşi aminti că citise undeva că mişcarea de revenire provoacă greaţa. în acel moment nu mai avea nici o importanţă.

Când scoase capul afară, văzu apa şiroind pe faţa lui Seve şi pe mantaua de ploaie. Ploaia mai slăbise puţin în intensitate, dar nu dădea semne că va înceta. Cerul se întuneca rapid.

Sara se întreba unde se aflau şi cât de departe erau de uscat. Trebuia să treacă printre Insulele Berry şi Andros, iar în faţă erau Cat Cays, iar mai la sud Bimimi Group, cu recifii de corali. Un lucru era sigur, Steve nu

avea nevoie de ajutorul ei. Era în elementul lui. Nu era deloc deranjat să navigheze în astfel de condiţii. Era chiar un fel de provocare pentru el. Si mai ştia că nu va coborî sub punte, lăsând vasul pe pilot automat, decât dacă îl va doborî oboseala. Nu aveau nimic să-şi spună.

Luând cana de cafea din mâna lui, ochii i se umplură de lacrimi, când degetele li se atinseră. Fusese nebună când gândise că putea trăi fără Steve. Avuseseră atâtea împreună şi lăsase totul să i se scurgă printre degete pentru a doua oară. Dacă ar fi încercat cu adevărat, ar fi putut să-l facă s-o iubească. Dorise prea mult dintr-o dată.

Abia în zori furtuna se mai potoli. Steve coborî sub punte când se lumină de ziuă. Avea ochii încercănaţi. Nu se miră când o văzu trează şi gata îmbrăcată. Se aşeză să-şi scoată cizmele şi le aruncă în dulap.

- în câteva ore vremea se va îmbunătăţi, îi zise. Va fi o zi frumoasă.

- Să-ţi aduc ceva de mâncare, se oferi Sara, dar el clătină din cap.

- Mai târziu. Acum vreau să mă odihnesc.

îşi scoase puloverul şi-l aruncă pe canapea, îşi trecu mâna prin părul ud şi îi privi chipul palid.

- Nu-mi reproşezi că ai făcut o noapte albă? o întrebă. Sau asta urmează mai târziu?

- Te rog, nu, îl rugă Sara. Nu te acuz de nimic.

- Asta este o schimbare plăcută.

Făcu o pauză, apoi clătină din cap.

- Este prea târziu, acum. Cheamă-mă dacă apare ceva.

-Vrei să spui că acum ai încredere în mine? Tonul era sarcastic.

Ridică din umeri.

- Pilotul automat este pus, suntem la distanţă de orice rută şi este ziuă. Am încredere în propria mea judecată.

- Steve... Vocea începuse să-i tremure. Chiar este prea târziu?

Trecură câteva secunde până să-i răspundă.

- Amândoi ştim că da. A fost greşit de la început. Poate că amândoi am dorit prea multe... nu ştiu. Si ca să fiu cinstit, nu-mi pasă. Acum pot să mă culc?

Nu făcu nici o încercare să-l oprească. Acum totul fusese spus şi nu mai putea spera în nici un miracol, ca să se gândească la un viitor. Dar acum numai exista nici un viitor.

Au ajuns în St. Petersburg luni după-amiază. Vremea era urâtă şi rece. în drum spre Cavanagh, Sara realiză că de fapt erau în decembrie şi mai erau trei săptămâni până la Crăciun.

Până atunci va fi în Anglia. Se va duce la Breckston până se va hotărî ce va dori să facă în continuare. Probabil că va trebui să le trimită o telegramă părinţilor ei. Se vor supăra din nou, dar trebuia să afle înainte de a se trezi cu ea la uşă. Pur şi simplu nu putea să le spună direct.

Chiar regreta că avea prea multe de făcut şi că nu putea lua avionul în aceeaşi zi. Pe de altă parte un zbor lung după toate cele întâmplate, ar fi terminat-o de tot. Avea nevoie de un somn bun în patul ei.

Steve nu vorbi prea mult. Cu scurtă şi blugi, părea aproape un străin. Avea nevoie să se tundă, deoarece părul îi crescuse şi trecea uşor peste guler. Altădată şi-ar fi trecut degetele prin părul uşor cârlionţat, acum nu mai simţea nimic. Singura ei speranţă era să dureze.

- Ai un cent?

Sara îi dădu un cent. încetini maşina, deschise geamul şi aruncă moneda în lăcaş. Altă dată era un joc pentru ei, dar acum el terminase cu jocul. Si asta din cauza ei.

Este pentru ultima oară, îşi zise în gând, în timp ce traversau golful. Mâine mă voi îndrepta direct spre aeroport. Nici nu-şi închipuia că Steve o va însoţi. Nu avea nici un rost să prelungească această situaţie. îşi vor lua la revedere în apartament.

- N-ar fi mai bine să ne petrecem seara în altă parte? se trezi spunând din senin, şi cu coada ochiului îl văzu cum se strâmbă.

- Unde vrei... la Crosswinds? Presupun că atunci când vei ajunge acasă vei lua legătura cu Kenton.

- Nu, îl contrazice ea, întrebându-se de ce o făcea.

- Ar trebui, îi replică. Te va ierta că l-ai părăsit. Este un tip iertător.

- Nu l-am părăsit, am fost obligată.

Râse scurt.

- Frumoasă deosebire. S-ar putea să te creadă!

- Mă crede, zise cu convingere. Cel puţin asta mi-a spus când l-am văzut înainte de a părăsi St. Pete. Nu ştiai despre asta, nu-i aşa?

- Acum nu mai are nici o importanţă. Nu poţi să mă

loveşti, dacă asta ai încercat.

-Am crezut că tocmai asta am făcut.

- După ce a trecut, şi numai ca să-mi faci în ciudă. Cum ţi-am mai spus, maturizează-te, scumpo!

N-au mai vorbit până au ajuns în apartament. Sara refuză să bea ceva şi se hotărî să facă un duş. îl lăsă pe Steve să se uite peste corespondenţa sosită în lipsa lor.

După condiţiile precare de pe Dolphin, era o desfătare să se lăfăiască în apă. Cu un prosop înfăşurat în jurul capului şi cu halatul de baie înfăşurat strâns şi legat cu cordonul, intră în dormitor ca să-şi ia uscătorul de păr pe care-l adusese cu ea.

Chipul din oglindă era slăbit sub pielea bronzată şi cu pometii mai ascuţiţi. Avea cearcăne mari în jurul ochilor. Arăta mai bătrână, îşi zise cu ironie, chiar dacă nu se comporta ca atare. Si totul doar într-o lună.

Intră să-şi ia ceva de îmbrăcat... Caftanul din catifea roşu-închis pe care-l cumpărase chiar aici în St. Pete era cel mai potrivit. Din fericire, nu trimisese după hainele de acasă, deci nu avea prea mult de împachetat. Probabil că presimţise că nu va rămâne mult timp aici.

Când intră în salon, îl găsi pe Steve citind ziarul.

- La zece şi zece ajungi la Guardia, îi comunică. Către Anglia ai un zbor la patru şi un sfert de la Kennedy, cu Pan-American. Eu aş lua elicopterul până acolo, este mai rapid decât un taxi.

Sara nu avu nici o reacţie. Cea în interiorul ei îngheţase.

- Ai fost foarte ocupat, comentă ea.

- Pur şi simplu am luat legătura cu o agenţie. îţi vor trimite biletele aici mâine dimineaţă. Aruncă ziarul pe măsuţa de lângă el. Vrei să bei ceva?

- Poate că da. Ultimul pahar de Margarita!

Prepară două pahare şi-i întinse unul. Un zâmbet ironic îi jucă pe buze când ridică paharul spre ea.

- Viaţă lungă şi fericire.

Intenţionat îi întoarse spatele şi se îndreptă spre terasă. Era înnorat şi ploua tare. Nu vedea nimic dincolo de piscină. Era destul de frig, deoarece dăduse drumul la căldură.

Era şapte şi jumătate. Mâine pe vremea asta va fi în avion deasupra Atlanticului, probabil prefăcându-se că vizionează un film. încercă să-şi amintească de ultimul zbor spre Anglia. De data asta trebuia să lase totul în urmă, de la început.

- Am rezervat o masă la Regency, pentru ora opt, o anunţă Steve, din capătul celălalt al camerei. M-am gândit că puţină companie ne-ar prinde bine la amândoi. Mă duc să mă schimb. Nu pot apărea aşa lângă tine.

- Defilând cu toate steagurile desfăşurate, parcă aşa se spune, îi răspunse Sara fără să se întoarcă. La ce te aşteptai, să mă îmbrac în sac şi să-mi pun cenuşă în cap?

Râse batjocoritor.

- Nu este stilul tău. Si nu mă plâng. Sunt de acord cu tine. Hai s-o terminăm victorios, nu plângând.

Se întoarse înainte ca ea să-şi fi terminat băutura,

îmbrăcat într-un costum gri-argintiu, cu cămaşă albă ca zăpada. Nu era cinstit s-o facă să simtă încă aşa cum simţea, după toate câte se petrecuseră între ei. Spera să poată uita această atracţie fatală. Ar salva-o de atâta suferinţă.

- Mai vrei unul? o întrebă arătând paharul.

Clătinând din cap, puse paharul jos.

- Este fără un sfert. Ar fi bine să mergem.

în lift, în timp ce coborau la etajul unde era situat restaurantul, au stat la distanţă unul de celălalt, fără să se privească. Sara încă nu se hotărâse ce era mai rău, să ia masa împreună cu el în apartament sau să facă faţă unei cine luată în public. Hotelul va zumzăi de bârfe, mâine dimineaţă când va pleca singură. Dar cel puţin în seara asta erau în siguranţă.

Chelnerul şef îi salută şi-i conduse la o masă lângă ringul de dans. Nu era un lucru neobişnuit să ia masa în restaurant. Steve avea obiceiul să vină pe neaşteptate, ca să se asigure că serviciile erau de calitate. Puţini îl recunoşteau şi nu era servit altfel decât ceilalţi clienţi.

Neafectat de circumstanţele pentru care se afla aici în seara asta, Steve observă cu atenţie cele mai mici detalii, din cel mai mic şi în acelaşi timp cel mai scump dintre cele trei restaurante ale hotelului Cavanagh. O formaţie excelentă formată din patru muzicieni menţinea o atmosferă plăcută, cântând piese de dans celebre. Câteva perechi erau deja pe ringul de dans. Atmosfera era una bună. Restaurantul în stil Elizabethan şi situat la parter era specializat mai mult pentru

familişti, iar specialitatea cel mai des servită era friptura, în timp ce la Excelsior se servea mai ales micul dejun şi cine târzii.

Aparent, totul era perfect în seara asta, deoarece îşi întoarse atenţia spre meniu şi-l studie cu atenţie în timp ce chelnerul aştepta comanda.

Sara nu avea chef să mănânce, dar până la urmă alese un pate, urmat de păstrăv. Steve îşi alese felurile arătând că nu-i pierise pofta de mâncare şi asta o făcu să se simtă şi mai rău.

O privi servind primul fel, apoi peştele şi nu făcu nici un comentariu, până chelnerul nu luă farfuriile.

- Nu are rost să te întreb dacă nu ai fi dorit să serveşti altceva, zise el sec. Ce zici de o cafea?

Aprobă din cap şi adăugă brusc, încercând să lupte cu durerea de cap.

- Si un coniac, te rog. Unul mare.

Steve comandă două şi-şi aprinse un trabuc în timp ce aşteptau. Se trezi urmărindu-i mişcările, dorind să păstreze toate astea în minte, când totul se va termina. Dar cum să facă să uite? Niciodată să nu-i mai simtă buzele peste ale ei, sau atingerea mâinilor. Niciodată să nu-i mai audă vocea rostindu-i numele, râsul; să-i vadă zâmbetul. Cinci ani păruseră o eternitate. Cum va fi de acum înainte?

- Ce să-i spun avocatului, când o să-l văd? îl întrebă, răsucind cuţitul în rană.

- Doar nimicuri. Avocatul meu va lua legătura cu el pentru detalii. Nu vor fi probleme, deşi ar putea să dureze ceva. Divorţul în Anglia este puţin diferit faţă de

cele din America, dar nu vei pierde.

Sara strânse din dinţi... Termină! ar fi vrut să-i strige, deşi ea fusese cea care începuse discuţia. Cum putea să stea calm şi să discute o problemă care pe ea o omora?

- Dacă te referi la bani, nu mă voi atinge de nici un peni, îi spuse. Vorbesc serios, Steve.

El clătină din cap.

- Sunt obligat de lege să fac...

- Nu mă interesează ce zice legea!

Văzu un cuplu care întoarse capul spre ei şi coborî tonul, dar ochii îi aruncau fulgere.

- Indiferent ce vei încerca să-mi dai, nu voi accepta!

- Atunci voi face un depozit, până când o să-ţi vii în fire.

- Asta nu se va întâmpla niciodată!

- Nu mă interesează câtuşi de puţin, dacă n-o s-o faci.

Era furios şi asta era periculos.

- Am crezut că o să tratezi problema ca un adult.

- Crezi că m-am comportat ca un adult când m-am întors la tine? Trase aer în piept. Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată. îmi doresc să nu te fi întâlnit niciodată, Steve. îmi doresc să fi plecat din Breckston înainte de a fi venit în vizită la Ann şi Bill. îmi doresc...

- Nu-ţi poţi dori nimic din ceea ce mi-am dorit şi eu de o sută de ori înaintea ta, o întrerupse cu duritate. M-am învinovăţit pentru că m-am însurat cu tine, în primul rând, dar de data asta nu mă mai simt vinovat. Stiai ce

faci... şi de ce.

Sosirea cafelei şi a băuturilor o salvă să-i răspundă. Nu că ar fi avut ce să-i spună. Cu el nu se putea certa.

Ridicând paharul, luă o înghiţitură şi simţi cum ochii i se umplură de lacrimi. Era ultima picătură. Se ridică brusc, împingând scaunul cu putere.

- La naiba cu tine, Steve, zise încet şi-l lăsă stând la masă.

Era în dormitor, făcându-şi bagajele, când el intră în cameră câteva minute mai târziu. Ochii îi aruncau fulgere. Se apropie de ea, o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

- Spune-mi să mă duc la naiba încă o dată, şuieră el, şi o să-ţi dau ce ţi-a lipsit în toţi aceşti ani! Nu suport să fiu părăsit de nevastă-mea, într-un loc unde sunt cunoscut, deoarece ea...

Se opri brusc când observă obrajii scăldaţi în lacrimi. Pentru câteva clipe o privi în ochi, apoi gemu şi o îmbrăţişă cu putere.

-Ah, Doamne, Sara şopti el cu faţa lipită de părul ei. Nu pot să te las să pleci. Te iubesc, auzi? Te iubesc!

Auzea, dar nu putea crede. Era prea repede, prea curând. Dar nu răspunse, când o sărută cu aproape aceeaşi disperare sălbatică şi nu opuse nici o rezistenţă când se prăbuşiră pe pat, printre hainele împrăştiate în jurul lor. Erau întrebări care-şi aşteptau răspunsul, dar puteau să aştepte. Pentru moment, era de-ajuns că era cu ea, o îmbrăţişa, o dorea. Nu era bărbatul rece şi indiferent din ultimele zile, ci vechiul Steve plin de pasiune: soţul ei, bărbatul pe care-l iubea.

*
* *

Mai târziu, când turna în ceşti cafeaua pe care o pregătise, se gândi că fericirea putea ajunge la un punct unde nu, ar fi sinonim cu prea mult.

- Dacă adorm, să nu mă scoli, îi zise.

Râse şi o mângâie pe cap, privind-o cu dragoste.

-Amândoi trebuie să ne trezim, îi zise. Trebuie să vorbim. S-ar putea să nu avem o căsătorie perfectă, dar de acum va fi una transparentă, cinstită. Să te urc în avionul ăla, ar fi însemnat să-mi tai o parte din mine şi totuşi urma să o fac, în speranţa că vei suferi măcar puţin din ceea ce sufeream eu.

- Atunci, nu ai crezut nimic din ceea ce ai spus despre divorţ, nu-i aşa? îl întrebă moale Sara.

Zâmbi strâmb.

- Scumpo, am crezut fiecare cuvânt pe care l-am spus, dar deja îmi rezervasem biletul de avion pentru săptămâna viitoare, ca să vin să te iau acasă. Poate ceea ce îmi doream cu adevărat era să cedezi şi în felul ăsta îmi salvam mândria infernală.

- înseamnă mult pentru un bărbat, nu-i aşa? De asta vreau să asculţi ceva, ce am tot încercat să-ţi spun în ultimul timp. Niciodată nu am avut o relaţie cu Pete Brent, Steve. Nu, nu te uita aşa. Ăsta este adevărul!

îndoiala încă stăruia în ochii cenuşii.

- Ai fost văzută ieşind din apartamentul lui, cu o zi înainte de a vă surprinde sărutându-vă la petrecere. Nici asta nu este adevărat?

- Ba este adevărat. Am stat acolo zece minute, ca să iau o carte pe care promisese că mi-o împrumută.

Trebuie să recunosc că timp de opt minute a încercat să mă convingă cât de potriviţi suntem, dar am reuşit să-l ţin la distanţă. Atunci mi-a venit ideea să ţi-o plătesc pentru Ailsa. Stiam că voi fi în siguranţă, deoarece eram sigură că o să-l îndepărtezi de mine.

Vocea i se schimbă, era mai joasă, mai dură.

- Ceea ce nu am luat în considerare, a fost felul în care o să reacţionezi tu. Am vrut să fii la fel de gelos, cum eram eu pe Ailsa, dar nu să te pierd complet.

Puse mâna pe braţul lui.

- Steve, crede-mă, te rog, este foarte important. Niciodată nu a fost vreun alt bărbat, doar tu. Nici chiar Paul. Nu am mai putut să simt nimic pentru altcineva.

O privi lung şi cu atenţie, apoi chipul i se lumină.

- Te cred, zise în cele din urmă. Si nici nu o să pretind că nu a însemnat nimic pentru mine, pentru că nu ar fi adevărat. Poate că este necinstit să te aştepţi ca soţia să-ţi fie fidelă, dacă bărbatul mai calcă strâmb, dar...

- Dar, este diferit pentru un bărbat, termină ea fraza.

Făcu o pauză înainte să continue cu voce înceată.

- Steve, ai iubit-o pe Ailsa...emoţional, vreau să zic?

O privi ciudat.

-Asta este tot ce contează pentru tine?

- Nu. Totul contează. Doar că nu m-aş simţi atât de rău, dacă aş şti că nu ai fost îndrăgostit de ea.

- Niciodată nu am fost îndrăgostit de ea şi nici ea de mine, zise cu un zâmbet slab. Aveam nevoie unul de celălalt, asta-i tot.

- Tu pentru că erai deziluzionat de căsătoria cu o

soţie copil, murmură Sara, şi Ailsa... mă întreb ce nevoie avea ea?

- Un bărbat.

O zisese direct şi cu o doză de cruzime.

- Orice bărbat în stare să plătească o notă şi se pare că eu mă potriveam rolului. Nu-mi cer scuze pentru asta. N-a fost nevoie să mă convingă. Oportunismul zace în fiecare dintre noi. După ce ai plecat, am mai văzut-o doar o dată, şi atunci i-am spus că am terminat-o cu ea. A părăsit St. Pete a doua zi după tine.

Si doar ea şi Ailsa ştiau de ce. Pentru o clipă, a fost gata să-i mărturisească, dar ceva o reţinu. Lasă-l pe Steve să creadă ce-o vrea. Ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătească Ailsa.

- S-a petrecut cu mult timp în urmă şi a făcut destul rău. Era să distrugă din nou legătura dintre noi.

- Deoarece nu am vrut să discutăm despre asta. Am greşit aici. Atunci, dacă am lămurit totul, să închidem subiectul pentru totdeauna.

îi luă faţa în palme şi o sărută cu o tandreţe pe care n-o mai simţise de mult.

- în legătură cu locul ăsta...

- Nu, lasă-mă să termin ce am de spus, îl rugă. M-am comportat ca o proastă în legătură cu hotelul. Presupun că era tot un gen de gelozie. Oricum, nu voi mai spune nimic de acum încolo.

- Nici nu vei avea şansa s-o faci. De mâine vom începe să ne căutăm o casă. Ceva aproape de apă, de exemplu. Am cel puţin doi clienţi care ar fi încântaţi să-l

închirieze pe termen lung.

- Steve, nu poţi. Trebuie să fii aici.

- Nu, nu trebuie. Pot fi întotdeauna contactat prin telefon. Ai avut dreptate. Nu sunt indispensabil. Lucrurile au mers perfect şi cât am fost plecat. Aşa şi trebuie, deoarece am un manager. Dacă ar fi fost acelaşi atunci când am stat şapte săptămâni în străinătate, nu ar mai fi trebuit să lucrez pentru a îndrepta lucrurile.

- Dar apartamentul? zise neîncrezătoare. întotdeauna ţi-a plăcut aici.

- Pentru mine sau pentru noi doi, sigur. Dar când vor veni copiii...

Zâmbi când văzu strălucirea din privirea ei.

- Am treizeci şi şase de ani, Sara. Am pierdut destul de mult timp pe care ar fi trebuit să-l petrecem împreună; aşa că acum trebuie să mă grăbesc, dacă nu vreau să fiu bătrân când copiii vor fi adolescenţi.

- Cinci ani, zise cu regret. Am pierdut cinci ani, Steve!

- S-au dus şi nu avem cum să-i aducem înapoi. Acum trebuie să recuperăm.

O trase spre el, ţinând-o strâns.

- *Asta* este regăsirea, iubito, şopti în părul ei. Suntem ca la început. O să petrecem un Crăciun minunat.

Sfârşit

*

* *